

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Rock

Chick

REBORN

ROCK CHICK SERIES BOOK NINE

A ROMANCE NOVEL BY
NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

KRISTEN ASHLEY

ROCK PİLİCİ YENİDEN DOĞDU

ROCK CHICK SERİSİ DOKUZUNCU KİTAP

KRISTEN ASHLEY

Rock Chick REBORN

ROCK CHICK 5 FILES BOOK NINE

A ROMANCE NOVEL BY
NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

KRISTEN ASHLEY

Rock Chick Yeniden

Doğdu Yazan:

Kristen Ashley

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün bir ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Telif Hakkı ©2018 Kristen Ashley

Bonus İçerik Telif Hakkı © 2023 Kristen Ashley

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakları uyarınca 1976 Yasası uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması yasadışı korsanlık ve yazarın eserinin çalınması anlamına gelir.

fikrî mülkiyet. Kitaptan materyal kullanmak istiyorsanız (inceleme amaçları dışında), önceden yazılı info@kristenashley.net adresinden yayıncı ile iletişime geçilerek izin alınmalıdır. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Kapak Resmi ve İç Grafikler: [Pixel Mischief Design](#)

Bu roman Malia Anderson'a ithaf edilmiştir.
Coşku bana her zaman hak eden bir karakter için bir
hikaye yazmam için ilham verdi, ancak bir tane alacağını
hiç düşünmemiştim.

Bu roman aynı zamanda Kristin ve Brandon
Harris'e ithaf edilmiştir.
Bence Kristin okuduğunda nedenini anlayacak.

İÇİNDEKİLER

Teşekkür

1. Sizin Dikkatinize
2. Çok Uzaklarda
3. Cennetten Bir Dilim
4. İyi Biliyorum
5. Lütuflar
6. Harikalar
7. Seçenekler
8. Sıkı Tutmak
9. Yeniden Doğuş
10. Gelecek Parlaktı

Epilog

Bonus İçerik

Rock Chick Reawakening Rock Chick

Reawakening hakkında daha fazla bilgi
edinin

Kristen Ashley'den daha fazla okumak ister
misiniz? Gizemli Adam

Yazar Hakkında

Diğer Yazar: Kristen Ashley

TEŞEKKÜRLER

Bu hikâye ve Shirleen'in kahramanının ismini bulmama yardımcı olmak için çok heyecanlanan Facebook'taki tüm Rock Chicks'lere çok teşekkür ederim.

Ve özellikle de bana Shirleen'in Musa'sını veren Judy Keating'e.

Gilliam Gençlik Hizmetleri Merkezi Denver, Colorado'da gerçek bir yer olmasına rağmen, Moses Richardson'ın orada çalışmasını kurguladığımı belirtmek isterim. Bu noktada, Marvy McNeese'e çocuk ıslahevleri hakkında bazı bilgiler edinmeme yardımcı olduğu için teşekkür etmeliyim.

Son olarak, bu romana isim bulmama yardımcı oldukları için Liz Berry ve Erika Wynne'e şükranlarımı sunuyorum. Birkaç iyi fikrimiz olmasına rağmen, E, Shirleen'in yolculuğuna ilham veren ve Rock Chick Reborn'a dönüşen "Yeniden Doğuş" ile geldi.

Ve şimdi keşfedeceğinizi umduğum gibi, mükemmeldi.

BİR

DİKKATİNİZİ ÇEKERİM

“C tavuk ve waffles.”

"Dostum, sen deli misin? Hiçbir piliç seni istemeyecek.

tavuk ve waffles yapıyor.”

"Ona tavuk ve waffles yapıyorum. Herkes tavuk ve waffles sever.”

"Evet, muhtemelen senin kaltak da seviyordur. Mesele şu ki, onları sevdiğini ya da herhangi bir yemeği sevdiğini bilmenizi asla istemeyecektir.”

Bunun üzerine hepimizi bir patinajda durdurdum.

"Eğer bir kadına bir kez daha orospu dersen, Sniff, seni on yedinci yüzyıla geri gönderirim,” diye uyardım.

Ben ve çocuklarım King Soopers'ın çiçek reyonunda duruyorduk.

Çünkü Sniff ve ben bir gün önce Roam'un dişi köpeklerinden birini getireceği için bu gece evden kaçmamız gerektiği konusunda uyarılmıştık

(ve ben bir yetişkindim, bunu düşünebilir ve söyleyebilirdim) ona akşam yemeği yapmak için.

Bu yüzden söz konusu akşam yemeği ve iki ergen erkek çocuğu yetiştirmek için gereken diğer her şey için alışveriş yapıyorduk, bu sonuncusu haftada en az üç kez lanet olası markette olmamı gerektiriyordu.

Roam'un bir oturuşta bütün bir paket Oreos yediğini, ikinci bir paket açtığını ve bütün bir sırayı silip süpürdüğünü görmüştüm.

Çocukta bir gram bile yağ yok.

Bir kenara, dünya neden bu kadar adaletsizdi? Bir kadın bir odaya girdikten üç hafta sonra kışının onu takip edeceğini söylemişti.

Bu arada, zihinsel olarak dünyanın adaletsiz olduğunu çok sordum.

Hiç cevap alamadım.

Gerçi sormamalıydım, çünkü cevabı biliyordum.

Kısmen insanların kendi kendilerine aptalca şeyler yapmalarıyla ilgiliydi, ben de dahil.

Ayrıca dünya adil değildi.

Söylemeye gerek yok, iki genç erkek çocuğu yetiştirmek, mağazanın çoğunun yaklaşık bir saat içinde Navigator'ımda olacağı anlamına geliyordu.

Şunu da belirtmek gerekir ki, ikisi de benim oğlum değildi, yani ikisini de ben doğurmadım ve bu sadece bir tanesinde, beyaz olanda çok açıktı.

Ben onların koruyucu
annesiydim. Onlar hala
benim çocuklarımdı.

Sniff, her zamanki gibi, uyarımı duymamış gibi davrandı.

Dedi ki, "Shirleen, söyle ona. Hiçbir kız onun akşam yemeği için tavuk ve et yapmasını istemeyecek, çünkü kız onun akşam yemeği için tavuk ve et yapmasını isteyecek ve akşam yemeğinde tavuk ve et yemek istemiyormuş gibi davranmak işkence olacak."

Sniff'i inceledim, on sekiz yaşındaydı ve sıska, sivilceli ilk gençlik yıllarını çoktan geride bırakmıştı.

Çocuk bir deri bir kemik değil, 1.80 boyunda yağsız kaslıydı ve sadece yüzünü ilginç gösteren birkaç sivilce izi olmasına rağmen, iş yerinde kayıtlı olduğum mükemmel sigorta planı ve iyi bir dermatolog geri kalanını halletmişti.

Başka bir deyişle, şimdi ateşliydi.

Oğlum hakkında böyle düşünmek biraz midemi bulandırdı ama kanıt tam karşımda, ülkedeki her annenin yasadışı ilan edeceği bir kot pantolon ve gelişmiş göğsünün, daralan kaburgalarının ve düz karnının çeşitli özelliklerine göre şekillenen krem rengi, kısa kollu bir termal giyiyordu.

Paketin genç kız amcıkları üzerindeki gücünden Hot Bunch'ı sorumlu tutuyorum. Çocukları kanatları altına alan onlardı, buna fiziksel eğitim de dahildi, ama aynı zamanda genel kötülüğün kaçınılmaz olarak emilmesi de. Bu yüzden

Oğullarımın şu anda sahip olduğu vücutları geliştiren onlardı, Roam'un ki de dahil, çok daha iri, uzun ve farklı bir ateşli markaydı.

Sıcak ikolata.

Etkili sıcak ikolata.

Seri randevularından da anlaşılacağı üzere. Tavuk ve waffles'e yol açıyor.

Sniff seri randevuya

ıkmadı. Seri seks yaptı.

Hank'le bir süre önce yaptığımız rahatsız edici bir konuşma nedeniyle -ki bu konuşma beni iki gün boyunca yatağımdan kaldırmadı ve Hank'i çocuklarla "konuşmaya" ikna ettikten sonra gülmekten karnına ağrılar girecekmiş gibi görünmesine neden oldu- Hank onları prezervatifle tuttu.

Kendileri de alabilirlerdi elbette. Odalarını temiz tuttukları, çöpü attıkları ve eve baktıkları için benden harçlık almakla kalmadılar, Nightingale Investigations için ücretli stajyer oldular.

Tehlikeli şeylerin hiçbirini yapmadılar. Kontrol odasında ve bilgisayarlarda bir şeyler yapıyorlardı.

Ya da en azından tehlikeli şeyler yapıp yapmadıklarını bana söylemediler. Bunun üzerine Liam Nightingale ve onun neşeli belalı grubunun çocuklarım için doğru şeyi yapacağına güvenmek zorunda kaldım.

"Sorma, söyleme "den başka bir şey düşünmüyordum. Beşğimde mantıksızca sevdiğim ama Hot Bunch'a dönüşmekte olan iki ergen oğlan varken, bu benim yeni hayat sloganım ve aklı başında tek dayanağımdı.

Ama Hank onların tedarik edilmesini sağladı, böylece Babies 'R' Us'ta ikamet etmek zorunda kalmadım ya da çocuk nafakasını harçlıklarına dahil etmek zorunda kalmadım.

Bu nedenle Hank, iki hafta kadar önce beni bir kenara çekerek Sniff'in özellikle gerekli koruyucu ilaç seviyesini korumak için ikinci bir işe girmek isteyebileceğini ve benim de Trojan'dan hisse almak isteyebileceğimi paylaşmıştı.

Bu bir uyarıydı.

Hank'ten her iki çocukla da bir konuşma daha yapmasını istedim, emin olmak için Roam'u da araya soktum.

Sonra buharlar içinde yatağıma girdim.

"Eğer kız arkadaşına tavuk ve et yapmak istiyorsa, kız arkadaşına tavuk ve et yapacak," diye karar verdim.

Sniff haklı olsa da bunu yaptım, hiçbir kız bir erkeğin önünde tavuğu ve waffles'i sevdiğini göstermeyecekti.

O yaşta ya da herhangi bir yaşta gülünçtü. Kendi başını belaya sokmamak için yaşamanın tek yolunun her şeyi olurluna bırakmak olduğunu çoktan öğrenmişim.

Bu aynı zamanda dünyanın yoluydu. Ta ki sen öğrenene kadar.

Oğullarıma Hot Bunch'ın asla aktaramayacağı diğer pratik bilgileri öğretmeye çalışsam da -ev tutmanın, çamaşır yıkamanın ve yemek yapabilmenin önemi gibi-Roam mutfakta umutsuzdu.

Çocuk iyi hamburger pişiriyor.

Ama bunun dışında, biraz tavuk kızartmak ve garsonluk yapmak ustalaştığı tek mutfak becerileriydi.

Öte yandan Sniff, mutfakta bir dahiydi. Tek yapması gereken Food Network'te bir program izlemek, internetten tarife bakmak, dışarı çıkıp malzemeleri almak ve bum! Annesi ve benim önümde bir tabakta duruyordu.

Dokunuşu vardı.

İyi çocuktı.

Birçok yönden.

Gençliğinde cılız ve sivilceli bir surat olmasının acısını, iki yıl önce gözüne ilişen ve ilişmeyen her kıcı etiketleyerek çıkarmaya çalışmaktan vazgeçseydi.

"Tam bir fiyasko olacak," diye mırıldandı

Sniff. "Harika olacak," diye karşılık verdi

Roam.

"Bu olacak..." Parmağa benzeyen bir şey ensemden hafifçe gezindiğinde sözümü yarıda kestim.

Nedense, belki de Hot Bunch'ın etrafında bu kadar uzun süre kaldıktan sonra içgüdüsel olarak, bu benim dikkatimi gül bölümüne çevirmeme neden oldu.

Ve orada elinde boş bir el arabası olan bir adam duruyordu, hareket etmiyordu, gözleri bana kilitlenmişti.

Ve Tanrım, çok güzeldi.

Roam kadar uzun boyluydu, en az altı-iki olmalıydı. Sık kesilmiş saçları, ağız çevresinde daha kalın olan sık kesilmiş sakalı, yanaklarında daha seyrek ama seyrek olmayan sakalları vardı. Her ikisine de çok az beyaz serpilmişti.

Geniş, iri, koyu kahverengi gözleri ve güzel bir ağabey burnu vardı, kalın ve güçlüydü. Daha da iyisi, köprüsünde birkaç kırışıklık vardı. Alnında da ilginç bazı kırışıklıklar vardı ve sakalındaki beyazlıkla birlikte, iri yarı, geniş omuzlu gövdesinde yaşını anlatan tek şey bunlardı.

O sadece... mükemmeldi.

Boynunun sütunu üzerinde oturan kafatasının şekli bile ilahiydi.

Ben ona bakarken, bakışları benim üzerimde kilitlenip arabanın üzerindeki ellerime düştü, sonra çocuklara yöneldi ve güzel dolgun dudaklarının arasında beyaz bir çizgi oluşarak güçlü, beyaz dişlerini ortaya çıkardı.

Bize bir grup taraması yaptıktan sonra gül sergisine döndü.

"O kardeş seni bizim önümüzde ciddi kontrol mü ediyor?" Roam, bu ihtimalden hoşnut olmadığını ve bunu ses tonunda saklamadığını belirterek sordu.

Dikkatimi ona çevirdiğimde, güllerin yanındaki İdris Ateşli'ye kaşlarını çatıldığını gördüm.

"Hayır," diye cevap verdim.

"Öyleydi amına koyayım," diye gürledi Sniff ve ona baktığımda, şu anda bir buket güzel turuncu gülü inceleyen güzel siyah adama ters ters baktıldığını gördüm.

"Önümde bir kez daha ya da hiç sikiş dersin, seni eski Mısır'a geri götürürüm," diye söz verdim.

Sniff beni görmezden geldi, hâlâ güllerin yanındaki ateşli kıza kaşlarını çatmakla meşguldü.

Doğru, alınacak yiyecekler vardı, açtım ve onlar alınıp eve götürölüp kaldırılana kadar yemek yiyemeyecektim ve Sniff ve ben Roam'dan ayrıldık, umarım kızına tavuk ve waffles yapar ve sonra televizyon izlerken elini tutmaktan başka bir şey yapmaz.

Bu yüzden bir şeyler yapmamız gerekiyordu.

"Siz çocuklar Walgreens'e gidiyorsunuz," diye duyurdum. Yavaşça ikisi de bana döndü.

"Ne diyeyim?" Roam sordu.

"Bir markette sinirlerimi bozuyorsun, eczaneden almam gereken şeyler var ve çok fazla zamanımız yok. Bir listem var" dedim, kuru üzümlü Artsy MM LV çantamı açtım ve

eczane listemi, kalemimi ve cüzdanımı çıkardım. Doğru malı alabilmeleri için, Sniff'e bir miktar parayla birlikte ittirmeden önce listeye birkaç kelime karaladım. "Git, şunları al. Geri gel ve beni al." Anahtarlarımı arayıp buldum ve Roam'a uzattım. "Bebeğime iyi davran. Onu kırarsan, ben de seni kırarım."

Sniff bir süre listeye baktıktan sonra bana baktı. "Bunların hepsi King Soopers'ta var."

"King Soopers'ta benim ojelerim yok," diye karşılık verdim.

Sniff önce listeye sonra da bana baktı. "Kıyafet İsteğe Bağlı adlı ojeyi almayacağım."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Söyle bana evlat, bir gün yatağının direğine o kadar çok işaret çaktığında artık yatağın direği kalmadı ve kendine bir Indy istiyorsun..." Tepki yok. "Bir Jet..." Orada da yok. "Roxie..." Hayır. "Jules..." Şaşırtıcı bir şekilde, ikisi de Jules'la sıkı fıkı olduklarından ve ikisinin de Jules'a aşık olduğunu düşündüğümünden, bu da beni etkilemedi. "Stella..." Hmm, hiçbir şey. "Sadie..."

Gözleri parladı.

Bu yüzden peri prensesi sürtükleri seçti.

Eğer beyaz olsalardı.

Gerçi oğlumun kız kardeşlere karşı bir ilgisi olduğunu fark etmiştim.

Sonra yine, onlar da peri prensesi olanlardı. Onu çok fazla Brandy ve Gabrielle ile görmüştüm.

"Doğru, bir gün kendine bir Sadie istiyorsan, evlat, onu mutlu etmek için ojeden çok daha fazlasını satın alırken bulacaksın kendini. Sence Hector ojeye göz mü kırpmıyor?"

"Evet," diye açıkladı.

Yani Hot Bunch'tan öğrenebilecekleri her şeyi öğrenmemişlerdi.

"Yanırlırsınız, çünkü onu oje alırken görmemiş olabilirim, ama o.b.s aldığı ve bunu altılı paket kapar gibi yaptığını kesinlikle gördüm. Başka bir deyişle, Hector Chavez için kadınına o.b.s alması hiç önemli değildi."

Sniff Roam'a baktı. "O.b.s nedir?"

Roam hasta görünmeye başladı.

"Tamponlar," diye

eğittim. Sniff hasta

görünmeye başladı.

Oğullarımın seks yapması ve prezervatifin gerekliliği hakkında konuşamazdım.

Bu konuda konuşabilirim.

"Adet döngüsünün hayatın bir gerçeği olduğunu ve bir kadının adet görmemesine neden olan üzücü bir neden olmadığı sürece tüm kadınların adet gördüğünü biliyorsunuz," diye paylaştım. "Bu tamamen doğal. Ve umarım normal ve sağlıklı bir durumda, yani kendi hayatınızdan daha çok sevdiğiniz bir kadınla tek eşli bir ilişki kurduğunuzda ikinizin de başa çıkması gereken bir şey."

İki çocuk da fırlamaya hazır görünüyordu.

Bir kıkırdama duydum ve Rose Hottie, çiçek istasyonunda güzel kağıtlara sarılmış büyük turuncu gül buketiyle meyve ve sebze reyonunda dolaşırken, arabasının üstündeki çocuk koltuğunda oturan sadece benim gözlerim o yöne gitmedi.

Bir kadını vardı.

Tekrar soruyorum, dünya neden bu kadar adaletsizdi?

Elbette, benim yaşımda görünüyordu ve bu yaşta o yüze ve o vücuda (ve o derin kıkırdamaya) sahip bir adamın yatağında bir kadın olması mantıklı olurdu.

Hala.

Odwalla dolu soğuk kasanın etrafında kayboluşunu izledim.

"Sniff gidip ojeni alabilir. Ben seninle kalıyorum," diye buyurdu Roam.

Ona döndüm. "Ne?"

"Bu adam saldıracak," dedi bana.

"Arabasında çiçekler var," dedim ona.

"Saldıracak," diye tekrarladı.

"Çiçekleri var, evlat. Bu da bir kadını olduğu anlamına gelir," diye karşılık v e r d i m .

"O. Gonna. Pounce."

Çenemi kapadım.

Roam kendini tekrarlamaktan hoşlanmazdı.

Onlara sahip olalı çok olmamıştı. Onları aldığım da her iki çocuk da on beş yaşındaydı, şimdi ikisi de on sekiz yaşında ve liseden mezun olmak üzereler.

Ama o zamanlar bile, tüm yaşadıklarından, gördüklerinden, ona yapılanlardan ve kaybettiklerinden sonra, Roam'u Roam yapan o çelik kenarı bilemişti ve bu asla kaybetmeyeceğiniz türdendi. Hayatınızda hangi aşkı bulduğunuzun bir önemi yoktu -ve Jules bu iki çocuğu da pek çok aşka yönlendirmişti, örnek olarak ben- bu tür bir çelik asla kaybolmazdı.

Böyle bir çelik, kemiklerinizdeki iliğin yerini alır.

Olan buydu.

O ve arkadaşı Park, Sniff'i kanatları altına aldıklarında, Sniff'i yaşadıkları pek çok şeyden korumuşlardı.

Hem o hem de Sniff, Park'ı kötü bir uyuşturucu yüzünden kaybettiklerinde Roam, Sniff'i bundan koruyamamış ya da Jules'u koruyamamıştı ve bu kaybın ve ayrıca bunu engelleyememiş olmasının onu geri dönülmez bir şekilde değiştirdiğini hissediyordum.

Zaman kaybetmedi.

Aptallara memnuniyetle katlanmazdı.

Ve kimsenin sevdiği birine zarar vermesine izin vermezdi. Bunu Jules'a kanıtlamak için bir kurşun yemişti.

Bu tür bir fedakârlığı yapamayacak kadar yetişkin insanlar vardı.

Roam bunu on beş yaşında yapmıştı.

"Hayatımda bir erkeğe ihtiyacım yok bebeğim," dedim usulca. "Şu anda ihtiyacım olan sadece iki erkek var ve onlar kendi başlarının çaresine bakmaya başlayana kadar sadece ve sadece onlarla ilgileneceğim. O yüzden endişelenme, Roam. Sniff ile Walgreens'e gidebilirsin, ben de sana bir hafta yetecek kadar Double Stuf'ım olduğundan emin olurum. Şimdi verniğimi al ve dudak parlatıcısını unutma. Smoldering Eclipse."

Roam kaşlarını çatmaya devam etti ve bunun çok yakında Smoldering Eclipse tonunda bir dudak parlatıcısı bulmak zorunda kalmasıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Sniff bir iç çekti.

Sonunda Sniff Roam'un koluna yapışıp "Gidelim" diye mırıldanana kadar buna katlandım. Geri adım atmayacak. Bunu biliyorsun. Onu ne kadar çabuk yakalarsak, o kadar çabuk geri dönebiliriz."

Roam, "Bize ihtiyacınız olursa arayın," diye emretti.

Ona elli üç yaşında bir kadın olduğumu ve kendi başımın çaresine bakabileceğimi söylemedim.

Sadece gözlerimi
devirdim. Gittiler.

Roam'a söylediklerimde daha fazlası olduğunu düşünerek gitmelerini izledim ve bu, çiçekleri olan adamın hayatında açıkça bir kadın olduğu gerçeği değildi.

Hayatımın geri kalanı için başka bir erkeği karşıma almayacaktım.

Bir tane yaşadım ve beni geri dönölmez bir şekilde değiştirdi ve bunun bir kısmı iyi yönde değildi.

Kemiklerimin iliklerinde çelik bırakmamıştı.

Toz bırakmıştı.

O vurulduktan sonra, sadece beni etkilemeyen aptalca kararlar almaya devam ettim.

Hiçbir erkeğin üstlenmek istemeyeceği bir geçmişim vardı - çirkin bir geçmiş.

Ve bu dünyada (benim için), ruhundan mizah fışkırıyormuş gibi kıkırdayan güzel bir adamın dikkatini çekmekten ve kim olduğumu ve ne yaptığımı öğrenirken yüzünü izlemek zorunda kalmaktan daha kötü bir şey hayal edemezdim.

Kapılara vurmadan önce Roam durdu, döndü ve bana baktı ve onu çatımın altına almadan önce sokaklarda geçirdiğim yıllar, bu çocuktan bir şey saklamak için Lee Nightingale'in kendisinden daha belalı olmam gerektiği anlamına geliyordu.

Ama bu belalı olmakla ilgili değildi.

Oğullarımdan hiçbir şey saklamadım. Güvenmeleri için hiçbir neden olmayan hayatlar yaşamışlardı ve onlara bana güvenebileceklerini öğretmek ve bunu daha da ileri götürerek aynı şeyi yapabilecekleri başkalarını nasıl bulacaklarını göstermek cehennem gibiydi.

Ona bir öpücük vermedim, bir gülümseme göndermedim ya da başımı sallamadım.

Roam'da bunu yapmadın.

O sevgi gösterileriyle ilgilenmezdi.

Onu gerçek ve sağlam olarak kazandın. Bu yüzden sadece bakışlarını tuttum ve sabırsız göründüm.

Döndü ve kardeşinin peşinden kapıdan çıktı.

Meyve ve sebze reyonunda Rose Hottie ile karşılaşacağımı düşünerek arabamı çevirdim ve hazırlandım.

Muhtemelen evde Naomi ya da Halle ya da Taraji ya da Angela ya da Tyra'ya rakip bir kız kardeşi vardı.

Hiçbir yerde görünmüyordu.

Elmaları, portakalları, muzları, kivileri, ıspanakları, salatalıkları, brokolileri ve havuçları incelerken kendi kendime "Tanrım bana merhamet et" diye fısıldadım, çocuklar Oreo'larını tam yağlı süte batırıp parti boyu çiftlik aromalı Doritos poşetlerini mideye indirirken hepsini kendi başıma yiyeceğimi bile bile sepetime attım.

Birkaç koridor sonra "Merhaba" sesini duyduğumda (çarpı üç) uzandığım şey buydu.

Başımı çevirdim ve yakışıklı bir yüzün ilginç bir şekilde kırışmış burun köprüsüyle ayrılmış koyu kahverengi gözlerine baktım.

Sonra Shirleen Jackson'a o kadar zıt bir şey yaptım ki sanki kişilik bölünmesi yaşamış gibiydim.

Ben kaçtım.

Kahretsin, Roam haklıydı.

Hiçbir erkek Doritos'a uzanan bir kadını selamlayarak dikkatleri üzerine çekmemiştir.

Tabii saldırmak istemiyorsa.

Lanet olsun!

Roam için çedar peynirli Ruffles'i ya da her ikisi için Pringles smorgasbord'u almadığımı fark ettiğimde bir sonraki koridorun yarısına gelmiştim. Bu yüzden koridordan aşağıya indim, bir sonrakine geçtim, ondan da aşağıya indim ve Rose Hottie'yi benimle çocukların Pringles'ı arasında duran koridorda su seçimini incelerken yakaladım (ki bu omuzlarla muhtemelen ağırlık kaldırırken içiyordu).

Louboutin Konstantina ponponlu düz ayakkabılarımın beni götürebildiği kadar hızlı boogladım (ki hızlıydı ve hızlı gitmem gerektiği için bu iyiydi, ama o adamın huzurunda bir çift topuklu ayakkabı, özellikle de yeni Alexander Wang siyah Rina boncuklu slingback'lerimi giymiş olmayı dilediğim için kötüydü, LV'mle uyumlu olduklarından emin değildim, yine de ateşliydi).

Atıştırmalık reyonuna geri döndüm ve Pringles, Ruffles ve Chex Mix'i aldım, her iki çocuğun da sevdiği peynirli krakerleri yakaladığımdan emin oldum (dört kez).

Neyse ki Rose Hottie su ve soda reyonunun dışındaydı, çünkü orada stok yapmam gerekiyordu. Ama ben

temizlik malzemeleri bölümünde, yumuşatıcıyı inceliyordu.

Yumuşatıcıya da ihtiyacım

vardı. Akli başına geldi.

Bu yüzden arabamla bir U-ey yaptım ve (her zamanki gibi) bolca kağıt havlu (üzgünüm çevre, ama iki genç oğlum vardı, küresel ısınmayı ya da yeniden kullanılabilir bez kavramını anlamıyorlardı, bu boku kafalarına ne kadar sokarsam sokayım) ve Charmin stoklayarak kıcıımı oradan çıkardım.

Yumuşatıcı için ortalık sakinleşince geri döndüm.

Üç gözlü dondurucu bölümünde oldu.

Tater tots ve crinkle cuts almak zorundaydım. DiGiornos'tan bahsetmiyorum bile. Ben dışarıdayken donmuş pizza pişiremezse Roam açlıktan ölebilirdi ve ben bir Rock Chick'tim, bu yüzden çok fazla dışarıdaydım. Ayrıca sosyal hayatlarını ve belalı eğitimlerini saplantılı bir şekilde sürdüren iki ergen oğlum vardı, bu yüzden evde pek bulunmuyorlardı ama eve geldiklerinde aç oluyorlardı. Garajdaki dondurucunun tamamı DiGiorno'larla doluydu ve elimizdekiler azalıyordu.

Ama Rose Hottie şimdi bir görevdeydi. Güzel siyah kıcı (ve evet, bir anlığına görmüştüm ve evet, neredeyse beni buharlara sürüklüyordu) hızlanmıştı ve beni her gördüğünde, o ve arabası bana doğru bir çizgi çiziyordu.

Dondurulmuş bezelyelerle her zamanki Hail Mary'mi yaparken onu kaybettim (hepsini de yerdim) ve dondurulmuş gıda bölümünden çıkıp süt ve krema yüklediğimde ve peynir reyonuna girdiğimde, o gitmişti.

Kötü.

Güzel

.

Kötü.

Hayır, güzel.

Ama kötü hissettim.

Kendimi kötü hissettiğim için, doğum günü pastasının tamamını oğlanlar değil ben aldım (ama sonunda çoğunu oğlanlar yiyecekti) ve kızım Daisy ile sevgilisi Marcus'u düşündüm. Ayrıca Indy'yi ve Lee tarafından ne kadar derinden sevildiğini düşündüm. Ve Eddie tarafından adeta tapılan Jet'i. Ve bir de Hank'in sevgilisi Roxie vardı. Jules ve Vance. Ava ve Luke. Stella ve Mace. Sadie ve Hector. Ally ve Ren. Tod ve Stevie. Ralphie ve Buddy. Tex ve Nancy.

Fırın bölümündeki simitlere ve taze ekmeklere bakıyordum, gözyaşlarına boğulmak üzereydim...

Ben.

Shirleen Jackson.

Alçak, hiçbir işe yaramayan Leon Jackson'ın dul eşi.

Eski uyuşturucu satıcısı.

Sert biriydim.

Cehennemi yaşamıştım.

Ve orada, King Soopers'ın fırın bölümünde gözyaşlarına boğulmak üzereydim.

Çünkü bir baş belası istiyordum.

Bende iyilikten başka bir şey görmeyen iyi bir adam tarafından sevmek, sevmek, tapılmak istiyordum.

Kendimi bildim bileli bunu istiyordum. Ve bu olmayacaktı.

Benim için
değil.

Benim için
asla.

Çünkü hayat adil değildi.

Ama en kötüsü de... Bu
hale ben getirmiştım.

CRASH!

Arabam simit vitrinine çarpınca geri sıçradım, tuvalet kağıdı paketleri ve Bounty sallanıyor, tam yağlı süt fışkırıyor, cipsler hışırıyor, DiGiornos kutuları neredeyse devriliyordu, araba simitlerin altındaki raflara sıkıştı ve neredeyse benimki kadar dolu olan başka bir araba tarafından orada kafeslendi.

Rose Hottie'yi görmek için başımı çevirdim, elleri hâlâ benimkine çarpan arabanın üzerindeydi.

"Şimdi dikkatinizi çektiğime
göre." Oo...

Wee.

Sesi bal gibiydi.

Sıcak, tatlı, derin, lezzetli bal.

Cehennem ateşi.

"Uh..." Zorla söyledim.

"Ben Musa'yım," diye ilan etti. Aman Tanrım.

Güzel isim.

Harika bir

isim. Lanet

olsun.

"Um..." Mırıldandım.

"Moses Richardson."

Dudaklarının hareketini izlerken kendimi kaybettim. Tekrar hareket ettiler.

"Şimdi bana adını söylemenin tam zamanı," diye emretti. Gözlerim onunkilere dikildi.

Kötü fikir.

Muhteşem gözleri vardı. Açık, eğlenmiş ve meraklı. "Market alışverişi yapıyorum," diye paylaştım.

Gözleri daha eğlenceli bir hal aldı. "Adın bu mu?" diye sordu. "Hayır."

"Bunu gerçekten özlememiştim," dedi bana, başını arabama doğru eğerek.

Daha fazla bir şey söylememeye karar verdim.

İpucunu anlamadı ve arabamı fırın vitrininden aldı.

Bana tekrar bakıp "Bunlar senin çocukların mı?" diye sormadan önce arabamı iyice inceledi.

"Uh...ne?"

"Girişte. Birlikte olduğun çocuklar. Arabanda on tane donmuş pizza var. Senin mi?"

"Evet."

Anlamlı kaşlar havaya kalktı.

"İkisi de mi?" diye itti. "Evet," dedim.

"Kardeşin var mı?" diye sordu.

"Kardeşler gibi mi?" Ben de sordum.

"Hayır," diye yanıtladı.

"Hayır," diye cevap verdim.

"Bir kardeşle o beyazı yapmak zor," diye karar verdi.

"Uh...evet," diye kabul ettim.

"Evlatlık mı?" diye sordu

bana. "Evlatlık," diye

paylaştım.

İşte o zaman oldu.

Fırın bölümündeydik ve sanki tüm fırınlar çalıştırılmış, kapıları açılmış ve ortalığı fırın fırını güzelliğiyle ısıtıyormuş gibi hissettik.

"Koruyucu annelik mi yapıyorsun?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Sadece... sadece onlar."

"Ne zamandır seninle birlikteler?" "Üç yıldır."

"Yani onlar senin," diye bastırdı.

Çenem yarım santim kalktı. "Onlar benim."

Daha fazla sıcaklık, fırından değil, doğrudan ondan geliyor.

Moses Richardson.

Lanet olsun.

"Adın ne senin?" diye sordu.

Kendimi toparlamanın zamanı gelmişti.

"Gitmeliyim" diye mırıldanarak arabamı çözmeye çalıştım.

Arabamı daha uzağa itti ve simitlerin altındaki raflarda bulunan torbalanmış, karton tepsilerdeki Hawaii rulolarına zarar verdi.

Ona dönüp baktım.

"Beni sevecekler," diye açıkladı.

Bakakaldım.

Bu kardeş cidden bu kadar ileriye mi atlıyordu? "Çünkü senden hoşlanıyorum," diye açıkladı.

"Beni tanıımıyorsun," diye belirttim.

"Evet, tanıyorum."

Bu iyi hissettirdi.

Yine de başımı
salladım. Onun iyiliği
için.

Ve benimkini.

"Yapmıyorsun ve
yapmayacaksın."

"Yapıyorum ve yapacağım."

Shirleen'e geri dönme zamanı gelmişti.

"Dinle dostum, arabayı çekmen gerek. Yapacak işlerim var. Adamlarım yakında dönecek ve Roam'un bu gece bir kızı gelecek, Sniff ve ben Kudüs'e gitmeden önce onu hazırlamalıyız."

Etkilenmiş görünüyordu. "Kombo tabağı mı?"

Jerusalem'de kombo (veya et) tabağı almadıysanız ya vejetaryensinizdir ya da Denver'lı değilsinizdir.

"Kesinlikle."

Daha fazla sıcaklık ve sonra,

"Roam?" "Siyah olan."

"İsimden bahsediyorum," diye
açıkladı. "Sokak adı. Sniff ile
aynı."

Bir kaş kaldırma daha. "Sokak isimleriyle gitmelerine izin mi veriyorsun?"

"Beşığime vurduklarında vermem gereken savaşlar vardı, bu onlardan biri değildi."

"Hayal edebiliyorum," diye mırıldandı.

Onu içeri aldım. Koyu renk kot pantolon. Sıkıştırılmış düğme. İhtiyatlı ama çekici, manşetinden görünen kaldırım kenarlı altın bilezik. Güzel botlar.

Hiçbir fikri yoktu. "Hayır,
yapamazsın," diye
tersledim.

Gözleri benimkilerin içine bakıyordu.

"Gilliam'da çalışıyorum. Düzeltme memuru.

Yapabilirim." Gilliam.

Gilliam Gençlik Hizmetleri

Merkezi. Denver ıslahevi.

Lanet olsun.

"Üç yıl, o çocuklar. Onları kaç yaşında aldın, on altı mı? On yedi mi? Denver'da o yaşta, o cüssede, sokak isimleri olan ve yüzlerinde hiç yaşamamış olmaları gereken yüz yıl olan çocukları kabul edecek yaklaşık iki yüz iyi koruyucu anne var. Ama bir de sen vardın," diye karar verdi.

Tüylerimin diken diken olduğunu hissetmeye başladım.

"On beş yaşındaydılar," dedim sessizce.

"Aynı bok, farklı yaş," diye yanıtladı. Bu konuda çok haklıydı.

"Dinle, Moses-"

"Seni yemeğe götürmek istiyorum." Ağzımı kapattım.

"On yıldır gördüğüm en güzel kız kardeşsin ve bunu o çocuklar için ne olduğunu bilmeden önce de düşünüyordum," diye devam etti.

Aman Tanrım.

Bu iyi

hissettirdi. "I-"

"Hayır deme," diye fısıldadı.

Yutkundum.

"İki ergen kızım var, bu iki oğlanla iyi olmayabilir ama bununla yüzleştığımızda üstesinden geleceğiz," diye devam etti. "Bir de eski karım var, başlarda işleri pek kolaylaştırmadı ama artık bir akışımız var ve yedi yıldır onunla idare ediyoruz, on bir yıldır da boşandık, yani bu işi hallettik ve o bir sorun değil. Yüzük takmıyorsun, eski sevgilin mi var?"

"Adamım öldü."

"Özür dilerim," dedi nazıkçe. "Değilim," diye karşılık verdim.

Bunun üzerine beni inceledi.

Ve görünüşe göre onun yolu buydu, hemen oraya fırlattı.

"İyi yapmadın mı?" diye sordu.

"Bunun hakkında konuşmayacağız," dedim ona.

O mükemmel biçimli kafatasını bir kez salladı. "Doğru. İyi karar. Bunu akşam yemeğinde konuşuruz." Bundan kaçmak zorundaydım.

Şimdi.

Onun

için. Ve

benim

için.

"Dinle, Moses-"

"Lütfen Tanrım, kadın, hayır deme." Ağzımı tekrar kapattım.

"Güven bana, bunu üstlenmek istemezsin" diye uyarmak için açtım.

Bunun üzerine başını salladı.

"Biliyorum." "Gerçekten bilmiyorsun."

"Kesinlikle istiyorum."

İşte o zaman gözlerinin içine baktım.

"Kesinlikle yapamazsın."

Caydırılamadı. Lanet olsun.

"Buna benim karar vermeme ne dersin?"

"Arabani çekmeye ne dersin, böylece ben de devam edebilirim."

Başını yana eğdi. "Benden hoşlanmıyor musun?"

Cidden o bedende yaşıyor, o yüze, o sese, burnundaki kırıksıklığa ve o tavırlara sahip oluyor ve bu saçmalıkları soruyor muydu?

Bu kadar aptalca bir sorunun cevaplanmaya değer olmadığına karar verdim.

Eğlence gözlerini yeniden aydınlattı. "Benden hoşlanıyorsun."

"Belalıları güden bir işim var ve evimde Oreos ve Doritos'u süpüren iki belalı var. Ellerimde başka bir belalıya ihtiyacım yok."

Ön kollarını arabasının çubuğuna dayayarak eğildi, omuzlarını sıkan gömleğinin altında omuzları dalgalandı, bu da benim belirli bir yerimde bir şeylerin dalgalanmasına neden oldu, bunu sanki bir şişe şarap açacakmışız ve fırın bölümünde bir süre kalacakmışız gibi yapıyordu, "Ne iş yapıyorsun da belalıları sürüyorsun?" diye sordu.

"Bunu yapmayacağız" diye mırıldanarak arabamı yerinden oynatmaya çalıştım.

"Dur," dedi. Ona

tekrar baktım.

"Çekil," dedim.

Çekildi.

Arabasının kolundan bana doğru hareket etti, bir kolu arkasındaydı.

Dondum kaldım.

Cüzdanını çıkardı.

"Kalemin var mı?" diye

sordu.

"Uh..." Mırıldandım çünkü yakındaydı ve güzel kokuyordu.

Mesela...

Gerçekten iyi.

Daha da yakınımda durdu. O kadar yakındı ki, kahverengi gözlerine bakmak için başımı eğmek zorunda kaldım.

"Bebeğim, o şık çantanda kalemin var mı diye sordum?" diye mırıldandı.

Leon vurulduktan sonra, hayatım boyunca yapmak istemediğim hiçbir şeyi yapmamaya karar verdim.

Ve kimse çantama bakıp açmak, bir kalem çıkarıp Moses Richardson'a vermek istemediğimi söyleyemezdi.

Birinin söyleyebileceği şey, o kişi ben oluyorum, eylemlerim üzerinde hiçbir kontrolüm olmadığıdır.

O kadar yakın, o kadar güzel görünüyor, o kadar harika kokuyordu ki, eğer bana çantamda ballı jambon olup olmadığını sorsaydı, koşarak şarküteriye gider, bir tane alır, koşarak geri döner, onu LV'ye tıktırırdım (evrenimin tüm yasalarını çiğnemiş olsa da) böylece onu çıkarıp ona uzatabilirdim.

Başka bir deyişle, ona kalemimi verdim.

Cüzdanının arkasındaki beyaz bir karta bir şeyler yazdı, sonra cüzdanını kot pantolonuna geri koyarak kalemi ve

kartını bana ver.

"Kartım. Arkasında cep numaram var. Ve senin araman. Üzerinde düşünürsün, yemek istersin, beni ararsın. Sonra güzel bir elbise alırsın. Çünkü beni aradığında, bunu doğru yapmamın imkanı yok."

Elimi yavaşça kaldırıp kartı ve kalemi aldım.

Bırakmadı.

İlk başta.

"Adın ne senin?" diye fısıldadı.

"Shirleen," diye fısıldadım, o gözlere bakarak. O gözler ısındı ve o sıcaklık beni de ısıttı.

Kemiklerime kadar.

Çok ama çok uzun zamandır üşüdüğüm yerde.

"Seninle tanıştığımıza memnun oldum Shirleen," dedi yumuşak bir sesle.

Kartı bıraktı, ancak üç adım atıp elini güllere attı, şimdi kâğıda zımbalanmış bir makbuz olduğunu görüyordum, böylece onları alıp çıkabilirdim. Geri geldi ve onları çocuk koltuğundaki karavanımın üzerine koydu.

O sınıf hareketini yaptıktan sonra, arabasının sapına geri dönmesini izledim.

Arabasını benimkinden çekti ve omzunun üzerinden bana beyaz bir gülümseme atarak uzaklaştı.

İKİ

ÇOK UZAKTA

"J "İsa, nedir bu saçmalık?"

Güçlü, uzun parmaklı, damarlı bir elin şerbetli ıslak silme kalemlerime doğru yöneldim ve yapabileceğim tek şeyi yaptım.

Uzandım, sert bir tokat attım ve Luke Stark'la yüzleşmek için Nightingale Investigations'ın resepsiyon alanındaki masamın arkasındaki sandalyemden ayağa fırladım.

Ben de tersledim, "Hiçbir şeye dokunma! Organize oluyorum!"

Luke üzerinde siyah bir tişört, mavi bir kot pantolon ve sert yüzünde şok olmuş bir ifadeyle masanın karşısında duruyordu.

Son zamanlarda efsanevi Fu Manchu bıyığından vazgeçmiş ve simsiyah bir sakal bırakmıştı.

Fu Manchu'yu özledim. Gezegende bunu başarabilecek tek bir adam vardı -Luke- ama o başarabilirdi.

Bunu söylerken, adam iyiydi, yani sakal berbat olmaktan çok uzaktı.

"Ne alıyorsun?" diye sordu. "Organize oluyorum," diye kestirip attım.

"Ne?" diye tekrarladı.

"Düzenli," dedim sabırsızca. Yani, kahretsin.

Çalıştığı özel araştırma şirketinde ofis müdürüydüm.

Kabul ediyorum, dosyalama yapmadım. Ve genellikle organize de etmedim. Çoğunlukla Lee'nin randevularını ertelemek ya da onun yerine almak, faturalarını ödemek, fatura göndermek ya da maaş çeklerini kesmek gibi onu masasına zincirleyebilecek her şeyden kaçmasına yardımcı oldum. Ancak, sonuncusu hariç (ki çoğunlukla otomatikti), hepsini ruhum beni harekete geçirdiğinde yaptım (örneğin tırnaklarımın yeni bir kata ihtiyacı olmadığında veya en son Us Weekly yayınlanmadığında).

Lee havalıydı, bu şekilde yuvarlandım.

Yine de herkes daha iyi organize olabilir.

Ben de dahil.

Ve hayır, King Soopers'ta Moses Richardson'la tanışalı bir hafta olduğu ve ne kadar zayıf olmak istesem de onu arayamadığım (ve bu zayıflık içinde onu hemen arayamadığım) gerçeğinden kaçmanın bir yolu olarak yüzlerce dolarlık planlayıcı boku satın almayı kullanmıyordum.

Ve hayır, hayatımı ve Hot Bunch'ın her üyesi de dahil olmak üzere hayatıma dokunan her hayatı organize etmeyi bundan kaçmaya devam etmenin bir yolu olarak kullanmayacaktım.

Bunu tamamen yapıyor olsam bile. Sonuç olarak, Luke mutlu olmalı.

Bana bir bok vermiyorsun.

Büyük masamın üstünü kaplayan sağlıklı (tamam, gülünç derecede kontrolden çıkmış) ajanda ve ajanda aksesuarlarına baktı ve sonra bana geri döndü.

"Mor keçeli kalemler, çıkartmalar ve üzerinde çiçekler olan post-it'lerle mi?" diye sordu.

Ön kapı açılırken "Bir sistem oluşturuyorum," diye paylaştım.

Luke "Mor keçeli kalemler ve çıkartmalar içeren bir sistem mi?" diye sorduğunda buna bakmadım.

Bu konuda anlamadığı şey neydi?

"Evet. Her şey renk koordinasyonu, yaratıcılık ve görsel uyarımla ilgili."

"Tanrım, nedir bu saçmalık?" Vance Crowe gözlerini masama dikmiş, bedeni Luke'un bir yanında durarak sordu.

Hector Chavez Luke'un diğer tarafında belirdi.

Hector da masaya bakarak, "Siktir," diye mırıldandı.

Çoğu kadın, bu kadar göz alıcı biriyle yakın mesafede karşı karşıya gelse bayılırdı.

Evet, bu adamlar o kadar seksiydi. Cidden.

Hiçbir kadın beyni Luke Stark, Vance Crowe ve Hector Chavez'in iki adım ötesindeyken bilincini koruyamazdı.

Neyse ki, buna karşı bağışıklık kazanmıştım.

(Bu bir yalandı, ama buna alışmıştım.)

Muhtemelen eski bir mahkûm olduğu için kardeşlerinden daha hızlı hareket eden Vance uzandı ve benim mücevher tonlu kalem paketimi kaptı.

Sonra onları havada salladı. "Lee'nin çalışan el kitabında tesis içinde pembe kalemlere izin verilmediğini yazdığından eminim."

"Bu pembe değil," diye paylaştım. "Bu fuşya." Şerbet paketine uzandım ve tırnağımla dokundum (tabii ki Clothing Optional ile kaplanmıştı). "Bunda pembe var."

Vance'in dikkatimi çektiğini görünce, Hector'un bir çıkartma sayfası aldığını fark etmedim.

"Elinde bir sorun mu var?" diye sordu. "Hayır," diye cevap verdim.

"O zaman neden 'çöp günü', 'kendini şımart', 'çamaşır yıkama zamanı' ve 'ama önce kahve' yazan çıkartmalarınız var?"

"Çünkü sevimli bir yazı tipleri ve sevimli küçük resimleri var," dedim ona, iç mabedin kapısı açılırken. "Ve bunlar çıkartma. Çıkartmaları herkes sever."

Vance, "Küçük çocuklar çıkartmaları sever," diye belirtti.

O bilirdi. Jules'la birlikte onlardan bir ordu kurma aşamasındaydı.

"İçimdeki çocukla bütünleşiyorum," diye tersledim onu.

"Yani hayatını düzenliyorsun, erkekleri düzenlemek için çıkartmalar ve mor kalemler kullanmıyorsun," dedi Luke, sanki buna ancak biraz baskı altında izin verecekmiş gibi.

"Ben de hepinizin kıcını düzenliyorum," diye paylaştım ve "Mor kalemlerle. Gerçi sen morsun, üzüm şerbeti gibi," dedim Luke'a. "Vance deniz mavisini. Hector da ametist."

"Kahretsin," diye mırıldandı Hector.

"Vay anasını," diye mırıldandı Mace, Lee'yle birlikte masamın ucuna yaklaşıp gözlerini aşağıya dikti ve orada durdu.

Lee, Mace'le birlikte durduğunda kaşları havaya kalkmıştı. "Bütün bu saçmalıklar da ne?"

Tanrıya şükür artık sustalı taşımıyordum.

"Organize oluyorum!" Neredeyse
bağırıyordum.

Lee uzandı ve ajandamı çantama ya da arabama attığımda kapalı tutmak için aldığım kullanışlı, ısıltılı, metalik elastik bant paketini etiketledi.

"Bu boku iş hesabından mı aldın?" diye sordu.

"Bir kısmı," diye cevap verdim.

Lee'nin kaşları çöktü ve kadın ya da erkek, çoğu insan bu bakış karşısında mesanesinin kontrolünü kaybederdi.

Buna alışmıştım.

"NI'nin parasıyla üzerinde mantar olan çıkartmalar mı aldın?" Mace sonbahar çıkartmalarımı sallayarak sordu.

"Onlar Şükran Günü zamanı için," diye paylaştım iç mabedin kapısı tekrar açılırken.

"Peki bu?" Hector sordu, ona baktığımda kapısında kar tanesi olan pembe bir nane evi, yanında beyaz ve parıltılı kıvrımlı bir çam ağacı ve mavi bir arka planın etrafında havada girdaplar ve kar taneleri olan, üzerinde pembe ismimin yazılı olduğu lamine bir resim gösterdiğini gördüm.

"Bu benim Noel örtüm," diye açıkladım. "Şükran Günü, Paskalya, 4 Temmuz ve kahverengi ve altın rengi yerine siyah ve gümüş rengi giydiğim zamanlar için de birer tane var."

"Ajandanızın kapağını kıyafetinizle mi değiştiriyorsunuz?" Vance sordu.

"Ve mevsim," diye cevap verdim.

"Bu da mı iş hesabına geçecek?" Lee sordu. Ona doğru döndüm. "Tabii ki hayır."

Gerçi Şükran Günü, Paskalya, Dört Temmuz ve benzeri çıkartmalar da vardı çünkü üzerinde YAPILACAKLAR yazıyordu.

"Ohmigod! Dope! Planlayıcı çıkartmalarınız var!" Nightingale Investigations'ın bilgisayar gurusu Brody (yani inek, alternatif olarak hacker, ama çoğunlukla inek) çığlık attı (gördünüz mü? inek). Masanın etrafından dolanıp yanımda durdu ve elini uzatarak üzerinde "PLANNER'IMDA JAMMIN'" yazan çıkartmaların olduğu sayfayı kaptı. Buddy Holly gözlüklerinin altından parlayan gözleriyle bana baktı. "Bunlardan bir yaprak alabilir miyim?"

Onlar da NI'nin parasıyla olduğu için cömertçe "Keyfine bak" dedim.

"Oha!" Brody masama dönerek bağırdı. "Üzerinde 'hıyarlık yapma' ve 'siktir et' yazanları nereden buldun? Onlardan biraz almalıyım."

Kimseyle göz göze gelmemeye karar vererek, "Bir tane al. Ben beş tane aldım."

"Yee ha!" diye bağırdı, onu kaparak. "Moses Richardson kim?"

Kalbim göğsümde durdu ama gözlerim Hector'a kaydı. Bunu yavaşça yaptılar ama hareket ettiler. Elinde Moses'ın kartviziti vardı.

Aptal ben, düzenli olma arayışım sırasında çantamın büyük bir kısmını masamın üzerine atmıştım.

Ve Musa'nın kartını kişisel bir tılsım gibi yanımda taşıdığım için düşmüştü.

Öte yandan, erkeklerin hiçbirisi masamın üzerindeki en ufak bir ilgi göstermemiştir.

Ondan önce de masamda bir şişe oje ve/veya asetondan başka bir şey nadiren bulunurdu.

Hector'un dikkati karttaydı.

"Çocuk Denetimli Serbestlik Müdürü." Bana baktı.
"Çocuklarla bir sorunun mu var?"

"Hayır," diye ittim.

"Arkasında bir numara var," diye yardımsever bir şekilde Hector'a bilgi verdi Brody.

Hector kartı çevirdi.

Luke ona bakmak için başını çevirdi. Vance eğilip Luke'un karşısından ona baktı. Mace de bulunduğu yerden göremese bile ona bakıyordu. Gerçi kötü bir görüşü vardı, belki de görebiliyordu, ben ne bilirdim ki? Biraz belalıydım ama onlar gibi değildim.

Lee beni izliyordu.

"Hepiniz çekilebilir misiniz?" Bunu bir talep olarak sordum. "Bu geceki görevinizi şeftali şerbeti taktik, misket limonu şerbeti de gözetleme olacak şekilde organize etmek için bir planım var."

Luke bana baktı. "Bir ıslahevi memuruyla mı görüşüyorsun, Shirleen?"

Çoğu zaman, yaptıkları bazı şeylerin belli belirsiz yasadışı ve o kadar da güvenli olmadığını düşünürsek, hepsinin son derece zeki ve esrarengiz bir şekilde anlayışlı olmalarının harika olduğunu düşündüm.

Bu o zamanlardan biri değildi.

"Tanıştık. Bana çıkma teklif etti. Ben hayır dedim. Eğer tekrar düşünürsem bana kartını verdi. Son," diye anlattım ona.

Luke Lee'ye baktı.

Mace, Vance'e baktı.

Hector tekrar karta baktı.

Brody bana baktı. "Neden hayır dedin?"

"Özel hayatını paylaşan bir kadın olarak sizi hiç etkiledim mi?" diye sordum.

Brody bana "İki hafta önce senin evinde Tarzan izliyordum ve sen aile albümlerini çıkardın," diye hatırlattı. "On ikisini de."

Lanet olsun.

"Sarhoştum," diye yalan söyledim.

"Değildin." Bana bunu söyledi.

"Alexander Skarsgård beni duygusal hissettiriyor," diye tersledim.

Vance, "Senden buna inanabilirim," diye mırıldandı.

Bir elimi masamın üzerinde gezdirdim. "Yapacak işim yok gibi mi görünüyor? Bu akşamki görevinizi renklerle kodladıktan sonra, bir yıllık tatil çıkartmalarımı

planlayıcısı, ve bu bok Bayrak Günü, siber Pazartesi ve Palm Pazarını içeriyor, bu yüzden yoğun olacak. Başka bir deyişle, yapacak işlerim var."

"Neden hayır dedin?" Lee sordu. Olamaz.

Bu soru pek hayra alamet değildi.

Ve niyetli bir şekilde yüzümü incelemesi daha da kötüye işaret ediyordu.

"Bu gerçekten seni ilgilendirmez," diye cevap verdim sessizce. Lee gözlerimi tuttu.

Ama mührü kırmıştı.

"Ondan hoşlanmıyor musun?" Luke sordu.

Dikkatimi Luke'a çevirdim. "Zaten dolu bir hayatım var, onu daha da dolduracak bir şeye ihtiyacım yok."

"Ondan hoşlanıyorsun," diye fısıldadı Luke. Kahretsin.

Vance, "Bir dolu var Shirleen, bir de dolu var," dedi.

"Gerçekten masamın etrafında durup aşk hayatım hakkında mı konuşuyoruz?" Ben talep ettim.

"Hayır." Lee belirtti kısaca. "Biz ayakta etrafında sahip olmadığınız gerçeğinden bahsediyor."

"Peki bu seni nasıl ilgilendiriyor?" Sertçe sordum.

İnek Brody de dahil olmak üzere, her bir erkek masamdan geriye doğru eğilerek bana hakaret etti (hakaret kısmı

Brody de dahil).

Tamam, neredeyse hepsine karıştığım için onlara bunu vermek zorundaydım (henüz bir tane olmayan Brody ve Indy ile takıldıklarında etrafta olmadığımı düşünürsek Lee hariç - tamam, hepsine).

"Bu aynı şey değil," dedim.

"Evet, haklısın. Bu, Ava benim yatağında uyurken başka bir adamla çıkmak için giyinmesine yardım etmenle aynı şey değil," diye gürledi Luke.

Oh Tanrım.

"O bir randevu değildi," diye hatırlattım ona. "Bir teşekkür yemeğiydi. Her neyse, Ava sorumlu olduğum ilk Rock Chick'ti. Çok fazla deneyimim yoktu."

Bu olay yıllar önceydi, kadın onun yüzüğünü takıyordu ve adam hala bu olayın gerçekleşmesinden mutlu görünmüyordu.

Kahretsin, o kıza bunun kötü bir fikir olduğunu söyledim. Beni dinledi mi? Hayır. Gitti. Yatağında uyuduğu adamın pek de hoşlanmadığı seksi bir adamla randevu gibi görünen bir teşekkür yemeğine, çünkü adam yatağında uyuyan kadını aslında bir randevu olan bir teşekkür yemeğine davet etmişti.

Ve şimdi hala Luke'un yatağında uyuyordu, bunu üzerinde bir yüzükle yapıyordu ve çektiği bokun bedelini ödüyor muydu?

Hayır.

İş i alıyordu. Her zamanki gibi.

Vibratörüne Eustace adını vermiş tim çünkü beni dünyadaki herkesten daha iyi tanıyordu.

Ve Ava'nın adamını iş ime karış tırıyordum.

Lee, "Ç ıktığı adam da kız kardeşimin şu anda birlikte yaşadığı kişi," diye araya girdi.

Hmm.

Ç enemi kapadım.

"Sadie tecavüze uğ radığını bildirdiğinde onunla birlikte gittin."

Hector konuştuktan sonra dudaklarımı içeri ç ektim ve ona baktım.

"Sen de bu ailenin bir üyesisin Shirleen," dedi sessizce. "Bir kez girdin mi, bir daha çıkamazsın. Bu konuda anlamayabileceğini düş ündüğ üm şey," Moses'ın kartını önünde salladı, "bu iyi bir şey."

"King Soopers'ta arabasını benimkine ç arptı," diye ağ zımdan kaç ırdım.

Ben!

Shirleen Jackson.

Blurting!

Belalılara!!!

"Kasıtlı olarak mı?" Mace

homurdandı. Oh be.

Kısa fünyeli Mace.

Kadını Stella'dan da düzenli olarak alıyordu, bu yüzden sigortası daha az kısa olmalıydı.

Ama o, tüm Hot Bunch çocukları gibi, Roam türündendi.

Onun sevdiği birine bulaşmadın.

"Dondurulmuş gıda reyonu boyunca ondan kaçıyordum," diye açıkladım.

Vance'in başı düştü ve yana döndü. Hâlâ bok yiyen sırtışını görüyordum.

Ve vücudu sessiz kahkahalarla titriyordu.

Söylediklerim Mace'i pek mutlu etmedi.

"Yani açıkça onun ilgisini istemedin, ipucunu almalı ve geri çekilmeliydi."

Bunun üzerine bütün adamlar başlarını öne eğip yana baktılar.

"Evet, Stella sana defalarca ayrıldığınızı söyledikten sonra onu nazıkçe takip ettiğinde bu nasıl işine yaradı?" diye sordum.

Mace'in çenesi sertleşti.

"Unh-hunh," dedim başımı sallayarak.

Lee, ben Indy onu zorlamaya çalıştığında nasıl geri adım atmadığını (ve Vance'in Jules'a, Luke'un Ava'ya vs. bunu yapmadığını) anlatmaya devam edemeden konuşmaya geri döndü. "Yani ondan hoşlanıyorsun,

ve seni dondurulmuş gıda reyonunda kovalıyor. Neden hayır dedin?"

"Çekici biri ama benim tipim değil."

"Senin tipin ne?" Vance merakla sordu. "O değil."

Brody s e s l e n d i . "Alexander Skarsgård. Gerard Butler. Dwayne Johnson. Idris Elba-"

Dönüp "Kapa çeneni Brody" diye emrettiğimde ağzı hâlâ açıktı.

Ağzı kapandı.

Luke, "Bir saat içinde göreve çıkıyoruz," dediğinde ona ters ters bakıyor ve zihinsel olarak bir daha Brody-Shirleen Film Gecesi yapmamaya karar veriyordum (en azından bir ay boyunca, ne diyebilirdim ki, Brody ve benim benzer sinema eğilimlerimiz vardı).

"Evet ve henüz renk kodlu değil," diye ekledim. Luke bana boş bir bakış attı.

Vance başını salladı.

Adamların geri kalanı uzaklaşmaya başladı.

"Benim kartım," diye terslendim Hector'a. Moses'ın kartı hâlâ elindeydi.

Hector ağzı açık bir şekilde geri döndü.

Vance'in ağzı açıldı.

Mace'in ağzı açıldı.

Bakmadım ama Brody'nin ağzının açıldığından emindim.

Luke'un ağızı inceldi.

Ama konuşan Lee'ydi.

"Kartı ona geri ver, Hector."

Hector onu masamın üzerine koydu, sıvı siyah bakışları Lee'ye kaymadan önce bana yöneldi.

Bütün adamlar kapıdan geçip iç mekâna doğru ilerlerken ona dokunmadım ya da başka bir şey söylemedim.

Ancak o zaman onu kaptım ve (dört) yeni manyetik ataçlarımdan biriyle dokuz ay sonraki Noel haftasına klipsledim.

Çünkü Moses Richardson'ın Nisan ayında Noel gibi olduğunu hissediyordum.

Neşe, iyilik ve hayallerin gerçekleşmesi...

Ama yine de...

Çok uzakta.

Lee Nightingale

YIRMI DÖRT SAAT SONRA.

LEE kontrol odasına girdi ve "Elimizde ne var?" diye sordu.

Luke, Hector ve Mace'in de ayakta durduğu masadan uzaklaşarak Vance'in sandalyede olduğunu gördü ve odadaki diğer masadan Monty'nin önünde dizüstü bilgisayarıyla oturduğu masaya doğru ilerledi.

Monty dizüstü bilgisayarından başını kaldırıp baktı ve bunu açıklamakla uğraşmadı.

"Moses James Richardson. Elli bir yaşında. Ordu, onurlu terhis. Üstün Hizmet Madalyası sahibi." Gözleri Lee'ninkilere kilitlendi. "Kuveyt. Sierra Leone. Bosna. Kuveyt. Somali. Bosna."

"Lanet olsun," diye fısıldadı Lee.

"Botları tozlandı," diye cevap verdi

Monty. Lee etkilenmiş bir halde,

"Evet," diye cevap verdi.

Bu tür bir özgeçmiş, birliğin elit olduğu anlamına geliyordu.

Monty tekrar dizüstü bilgisayara baktı. "Yedi yıllık evli. Şiddetli bir boşanma olmuş ama o zamandan beri işleri yoluna koymuşlar ve eski karısı yeniden evlenmiş. İki kızı var, biri on yedi, biri on beş yaşında. İkisi de onur listesinde. En büyükleri tatbikat takımında. En küçüğü, ikinci sınıf başkanı."

"İslahevine nasıl girmiş?" Lee sordu.

"Görüşme notlarından anladığım kadarıyla bir kuzeni varmış. Amcası iyi bir adamdı, ama çocuğun yoldan çıkma eğilimi vardı. Çocuk ondan daha gençti ama Richardson onu kanatları altına aldı. Araları iyiydi, elinden geldiğince onu doğru yolda tutmaya çalışıyordu. Richardson Üstün Hizmet Madalyası'nı kazanmakla meşgulken kuzeninin başı belaya girmiş ve on yedi yaşında bir yetişkin olarak yargılanmasına ve bir kuruş için büyük eve gitmesine neden olmuştu. Richardson ordudan ayrıldıktan sonra, GI

Bill'i kullanarak

Akademiye girmiş, devriye polisi olmuş, dedektif olmuş. Ama sonunda başka bir yere geçti. Çocuk ıslah memuru olarak görev yaptı, şimdi o ekibi denetliyor. Elimizdeki şey, çocuklarla hala çok yakından ilgileniyor, bir bakıma bu bir iş değil, bir görev."

Monty dizüstü bilgisayarını çevirdi ve üzerinde "Ben ve babam" başlıklı bir Facebook sayfası albümünün fotoğraf paneli vardı.

En küçük kızı güzeldi. Babası yapılıydı.

Ve adam yakışıklıydı.

"Lee Monty'ye bakmaya başladı ama Luke'un homurdanması dikkatini başka yöne çekti.

Konuşan Monty'ydı.

"Şüphesiz Park'ı tanıyordu ve muhtemelen Roam'u da tanıyordu.

Bu da Shirleen'i tanıyor olabileceği anlamına geliyor."

Lee boynunun gerildiğini hissetti. "Tekrar söyle."

"Hem Park hem de Roam Gilliam, Lee'den geçti," diye paylaştı Monty. "Onlar oradayken Richardson da oradaydı. Park, Roam'dan daha sık oradaydı. Roam ıslahevine sadece bir kez girmiş, Park ise defalarca."

"Peki Shirleen'i nereden tanıyacak?" Lee sordu.

"Jules ve King's Shelter'ın iki genç sokak çocuğunu, programa katılmamış eski bir uyuşturucu satıcısının yanına koruyucu aile olarak yerleştirmesi pek de radar dışı sayılmazdı. Bu olay, bir sosyal hizmet görevlisinin

o çocuklardan birini korumaya çalışırken iki kez vuruldu. Bazı dalgalanmalara neden oldu. Polisliği bırakıp JCO olmasının sebepleri arasında sistemde bu kadar uzun süre çalışmış olması ve bu kelimeyi duymuş olması hiç de şaşırtıcı değil."

"Onunla bir sorunu olduğunu mu düşünüyorsun?" Lee itti.

"Bence hayatlarını değiştirmeye hiç niyetleri olmadan berbat eden insanlarla, hayatlarında aptalca kararlar alan ve bu kararlarını düzeltmek ya da temizlenmek için canlarını dişlerine takan insanlar arasındaki farkı bilen ve buna hayranlık duyan biri varsa, o da bu adamdır," diye cevap verdi Monty.

"Ama bunu bilemeyiz," diye homurdandı Luke.

Monty başını salladı ama bunu onaylayarak yaptı. "Bunu bilemeyiz."

Luke, "Çöpçatanlık yapmadan önce bu adamı bir yoklayalım," dedi.

Lee Luke'a döndü. "Kesinlikle."

En iyi iz sürücüleri Vance, "Bir ya da iki gün peşinde olmak istiyorum," dedi. "Ve evine girmek istiyorum."

Hiçbiri bu konuda beceriksiz değildi ama Vance de en iyi soygunu yapan kişiydi.

"Yap," dedi Lee.

Mace, "Siz evi halledin, ben takip edeceğim," dedi.

"Artık hepimiz ünlü olduğumuza göre, takipten kaçmalıyız. Bu adam bir kuyruk takabilir," dedi Hector.

onlara hatırlattı. "Bu yüzden kaçmalıyız, özellikle de içimizden birini yakalarsa."

"Yaptırırsan, paylaşırsın. Bu da hepimizin geri çekilmesi gerektiği anlamına geliyor," diye emretti Lee. "O lanet gazete makaleleri ve kitaplar sayesinde, bir ve bir iki eder, birden fazla Hot Bunch adamı görür."

Bu konuda ne hissettiklerini paylaşmak için çeşitli dudak kıvrımları vardı, hiçbiri en ufak bir şekilde eğlenmedi.

Hector başını salladı.

Lee Monty'ye baktı. "Karısını aldattı mı? Kadın onu aldattı mı? Ne oldu?"

"Mahkeme kayıtları uzlaşmaz farklılıklar olduğunu belirtiyor. Sadakatsizlik iddiası kaydedilmemiş. Adam kızlarıyla daha fazla görüşmek için mücadele etti, kadın ise buna karşı çıktı. Bunu neden yaptığını bilemiyorum, ama adam aldı ve her iki kız da babalarıyla daha fazla zaman geçirmek için hakimle birlikte kapalı odaya gitti. Bu durum onu maddi olarak çok zorladı, mahkemede çok zaman geçirdi, çok fazla yasal ücret ödedi ama geri adım atmadı. Bölünmüş ziyaret hakkını kazandığında kızlar sekiz ve on yaşındaydı. Yani dört yıl boyunca mücadele etmişler."

Vance, "İkili ziyaretin artık standart olduğunu sanıyordum," dedi.

Monty başını salladı. "Polis ve ıslah memuru kartını oynadı. Hiç eve gelmediğini. İşinin ne kadar tehlikeli olduğunu. Buna nasıl sınırlı maruz kalmaları gerektiğini. İyi bir avukatı vardı. Onu çiğnedi. Adam akıllandı.

Şirket değiştirdi. Kendine bir köpekbalığı buldu. Ayrıca borçlandı." Monty tekrar Lee'ye döndü. "Kıçını yırtarak çalıştı ama borçtan kurtuldu ve mahkeme kararıyla kızların üniversite hesaplarına yatırdığı parayı, çocuk nafakasından bahsetmiyorum bile, tüm bunlar boyunca tutmayı başardı. Ama kavga boyunca ve sonrasında sıkı, çok sıkı yaşadı. Sadece o kızlara sahipken değil."

"Sağlam adam," diye fısıldadı Lee.

"Dosyada, olabildiğince sağlam," diye onayladı Monty.

Lee salondakilere "Boşanma olayında neler olduğunu ve neden kızlarını ondan uzak tutmak için elinden geleni yaptığını bilmek istiyorum" dedi.

Luke ona, "Brody'ye haber vereyim," dedi. "Yaratıcı olmamız gerekebilir."

"Yap şunu."

Luke başını salladı.

Monty bir elini kaldırdı ve ensesini kaşıyarak, "Bu herifin market arabasına çarpmasıyla ilgili bir sorunumuz var mı?" diye sordu.

Monty bilgilendirilmişti.

"Hayır," dedi Hector hemen.

Vance de onunla birlikte

"Hayır," dedi.

Luke onlardan yarım saniye sonra, "Hayır," dedi.

Mace durakladı ve "Hayır" demeden önce Lee'ye

sırıttı. Lee doğrudan Monty'ye baktı.

"Hayır."

Monty elini bırakarak, "Kadınlarınız size bu kadar bağlı olmasaydı bu modern Neandertal saçmalığı hakkında endişelenirdim," diye mırıldandı.

"Bir kadın buna değer-" Luke başladı.

"Her şeyini ortaya koymaya istekli olmalısın," diye devam etti Mace. "Ve Shirleen buna değer," diye bitirdi Lee.

Biraz zaman aldı.

Ama o vuruştan sonra...

Monty gülümsedi.

ÜÇ

CENNET DILIMI

Lee Nightingale

S ..22 saat sonra..

LEE, şirketinin Explorer'ına yaslanmış, botlarını bileklerinden geçirmiş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, başını yana çevirmiş, otoparkta kendisine doğru yürüyen adamı izliyordu.

Ayrıca şahsen daha etkileyici olduğunu da belirtmek isterim.

Moses Richardson ise kamyonetinin yanına park etmiş SUV'de kendisini bekleyen bir misafiri olduğunu gözden kaçırmamıştı. Adam ön kapıdan araca kadar tüm yolculuk boyunca gözlerini Lee'den ayırmadı.

Geldiğinde, o da mesafesini korumadı.

İki arabanın arasında durmadan önce yaklaştı, bacaklarını dikti ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

Richardson başlattı.

Ve bunu dudaklarında bir sırıtışla yaptı.

"İtiraf etmeliyim ki bu ziyareti beklemiyordum. Ama bunun iyi şeyler ifade ettiğini düşünüyorum."

Başka bir deyişle, tanışma gereksizdi.

"Shirleen'in kendisi için yeterince iyi olduğunuzdan emin olmak için bizi size ayarladığını düşünüyorsanız, yanılıyorsunuz. Hiçbir fikri yok," diye yanıtladı Lee.

Sırtı kayboldu.

"Lee sözlerine şöyle devam etti: "Açıkçası bu işi halletmemiz gerekiyor. "Ama bunu nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim olmadığı için, korkarım size söylemeliyim ki karımı da işin içine katmam gerekecek, bu da muhtemelen tüm Rock Chicks anlamına geliyor, yani bu toplantı çok amaçlı ve şu anda bahsettiğim toplantı en iyi şekilde hazırlanmanız anlamına geliyor."

"Kızlarıma kırk beş yaşına kadar o kitapları okuyamayacaklarını söylemenin dışında, her ikisi de çok istemesine rağmen, kimden bahsettiğini biliyorum. Sadece bu konuda neden bahsettiğini bilmiyorum, dostum."

"Shirleen seni asla aramayacak," diye açıkladı Lee.

Richardson hayal kırıklığına uğradığını saklamadı ama gözlerini Lee'den ayırmadan başını salladı. "O zaman bunu yapmayacak, sen neden buradasın? Ve tekrar ediyorum, neden bahsediyorsun?"

"Barolo Grill'de rezervasyon yaptırıyorum," dedi Lee ona. "Rock Chicks ile yemek yiyeceğini sanacak. Ama seninle yemek yiyecek."

Richardson'ın kaşları havaya kalktı ama bir şey söylemedi.

"Bu gerçekleştiğinde," diye devam etti Lee, "oraya girmek size kalmış olacak."

"Eğer istemiyorsa-" diye başladı Richardson.

Lee kamyonetinden uzaklaştı, yüzünü adama döndü, ellerini kalçalarına koydu ve sessizce, "İstiyor. Yine de seni aramayacak."

"Ve sen de ona tuzak kuruyorsun çünkü..." Richardson sordu.

"Çünkü sen iyi bir adamsın ve o da iyi bir kadın ve hayatında biraz mutluluk olmasının zamanı geldi."

Gözleri kısıldı. "Mutlu değil mi?"

Üzerinde durmak için iyi bir nokta.

Lee onayladı.

"Ona verebileceğinizi umduğumuz türden bahsediyorum, oğlanların ona verdiğiinden değil, Rock Chicks'in ona verdiğiinden değil, erkeklerime patronluk taslamasının ona verdiğiinden değil. Sanırım beni anladınız."

"Seni anlıyorum. Hâlâ neden burada durup bu konuşmayı yaptığımızdan emin değilim."

Lee, "Onun kim olduğunu biliyorsun, değil mi?" dedi.

Richardson burnundan görünür bir nefes çektikten sonra, "Emin değildim. Gilliam'dayken çocuk çok daha farklı görünüyordu. Uzun zaman oldu ve on üç yaşından beri büyüdü ve iyi oldu. Ve sokak isimlerine izin vermiyoruz. Ama bana koruyucu aile olduğunu söyledikten sonra

Bana adını verdiğinde, evet, onun kim olduğunu ve oğlunun kim olduğunu biliyordum."

Lee onu yakından inceledi. "Tamam, kim olduğunu biliyorsun, peki kim olduğunu biliyor musun?"

Richardson göz temasını kesmedi. "Eğer onun Leon Jackson'ın dul eşi olduğunu ve kral öldüğünde Darius Tucker'la birlikte krallığı devraldıklarını biliyor muyum diye soruyorsanız, evet, bunu da biliyorum."

"Ve sen yine de ona numaranı verdin."

"O oyunun dışında ve yeğeni de öyle. İkisi de seninle birlikte. Yani evet. Ona numaramı verdim ve açıkçası kullanmaması çok kötü oldu."

Lee buna bir şey demedi.

Richardson başını yana eğerek sabırsız görünmeye başladı.

"Bu bir tuzak için tuzak mı yoksa bir test mi, beni hissediyor musun?" diye sordu.

"İkisi de," diye yanıtladı Lee.

Bu, adamın sinirlenmeye başladığını gösteren bir bakışa neden oldu.

Richardson ona, "Bu tür şeyler için çok yaşıyım," dedi.

Evet, sinirlenmeye başlamıştı.

"Ve Shirleen'e herhangi bir şekilde zarar verebilecek birinin ona yaklaşmasına izin vermeyecek kadar korumacıyım ve ben sadece

Bırakın kırılmayı, yaralanmasından bile memnun olmayacak pek çok kişi var," diye karşılık verdi Lee.

Richardson, "Çok yaşı olmanın bir parçası da benimle gerçekten yemek yemek istemeyen bir kadını gafil avlayan bir tuzağın parçası olmaktır," diye karşılık verdi.

"Sizinle yemek yemek istemiyor çünkü geçmişini öğrendiğinizde onu istemeyeceğinizi düşünüyor."

Richardson ağzını o kadar hızlı kapattı ki, çenesi hızla boynuna doğru eğildi, bunu düşünmediği belliydi.

"Numaranı kaybetmedi dostum, o kadar ki Noel'de ajandasına klişeledi," diye paylaştı Lee, kartlarda bu varken, Moses Richardson'la ne durumda olduğunu görmek için Shirleen'in alanını işgal etmekte bir sorun görmüyordu.

Noel'de.

Bunun onun nerede olduğu hakkında ne söylediğini bilmek için özel dedektif olması gerekmiyordu.

"Kahretsin," diye fısıldadı

Richardson. Kızın nerede olduğunu o da biliyordu.

"Evet," diye kabul etti Lee. "Şimdi seni aramayacak ama aramak istiyor. Ve ben de onun istediği şeye sahip olmasını istiyorum. Mutluluğun bir parçasını bulmasını istiyorum. O çocuklar önümüzdeki ay mezun olacaklar ve hayatlarına devam etmeye başlayacaklar ve onu asla kaybetmeyecekler. Bunu anlamam gerek. Onu asla kaybetmeyecekler.

Ama onlar hayatlarına devam edecek türden çocuklar ve bunu nasıl yapacaklar, hayatının büyük bir bölümünde yalnız kalacak ve tüm bunlardan tahminim, geçmişine takılı kaldığı için bu konuda hiçbir şey yapmayacak."

Richardson ona öylece baktı.

"Ve itiraf etmeliyim ki," diye devam etti Lee, "seninle denemek için seni aramamak ve o çocukların yakında taşınacakları gerçeğini düşünmemek için, kendine, ofise ve adamlarıma çeki düzen vermek için bir sürü şey aldı. Benim kalemim siyah, ama adamım Mace'in kalemi çilekli sorbe, o öyle diyor, ama pembe. Ve bunun büyük bir hayranı olmadığını söylemek yetersiz kalır. Hatta bir kalemle renk kodlaması yapılmasından bile hoşlanmıyor. Ama kesinlikle pembe değil. Dün gece masama gittiğimde her yerinde 'randevu gecesi' çıkartmaları gördüm, bu bana kadınım ile ilgilenmem gerektiğine dair pek de ince olmayan bir ipucu veriyordu ve adamım Luke'un dolabında Shirleen'in karısından aldığı bir listeye birlikte üzerinde 'market alışverişi' yazan bir not vardı. Şimdi eğer onun aklını başka bir şeye çelemezsek, ofiste neler olacağını tahmin bile edemiyorum."

Richardson dudaklarını kıpırdatarak, "Yani bütün bunlar kendi kendine hizmet ediyor," dedi.

"Evet," diye yanıtladı

Lee. Dudak seğirmesi

durdu.

Richardson sessizce, "Ne olduğu umurumda değil," dedi. "Ne yaptıysa, kendisiyle ve Tanrı'yla barışmak zorunda. Beni ilgilendiren tek şey şu anda ne olduğu ve o çocuklarla nasıl başa çıktığını gördüm. Hayatını temizlediğini biliyorum. Bunu yapmanın cesaret istediğini biliyorum. Böyle bir hayata sırtını dönmek kolay değil ve güvenli de değil ama o bunu başardı. Bu yüzden onu güzel bir kadın olmasından daha fazlası için tanımak istiyorum. Ama kristal kürem yok, Nightingale. Bunun nasıl sonuçlanacağını bilmiyorum. Sadece onu incitmeyeceğimi biliyorum. Şimdi eğer kıvılcım çıkarmazsak..." Sözlerini yarıda bıraktı ve omuzlarını kaldırdı.

Lee ona bunu söyledi. "Kıvılcım çıkaracağını biliyorsun, yoksa ona kartını vermezdin."

Richardson cevap vermedi.

Lee başını salladı. "Geceyi sen seç. Ben rezervasyon yaptıracağım.

Indy, karım, onu oraya götürecekt."

Bunun üzerine Richardson Lee'yi dikkatle inceledi. "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

Lee başını salladı. "Kesinlikle hayır. Bildiğim tek şey, Shirleen Jackson'ın kadınların yanında durup bir sürü pisliğin içinden geçerek diğer tarafa geçmelerini ve mutluluklarını bulmalarını izlediğim. Sıra onda. Bu sen olmayabilirsin dostum ama ben birinin olmasını istiyorum ve onun mührü kırması gerekiyor. Leon ona cehennemi yaşattı. Kefaretini ödedi. Cennetten bir parça bulmasının zamanı geldi."

"İsa, sen gerçekten Bakım hakkında Onu."
Richardson mırıldandı.

Lee, "Bunlardan uzun bir sıra var ve ben en önde bile değilim," diye cevap verdi.

"Rezervasyonu yap. Salı günü."

Bunun üzerine Lee gülümsedi.

"Dalış ne kadar derindi?" Richardson sordu.

Lee gülümsemeyi bıraktı.

"Sen Lee Nightingale'sin," diye devam etti Richardson.
"Ve burada beni, senin için çok şey ifade eden bir kadınla, bir restoranda ortaya çıkacağını bilmediğin, çoğunlukla görücü usulü bir randevuya çıkmaya ikna etmeye çalışıyorsun. Yani senden yeşil ışık aldım. Peki sen ve adamların ne kadar derine daldınız?"

Lee doğrudan cevap vermek yerine, "Drama hak etmiyor," dedi.

"Dostum, eğer bu işe yararsa, tahminimce her şey aile içinde olacak. Yani sen ve adamların benim hakkımda böyle bir şeye sahipsiniz ve bunun ne kadar olduğunu bilmem gerek."

Ona vermek zorundaydı.

Ve eğer durum tersine dönseydi, o da bilmek isterdi.

"Karının seni lisedeki sevgilisiyle aldattığını biliyoruz.
erkek arkadaşım ile buluştum. Sen gidemedin. San Francisco'da zorunlu bir polis kongresindeydin. Bunu öğrendin çünkü bir e-posta gördün ve araştırmaya başladın.

Daha fazlasını bulmak. Çok sarhoş olduğunu ve hareketlerini kontrol edemediğini iddia etti. Toplantıdaki konuklar sarhoşluğun doğru olduğunu teyit ettiler ama hepimiz bunun bir mazeret olmadığını biliyoruz. Yine de, ailenizi kurtarmak için onunla danışmanlığa gittiniz. Danışmanlığa başladıktan altı ay sonra, aldatmayı öğrendikten ve danışmanlığa gittikten sonra o adamla konuşmaya devam ettiğini fark ettiğinizde, ona bir daha güvenemeyeceğinize ve evliliğinizi, yani ailenizi kurtaramayacağınıza karar verdiniz. O zamana kadar, ailesini olmasa da evliliğini kurtarmak için her şeyi yapmıştı. Bunu ve kararınızdan memnun olmadığı gerçeğini dört yıl süren boşanma mahkemesi işkencesiyle açıkça ortaya koydu."

"Vay anasını," diye fısıldadı Richardson. "Çok titiziz," diye mırıldandı Lee.

"Bu kadar mı?" Richardson sordu.

"Ordu kayıtları. İş kayıtları. Kızlarınızın Facebook'ta çok fazla şeyi var ve gizlilik ayarları konusunda bir derse ihtiyaçları var."

Richardson'ın ağzı sıkıştı.

Lee o gece bu dersin verileceğini hissediyordu.

"İstilacıydı ve iyi bir nedenimiz vardı. Ama burada bitiyor," diye güvence verdi Lee. "Barolo Grill'e gidersen biz yokuz. Şimdi Rock Chicks, herhangi bir söz veremem."

"Bu 'Rock Piliçleri' siz ve erkeklerinizin kadınları mı?"

"Onlar deli ve karımın çetesi. Shirleen de onlardan biri."

Daha az sinirli ve daha meraklı görünmeye başladı.

"Hakkında kitaplar yazılacak kadar çılgınca mı gerçekten?" diye sordu.

"Karım kaçırıldı... üç kez." "Lanet olsun," diye mırıldandı Richardson. "Ve patlamaların izini kaybettim."

Bir kahkaha patlatmadan önce gözleri büyüdü.

Lee hiçbir şeyi komik bulmadı.

"Shirleen'le aranızda böyle bir şey olmasın," diye öneride bulundu.

Richardson, "Ben de varım," diye cevap verirken hâlâ gülümsüyordu.

"Salı," dedi Lee.

Richardson başıyla onayladı. "Salı günü."

Lee başıyla onayladı ve kamyonuna döndü.

"Nightingale," diye seslendi Richardson.

Lee geri döndü.

Richardson, "Evliliğimin neden sona erdiği konusunda annemden daha çok şey bildiğinizi düşünmek ne kadar berbat olsa da, yine de size borçlu olduğumu düşünüyorum," dedi.

Lee öyle

umuyordu.

"Göreceğiz."

"Evet," diye yanıtladı Richardson. "Yapacağız."

DÖRT

İYİ BİLİYORUM

Shirleen

T Salı gecesi.

"Kızlarımla buluşmak için BURADAYIM. India Nightingale'de rezervasyonunuz var," dedim hostese ama yüzü kapanmadan hemen önce gözlerinin büyüdüğünü gördüm.

Lanet olsun.

Bu kadınlar neyin peşindeydi?

Saatime baktım.

Sadece yedi dakika geciktim.

Yine de onlar Rock Chicks'ti. Yedi dakika boyunca orada olmaları -biri ya da hepsi- restoranın yanmaması için bir mucizeydi.

"Bu taraftan," dedi hostes, bana küçük, nazik bir gülümseme verdi ve restorana doğru ilerledi.

Onu takip ettim, tunç Rebecca Minkoff zarf çantamı kolumun altına sıkıştırdım, ayakkabılarıma baktım ve

Kızların dışarıda bir gece düzenlemesinin iyi olduğunu düşündüm. Bu da Alexander Wang boncuklu topuklu ayakkabılarımı giyebileceğim anlamına geliyordu. Moses ile tanıştığımdan beri onları giymeyi takıntı haline getirmiştım (notthinkingaboutMoses, notthinkingaboutMoses, alwaysstotallythinkingaboutMoses).

O harika debriyajı taşımaktan bahsetmiyorum bile.

Masaya doğru ilerlerken dikkatimi ev sahibesinin ayakkabılarına yönelttim, biraz iyi olduklarını düşündüm ve ona dönüp "Haliya dikkat et" diye mırıldandığında nereden aldığını sordum.

"Teşekkürler," diye cevap verdim, gözlerimi yüzüne kaldırarak.

Tekrar öne dönmeden önce bana kibarca bir gülümseme daha verdi.

Onun ötesine baktım, Rock Chicks'in evde olduğunu düşününce neden her şeyin sakin ve durgun göründüğünü merak ettim.

Kimse bağırıyor, ağlamıyor, çığlık atmıyor, camları sarsacak kadar yüksek sesle gülmüyordu ve seks hakkında yüksek sesli konuşmalar duymadım.

Buranın Barolo Grill olduğunu sanıyordum.

Çılgın bir grup sürtüktük ama dışarı atılmanın risotto alla milanese yiyemeyeceğiniz anlamına gelebileceği durumlarda oyun yüzümüzü takınabilirdik (evet, menüyü önceden kontrol etmişim ve evet, sipariş ettiğim her yemeği kesinlikle biliyordum - dördünü de).

Sadece hangi kokteyle başlayacağıma karar verememiştım.

Karar verdiğim Şey, etrafımda Barolo Grill'in ambiyansı varken, ruh beni nereye götürürse oraya gideceğimdi.

Ruh beni kıcıımı kaldırıp diğer yöne doğru koşmaya ittiğinde aklımdan geçen buydu.

Bunun nedeni de hostesin beni Rock Chicks'e g t rmemesiydi.

Beni Moses Richardson'ın sandalyesinden kalkmış, gözlerini bana dikmiş olduğu masaya götürüyordu. Siyah bir gömlek, m kemmek kesimli koyu gri bir blazer ceket, net bir kot pantolon giymişti ve yemek için yeterince iyi görünüyordu.

Seçtiğim dört çeşit yemekten çok daha iyi. Tamamdır.

Ne...

Ne oluyor lan?

Koşmadım. Koşamadım. Süslü bir restoranda olduğum ve yüksek topuklu ayakkabılar giydiğim için değil (ve Tanrı'ya ş krediyordum, siyah body-con, bateau yakalı ve art deco desenli midi elbiseyi seçmiştim, evet, ben bile salladığımı söyleyebilirdim).

Çünkü Moses Richardson onun yolunda yürümemi izliyordu, iyi görünüyordu, tetikte görünüyordu (ki bu da iyiydi) ve koşarsam beni kovalayacakmış gibi görünüyordu.

Masasının önünde durduğumuzda ev sahibesi, "Bu akşamki yemek partneriniz," diye mırıldandı. "Keyfini çıkarın," dedi.

bitirdi, sonra daha fazla zaman kaybetmedi ve havalandı.

Sandalyelerden birini işaret etmedi ya da iki tabaktan birinin üzerinde duran menüyü bana uzatmadı bile.

Moses'a baktım. O

da beni izledi.

Moses'a bakmaya devam ettim ve Indy'nin bunu ayarlamak için beni aradığını düşündüm.

Ama Daisy, Jules ve Ava ile o gece ve ne giydiğimiz hakkında konuşmuştum.

Oyuna getirilmiştim.

Rock Chicks ve Hot Bunch tarafından.

O çocukların çok büyük ağızları vardı.

Bunun bir Rock Chick gecesi olmadığını bilmeliydim. Barolo Grill Indy ve Lee'nin yeri (nasıl olduğunu bilmesem de, onlar için burada on beş rezervasyon yaptırmıştım ve bir RCHB'nin hayatında şu ya da bu nedenle, içlerinden biri her zaman iptal ediyordu).

"Kaçmıyorsun," diye gözlemledi Moses.

"Birden fazla cinayet planlamakla çok meşgulüm."

Gülümsedi

.

Tanrım.

Bir sandalye çekmek için hareket etti.

"Oturacak mısın?" diye sordu.

"Henüz karar vermedim," diye cevap verdim.

Orada dururken yerleşti. "Bütün gecem var."

Ve öyle görünüyordu. Havalı Barolo Grill'deki bir masada ikimizin de ayakta durup birbirimize bakıyor olmamız umurunda değilmiş gibi görünüyordu.

"Eğer kaçarsam, beni kovalar mısın?" Merakla sordum. "Evet," diye cevapladı.

Hmm.

"Lütfen otur Shirleen," dedi o tatlı sesiyle. Beni etkileyen "lütfen" oldu.

Ona doğru kaydım, döndüm, kıcıımı sandalyeye doğrulttum ve oturdum.

Sandalyemi masanın altına getirmeme yardım etti.

Tamam.

Bunu ben mi yaptım?

Bunu neden yaptım ki?

Bunu yapmamalıydım.

Debriyajımı masaya koydum çünkü sadece elimdeydi ve sandalyemden kalkmak için onu itecektim.

"Yapmalıyım-" diye başladım.

Bal kulağıma aktı çünkü dudakları tam oradaydı.

Yani boynumdan aşağı dökölüyormuş gibi hissettim. Ve güneye.

"Sakin ol. Bir erkek ve bir kadın yemek yiyor. Birbirlerinin arkadaşlığından keyif alıyorlar. Şu anda, bundan sonra ne olacağı önemli değil. Sadece şu anda ol... benimle."

Derin bir nefes aldım.

Bir adam ve bir kadın yemek yiyor.

Bir çocuk ıslah memuru ve eski bir uyuşturucu satıcısı akşam yemeği yiyor.

Ben yapamadım.

Tüm vücudum kaçmak için

gerildi. Bal geri geldi.

"Şu anda, Shirleen."

Başımı çevirdim ve gözlerinin içine baktım.

"Şu anda değilsin," dedi bakışları bakışlarımı yakaladığında. "Geçmiştesin. Ya da gelecektensin. Şu an sadece bu masa. Yemek. Şarap. Sohbet. Ve sonra biter."

"Ne hakkında konuşacağız?" Ben sordum.

"Sen ne istersen." Bakışlarıma tutunmaya devam etti. "Ve istemediğin hiçbir şey."

"Çok uzlaşmacı davranıyorsun," diye not ettim. "Seninle akşam yemeği yemek istiyorum."

Benimle yemek yemek istedi.

Bu güzel adam benimle akşam yemeği yemek istedi.

Şu anda olabilir miyim?

Geçmişte değil mi?

(Gelecek umurumda değildi.) O

gözlere baktım.

Sonra başımı çevirdim ve peçetemi alıp kucağıma koyarken elimdeki el çantasını masanın üzerine bıraktım.

Moses masanın etrafında yürüdü ve karşıma oturdu.

Derin nefes alıyormuş gibi görünmeden derin nefes almaya çalıştım.

Garson geldi. Tanrıya

şükür.

"Bir kokteyllle başlamak ister miyiz?" diye sordu.

"Bellini lütfen," diye emrettim, "ve gelmeye devam etsinler."

"Peroni," diye emretti Moses.

Garson başıyla onayladı. "Sizi menülerinizle baş başa bırakıp hemen döneceğim."

Moses onun gidişini izlemedi. Bana

baktı.

"Peki önce hangisini öldüreceğim?"

diye sordum. "Pardon?" diye karşılık

verdi.

Bir elimi kaldırdım ve masayı göstererek havada döndürdüm. "Bunu ayarlayan elebaşı kimdi? Indy mi? Daisy mi?"

"Lee."

Elim kucağıma düştü. "Ne dedin?"

"Lee. Yaklaşımı ve rezervasyonu o yaptı. Mecbur kalmadıkça karısını ya da arkadaşlarını bu işe karıştırmayacağını da açıkça belirtti. Ama görünüşe göre mecbur kalmış."

Buna inanamadım.

"Liam 'Belalı benim göbek adım değil, bu benim yaşam tarzım' diyen Nightingale çöpçatanlık mı yapıyor?"

Moses bana sırtıttı ve kalbim biraz durdu. "Evet," diye cevap verdi.

Şok olmuşum.

Tamam,
korktum.

Ve akşam yemeğı konuşmamın tamamı buydu. Bu da beni daha da korkuttu.

Masanın üzerindeki debriyajıma
baktım. Sıcak bir debriyajdı.

Yine de ateşli bir adamla yemek yerken bir saat boyunca ona bakabileceğimi düşünmüyordum.

"Menünüzü okumak isteyebilirsiniz," diye önerdi Moses. "Söyleyecek bir şey bulmaya çalışırken yapacak bir şeyiniz olur."

Bakışlarım ona kaydı. "Demek bu konuda pratik yapıyorsun, öyle mi?"

Bana bir gülümseme daha attı. "On bir yıl önce boşandım Shirleen ve bu süre içinde rahipliğe adım atmadım."

Gülümsememesini diledim. Sinir bozucuydu çünkü sinir bozucu değildi.

İnanılmazdı.

Ne sipariş edeceğimi zaten biliyor olmama rağmen menümü aldım.

"Ne istiyorsan onu al," dedi sanki bir emirmiş gibi. "Ve eğer Hollanda'ya gitmemizi önermeyi düşünüyorsan, bir daha düşün. Böyle bir şey yapmaya kalkışırsan bunun sonuçları olur."

Tekrar ona baktım. "Tüm randevularını randevunun başında mı tehdit ediyorsun?"

"Sadece zor olabileceğini düşündüklerim, o da sadece sizsiniz."

Mırıltıya benzer bir ses çıkardım ve sonra keşke mırıldanmasaydım diye hayıflandım.

Menümü tekrar kontrol etmeye karar verdim.

Musa "Çocuklar bu gece ne yapıyor?" diye sorduğunda seçeneklerimi değerlendiriyormuş gibi yapıyordum.

Ona bakarak yaptığım hatayı bir daha tekrarlamadım. Menüme cevap verdim.

"Roam, muhtemelen son kız arkadaşı. Sniff, muhtemelen iki kişi, biri çoktan yattı, biri yolda, ve eğer varsa

bir üçüncüsünü bulacak ve sokağa çıkma yasağı için evde olması gerekmeden önce bu eylemi gerçekleştirecektir."

"Ciddi misin?"

Ses tonunu duyunca ona
baktım. Evet.

Yüzü ses tonuyla uyumluydu.

En azından iyi bir bakıcı olduğumu düşünmesini
sağlamaya çalışmam gerektiğine karar verdim.

"Arkadaşım Hank onları prezervatiflerin içinde
saklıyor," diye paylaştım. Kaşları havaya kalktı. "Ve bu
senin için sorun değil mi?"

"Hayatta olmaz," diye cevap verdim. "Bu konu hakkında
konuşmak bile istemiyorum. Gerçi konuşuyorum çünkü
içlerinden birinin bir kızın başını belaya sokmasının eşiğine
geldiğimden beri bunu düşünmeden edemiyorum. Ya da bir
kızın başını öyle bir belaya sokarım ki, sadece onlar değil,
ben de onun deli kıcıyla uğraşmak zorunda kalırım. Ya da
ailesi gençlerin aşkından pek hoşlanmayan bir kız bulurum
ve babaları pompalı tüfekte evime gelir."

"Bunların hepsi geçerli endişeler," diye karar verdi.

"Bok yok mu?" Ben de aynı fikirde olduğumu söyledim.
"Ve düşünmeme izin verdiğim tek kişiler onlar. Beni
gerçekten korkutan şey, hayatlarının ilk bölümünün güneş
ışığı ve gökkuşağı gibi olmaması. Sonraki bölümün onların
istediği gibi olmasını istiyorum. Başa çıkmaları gereken bir
duruma zorlanmalarını istemiyorum. Onların özgür ve
temiz olmalarını istiyorum.

kim olacaklarına ve nasıl bir hayat sürmek istediklerine karar vermeleri gerekiyor."

Masanın karşısındaki fırının güzelliği üzerime yayıldı.
Lordum.

Hep kar olmayan bir yerde yaşamak istemiştim.

Bu da günlerimin geri kalanında sıcaklığın tadını çıkarabileceğimi kanıtladı.

Özellikle de bu türden.

"Seks yaptıklarını kesin olarak biliyor musun?" Moses sordu.

Ally'nin sık sık denediğı bir numarayı denedim.

"La la la," diye mırıldandım, tekrar menüme bakarak.
"Başlattığım için özür dilerim ama artık bu konuşma gerçekleşmiyor."

"Shirleen," diye seslendi ve ben de nezaketimden (tamam, yakışıklılığından) ona tekrar bakmak zorunda kaldım. "Onlara uzak durmalarını söylemelisin."

Ona baktım.

Sonra başımı geriye attım ve kahkahayı bastım.

Gülmem bittiğinde, onun bu şakayı paylaşmadığını gördüm.

Yine de, "Birincisi, güldüğün zaman muhteşem oluyorsun." dedi. Öyle miydim?

"İkincisi," diye devam etti, "sana bu elbiseyi çok beğendiğimi söylemeyi ihmal ettim."

Elbisenin altındaki her santim deri ısındı.

"Ve son olarak," diye devam etti, "komik olmaya çalışmıyordum." "Bekaretini ne zaman kaybettin?" diye sordum.

Bu onu susturdu.

"Mm-hmm," diye mırıldandım ve dikkatimi, (muhtemelen) fatura göndermem gereken öğleden sonra ezberlediğim için okumaya hiç niyetim olmayan menüye geri çevirdim.

"O zamanlar iki genç kızı olan bir baba değildim."

Aman Tanrım.

Gözlerim yine onunkilere gitti. "Bunu onlara söylemeliyim." "Pardon?"

"Onlara kendilerini otuz yıl geleceğe fırlatmalarını ve kendilerine genç kızlar vermelerini söylemeliyim," diye açıkladım ve neredeyse ellerimi çırpacaktım ama etrafımdaki Ritz faktörünü göz önünde bulundurarak bundan vazgeçtim. "Vay canına, bu mükemmel. Bunu dinleyebilirler."

Olmayabilir de.

Ama olabilirler de.

Sniff muhtemelen yapmazdı.

Ama Roam yapabilir.

(Belki.)

"Size yeni bir strateji verebildiğime sevindim," dedi Moses.

"Çok umutlu olmasam da senin de yapabilmene sevindim."

Bana bir sırtıma daha attı. "Ben de on sekiz yaşında hormonlarımın ötesini göremezdim."

On sekiz yaşıma geri döndüm. On sekiz yaşındayken Leon'la çıkıyordum.

On sekiz yaşımı düşünmeyi bıraktım.

"Neden onlara hayatlarında bundan sonra ne olacağına dair kararları verebilecek konumda olmalarını istediğinizi söylemiyorsunuz?" diye sordu.

Menüden vazgeçtim ve cevap vermeden önce bir kenara koydum, "Çünkü onlara hayatlarının erken dönemlerinde bir şeyler yapmak zorunda kaldıklarını, yani kaçak olduklarını hatırlatmaktan hoşlanmıyorum."

"Ebeveynleri hiç resmin içinde mi?"

"Hayır. Onlar. Yoklar. Yoklar."

Sözlerimi duyunca, daha çok onları nasıl söylediğimden şüphelendim, gözlerinde ateş yandı. Roam ve Sniff'in ebeveynlerini her düşündüğümde içimde yandığını hissettiğim ateşin aynısı.

Hikayelerin ortaya çıkması zaman aldı. İkisi de bana anlatmadan önce Jules'a anlatmışlar.

Ama sonra bana
söylediler. Ve hepsi
bu kadar.

Onları bir daha bu konuda konuşturmadım.

İşte o zaman sustalımı emekli ettim. Çok fazla baştan çıkarıcıydı.

Kesinlikle.

Ama Musa'nın tanımadığı iki çocuk için dört kelimeyle o duyguyu anlaması ve benimle paylaşması iyi değildi. Onun böyle bir adam olması iyi değildi. Böyle bir adamın masanın karşısında oturup benimle yemek yemesi iyi değildi.

İyi değildi çünkü çok güzeldi ve daha fazlasını istediğimi biliyordum, daha fazlasını, ne kadar daha iyi olabileceğini öğrenmek için daha fazlasını.

"O kadar kötü mü?" Moses beni düşüncelerimden uzaklaştırarak sessizce sordu.

"Daha da kötüsü," dedim sertçe.

Bu noktada, neyse ki kokteyller geldi. Garson daha sonra spesiyailleri sıraladı, ben de tekrar "la la la" diye bağırdım (ama sadece kafamda) çünkü beni hedefimden saptırmasını istemiyordum.

Sipariş verdik ve Moses'ın benden tüm farklı yiyecekleri sipariş etmesinden memnun oldum.

Ne diyebilirdim ki? Bu bir şeydi. Eğer o da benim gibi sipariş verirse, benimkini değiştirmem gerekecekti ve o öğleden sonra saat ikide yaptığım seçimlerden beri dört gözle bekliyordum.

Ve hayır, bu onun sahip olduğu her şeyin tadına bakabilmem için değildi (öyle olsa bile, ya da başka biriyle olurdu), sadece Moses Richardson'ın tabağından yemeyi düşünmeye bile başlayamadığım içindi. Oda nefes alamayacağım kadar sıcak olurdu.

"Peki çocuklar bu gece gerçekten ne yapıyor?" Garson uzaklaştığında Musa sordu.

Bellini'mi yudumluyordum.

Evet, bunların gelmeye devam etmesine ihtiyacım vardı ve sadece bu randevuyu atlatabilmek için değil.

Çok lezzetliydi.

Elimdekini bıraktım ve "Bu gece ev ödevlerini yaparken ofisteki kontrol odasını yönetiyorlar" diye cevap verdim.

"Kontrol odası mı?"

"Nerede ve erkekler yap gözetim at
Nightingale Investigations. Stajyer sayılırlar."

"Bu... liseli erkekler için alışılmadık görünüyor," dedi dikkatle.

"İyi erkek rol modellerine ihtiyaçları var. Ve orada onlardan çok var."

"Anlıyorum," diye mırıldandı. "Hayatlarında bir sonraki şey bu mu olacak?"

Omuz silktim. "Umarım öyledir."

Moses'tan bir sırtıma daha. "Belalıları gütmeyi seviyorsun."

Ve böylece bakkal olayı sırasında paylaştıklarımla ilgili cevabını almış oldu.

O da haklıydı. Belalıları gütmeyi severdim.

Daha çok hoşuma giden şey ise, Lee onları kalıcı olarak yanına alırsa, çocuklarımı her gün görebilecek olmamdı. Taşındıklarında bile onları işte görecektim ve böylece öngörülebilir bir gelecek için onları takip edebilecektim (ve kışlarına tekme basabilecektim).

"Evet," diye cevap verdim.

Moses'ın yüzündeki ifade düşüncelerimi okuduğunu ama yorum yapmayacak kadar akıllı olduğunu gösteriyordu.

Bellini'mi tekrar elime aldım ve bir yudum aldım.

Kitabı elimden bıraktığımda söyleyecek başka bir şeyim olmadığını fark ettim.

Yani, ben yaptım.

Kızlarını sorabilirim. İşini sorabilirdim. Tarzan'ı, 300'ü ya da The Accountant'ı izleyip izlemediğini sorabilir ve zevkini değerlendirebilirdim. Karısının neden onu kaybedecek kadar aptal olduğunu sorabilirdim ya da görüldüğü kadar mükemmel olmadığını, aptalca bir şey yaptığını ve onu kaybettiğini öğrenebilirdim.

Ama bunların hiçbirini bilmek istemiyordum. Daha da muhteşem olup olmadığını bilmek istemiyordum. Daha az muhteşem olup olamayacağını da bilmek istemiyordum ama bu onun insan olduğunu doğrulayacaktı.

Bittiğinde canımı daha fazla yakacak bir şey istemiyordum.

"Biliyorsun, senin kim olduğunu biliyorum."

Dikkatim Bellini'den onun yüzüne kaydı ve dudaklarımın ayrıldığını hissettim.

"Senin Shirleen Jackson olduğunu biliyorum," diye devam etti. "Kocanın kim olduğunu biliyorum. Bunu yapmayı bırakmadan önce senin ve yeğeninin ne yaptığınızı biliyorum."

Ağzım açık ona bakmaya devam ettim ama şimdi boğazım yanıyordu ve başımda o kadar büyük bir baskı vardı ki patlayacak sandım.

Kaçmalıydım.

Ama yapmadığıma göre, şimdi yapmalıyım. Hareket edemedim.

Masaya doğru eğildi ve gözlerini bana dikti.

"O yüzden bunu hemen şimdi geride bırakalım," diye devam etti. "Umurumda değil, Shirleen. Eskiden öyleydin. Şu anda masanın karşısında senin olduğun kadınla oturuyorum."

"Sen...sen benim-?"

Moses sözümü kesti. "Uyuşturucudan haberim var. Poker oyunlarını biliyorum. Artık sahibi olmadığın barı ve orada neler döndüğünü biliyorum. Ve bunların hepsinin bittiğini de biliyorum."

Dudaklarımı birbirine

bastırdım. "Anlaştık mı?" diye

sordu.

İçkimi tekrar silip süpürdüm, başka tarafa baktım.

Bir yudum aldım.

Boğazımdaki yanmaya yardımcı olmadı.

Üçünü de önceden sipariş etmeliydim.

"Shirleen-"

Ona döndüm ve içkimi bıraktım. "Biliyorsun, bu o olduğu gerçeğini değiştirmiyor ve sonra birbirimizi bir daha asla görmeyeceğiz."

Kaşları birbirine çatıldı. "Neden olmasın?" "Çünkü bu her zaman orada olacak." "Şimdi burada değil."

Ona göz kırptım.

"Eğer şimdi burada değilse, neden burada olsun ki?" diye sordu.

Deli miydi o?

"I..." Başımı salladım. "Asla geçmiyor," diye açıkladım.

Bir kez başını salladı ve arkasına yaslandı. "Yani o pislikten kurtuldun, böylece hayatını kontrol etmesine ve kim olduğunu bildirmesine izin vermeye devam edebilecek misin?"

Kulağa aptalca geliyordu. "Tabii ki hayır."

"Öyleyse neden hayatınızı kontrol etmesine ve kim olduğunuzu belirlemesine izin veriyorsunuz?" diye sordu.

"O kadar kolay değil," dedim ona.

"Silah kaçakçılığı yapmak, et satmak ya da tetikçi, pardon tetikçi kadın olarak çalışmak için içinde bulunduğunuz oyundan ıksaydınız bu o kadar kolay olmazdı. Ya da yaptığın hataların içinde debelenip hayatını televizyonda seri katillerle ilgili programları izlerken ölene kadar içerek geirseydin. Siz bunların hiçbirini yapmadınız. Zor yoldan yaptın. Tüm pislikleri temizledin ve kendine düzgün insanlarla düzgün bir iş buldun ve koruyucu anne oldun."

Sonunda içkimi kaptım. Bunun nedeni koruyucu bakıcı olmamdı. Gayri resmi olarak.

Resmi olarak, eski bir uyuşturucu satıcısı, şimdiki ofis müdürüydüm ve iki kaçağı biraz şaibeli yollarla yanına yerleştirmiştim (tamam, tamamen şaibeli, muhtemelen yasadışı ve kesinlikle geçerli kanallardan değil).

Neyse ki Roam ve Sniff artık on sekiz yaşındaydı, yani reşittiler ve olmak istedikleri her yerde olabilirlerdi...

Ve o bir JCO idi. Hayır, o ocuk gözetim müdürüydü.

Muhtemelen geçerli kanallarda yaşıyor ve nefes alıyordu. "Shirleen," diye seslendi.

Bellini'den bir yudum alırken ona baktım.

"O çocukları nasıl aldığınızın kurallara uygun olmadığını biliyorum. Bu da umurumda değil," dedi.

Bardağı ağızımdan aldım ama masaya geri koymadım.

Yarısından az kalmıştı ama yakın olması gerekiyordu. "Neyi önemsiyorsun?" diye sordum.

Ve bunu yapmamam gerektiğini anladım.

Alternatif olarak, bunun hayatımda yaptığım en iyi şey olduğu da ortaya çıkabilir.

Çünkü cevap verdi.

Tamamen.

"Kızlarımın liseyi, hormonlu bir çocuk beni hazır olmadan on yıl önce dede yapmadan ve elli bir yıl boyunca bir genci öldürmeden yaşama rekorumu mahvetmeden bitirmelerini önemsiyorum. Onların mutluluğa götürecek kararlar almalarını önemsiyorum, zenginlik ya da statü ya da tasarım kıyafetler değil, uyuşturucu ya da içki değil ya da onlara çöp gibi davranan erkekler değil."

Bunların önemsenecek güzel şeyler olduğunu düşündüm. Gerçekten iyi.

Moses bana yorum yapma şansı vermedi. Devam etti.

"Şükran Günü'nde hindinin tam kıvamında pişmesini önemsiyorum. Yemek için sulu bir güzellik ve günlerce hindi artığı sandviçler. En az on yıl sonra torunlarımın geleceği ve onları omuzlarıma alıp, onlara ayak uydurabileceğim gün için sağlıklı kalmayı önemsiyorum.

etrafta at koştururken. Tuvaletlerimin akmamasını, musluklarımın su sızdırmamasını ve bahçemin güzel görünmesini önemişyorum çünkü eve geldiğimde bakımlı ve güzel görünen bir bahçeye sahip olmayı seviyorum. Ama aynı zamanda herkesin evini önemseyen ve komşularını kimsenin eve geldiğinde boktan bir bahçeye bakmak zorunda kalmayacağı kadar önemseyen bir komşu olması gerektiğini düşünüyorum."

Bunların hepsi de iyiydi.

Özellikle de hindi ve ev bakımı kısımları. Kimi kandırıyordum ki?

Özellikle de kendine bakma kısmı. (Ama hindi iyiydi.)

Musa durmadı.

"Broncos'u önemişyorum ve bir Super Bowl daha ya da ben ölmeden önce yirmi tane kazanmalarını umuyorum. Küresel ısınmayı önemişyorum çünkü eğer kendimize çeki düzen vermezsek kızlarımın ve onların çocuklarının karşılaşacakları şeylerden çok korkuyorum. Merkezimdiki çocukları önemişyorum ve birçoğunun doğru yolu bulamayacağını bilecek kadar deneyimim olsa da her birinin doğru yolu bulmasını umuyorum çünkü ebeveynleri bir boka yaramıyor."

Tekrar eğildi ve bu konuşmayı yaparken gözlerini benimkilerden ayırmadı ama bana bakmaya başlama şekli beni tam yerimden çiviledi.

"Ve şu anda, güzel bir kadınla konuşmayı önemişyorum, muhteşem bir elbise içinde, en belalı kafa

Hayatımda gördüğüm en güzel saçlara ve henüz tanışmadığı altın bir ruha sahip olan, baktığım en muhteşem gözlere, her şeyi olurluna bırakmaya, böylece sadece benimle bu akşam yemeğinin tadını çıkarmakla kalmayıp Perşembe günü onu sinemaya götürmeme izin veriyor."

"Şimdiden ikinci bir randevu mu istiyorsun?" Fısıldadım.

"Senden zaten çok daha fazlasını istiyorum, Shirleen Jackson, ama kısa vadeye odaklanacağım, belki bir gün Şükran Günü hindimin tadına bakabilirsin. En iyi hindiyi ben yaparım bebeğim. O kadar iyi ki, Şükran Günü'nün her gün gelmesini isteyeceksin."

"Salamura mı yapıyorsun?" Hâlâ fısıldıyordum. "Kesinlikle."

"Dolma ile kızartmak mı?"

Başını salladı. "Mm-hmm." "Bana bakışını seviyorum." Unh-hunh, hala fısıldıyor.

"K a r ş ı m d a otururkenki halin hoşuma gidiyor," diye cevap verdi.

"Yüzünü bana şu anda baktığından başka bir şekilde bakarken asla görmek istemiyorum."

Anlayış gözlerinden süzülürken, fırınlanmış ekmek b i r ısı patlaması olarak masanın üzerine fırladı.

"Bir daha uyuşturucu satacak mısınız?" diye sordu nazikçe.

"Bu, Roam ve Sniff'e ve en az on yıl içinde bana vermelerini umduğum üvey torunlara iyi bir örnek olmaz."

"Bence 'evlatlık' artık pek önemli değil, bebeğim."

Çenemi kapadım.

Tanrım, bu cennet olmaz mıydı?

"Perşembe günü benimle sinemaya gelecek misin?" diye sordu.

"Ben değil Tabii ki Ben yaparım. olmak mümkün için yapmak o aracılığıyla meze," diye itiraf ettim.

O baktı Kafam karıştı. "I düşündüm Biz vardı bir yere varmak."

"Beni korkutuyorsun, Moses Richardson." Laf olsun diye söylemedim.

Ağzımdan çıkan her kelimenin bilincinde olarak söyledim bunu.

Bunu istediği gibi algılamadı.

Kendinden memnun görünüyordu. Cidden memnun. Şimdiye kadarki en iyi görünüşüydü. Oowee.

"Seni nasıl sakinleştireceğimi biliyorum," diye güvence verdi. Tanrım.

"Beni korkutan da bu," diye belirttim.

Sırıttı ve bu sırtış bana verdiği diğer sırtışlara hiç benzemiyordu.

Ayak parmaklarım Alexander

Wang'lerimin içinde kıvrıldı.

"Kendinden çok eminsin," diye not
ettim.

Beni yalanlamadan önce yüzündeki söz kayboldu ve içine başka bir şey yerleşti.

"Hayır, değilim. Emin olduğum tek şey, seni daha iyi tanımak istediğim Shirleen, çeşitli şekillerde. Bunun nasıl gideceğini bilmiyorum. Nereye gideceğini bilmiyorum. Ne kadar derine inmeme izin vereceğini bilmiyorum. Sadece bize bir şans vermek istediğimi biliyorum, bu da bunu yaparken yanımda olmanı istediğim anlamına geliyor. Bildiğim tek şey bu. Ama iyi biliyorum."

Gözlerinin derinliklerine baktım.

Şu an burada değil.

"Kızlarınızın fotoğrafları var mı?" Ben sordum.

Bu bana bir fırın fırını iyiliği patlaması getirmedi.

Gözlerindeki rahatlamadan yayılan serin bir esinti masanın üzerinden süzüldü ve arkasına yaslanıp beni izlerken omuzlarındaki gerginliğin kayboluşunu izledim.

"Sadece yedi bin iki yüz kadar," diye cevap verdi.

"O zaman telefonunu çıkar, adamım," diye davet ettim.

Telefonunu çıkarmak için ceketinin içine uzandığında gülümsemesindeki sıcaklık geri geldi.

Musa Richardson'ın kızlarının yedi bin iki yüz resmi yoktu.

Onlardan dokuz bin iki yüz tane vardı. Çok güzellerdi.

Onlardan bahsederken, güzelliğin çok derinlerde olduğunu fark ettim.

Yani babalarından çok şey aldıkları açıktı.

Moses Richardson'ın kamyonetinde onun yanında nasıl oturduğuma dair hiçbir fikrim yoktu.

Evet, söyledim.

Kızlarla akşam yemeğinde birkaç kadeh bir şeyler içmeyi planlamıştım ve çocukların Navigator'ıma ihtiyacı vardı, bu yüzden onu oraya Uber ile gönderdim.

Ve yemekten sonra, benim yaptığımı öğrendiğinde, beni eve götürebilmek için kıcımlı olduğu yere yerleştirmesine izin vermemden başka bir şey duymayacaktı.

Perşembe günü sinemaya gidecektik.

300'e bayılırdı ve The Accountant'ın çok iyi olduğunu düşünürdü. "O kemer sahnesi, bebeğim," diye çizdi.

"Kötü...göt."

Tarzan'ı görmemiş olmasına ve görmeye de niyeti olmadığını paylaşmasına rağmen, "Beyaz oğlanları sever misin?" diye sordu.

"1.80 boyunda," diye cevap verdim ve eğer Musa'nın bir vajinası olsaydı (ki neyse ki yoktu), tüm söyleyeceklerimin bu olduğunu anlardı.

Moses cevabıma cevap vermedi. Belli ki daha fazlasını söylemem gerekiyordu.

"Eric Northman'ı canlandırması da benim vampir olma felsefeme uyuyor."

"Nasıl vampir olunacağına dair bir felsefen mi var?" diye sorarken şaşkın bir kıkırdama duyuldu.

"Kimin yok ki?" Ben de sordum.

Musa yine cevap vermedi ama bu sefer gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi görünüyordu.

"Çok basit," dedim.

"Paylaş," diye ısrar etti.

Ben yaptım.

"Bunu kabullen. Sonsuza kadar yaşayacaksın ve bunu kan içerek ve cehennemi yükselterek yapacaksın, neden olmasın? Yaşayın. Gusto için gidin. Patlat. Ve özür dilemeyin."

"Belki de bu hayali vampir adamdan öğreneceğin bir şeyler vardır," demişti sessizce.

O zaman hiç cevap alamadım.

Ta ki ben bulana kadar.

"İşte böyle, her şeyi derinleştiriyorsun."

"Bir kadının ne tür bir vampir olmak isteyeceğini öğrenmekten daha derin ne olabilir bilmiyorum."

İşte o zaman kahkahayı patlattım. İşte buydu.

Sallantılı bir başlangıçtan sonra, lezzetli yemekler ve kokteyller eşliğinde güzel bir sohbete ve ardından harika bir şaraba dönüştü ve şimdi kırım beni eve bıraktığı kamyonetinde onun yanındaydı.

Bu nasıl oldu?

Bir an, kızlarımla şehre gitmek için "Ritz'i giyiyordum".

Bir sonraki gün, iyi bir randevudan sonra kamyonetinde ateşli bir adamın yanında oturuyordum.

Hayır, harika bir
randevu. Hayır,
muhteşem bir
randevu. Lanet
olsun.

"Sinemada el ele tutuşuruz ama bu gece bebeğim, seninle kapıya kadar yürüyeceğim. Böylece sakinleşebilirsin. Her şey çok güzeldi ve şimdi heyecanlanmanı istemiyorum. Bu her şeyi berbat eder."

Ona bakmak için başımı çevirdim.

Leon Jackson'ın evimizi terk etmeden önce yaptığı son şey beni duvara toslatmak oldu.

Ve sormadan biliyordum ki, yanımda oturan adam hiçbir zaman bir kadına el kaldırmamıştı.

Hatta boks salonunda (Musa'nın bir boks salonuna üye olup olmadığını bilmiyordum ama bu iyi bir düşünceydi) onunla antrenman yapmadığı sürece bir erkeğe elini bile kaldırmamış olabilirdi.

Bana baktı, güzel dudakları büküldü, sonra tekrar yola baktı.

"İyi misin?" diye
sordu. Ne dedim ki
ben?

Ölen kocam düzenli olarak beni dövüyor muydu? Ve evliliğimizin son yıllarında seks daha çok alışılmış bir tecavüz gibiydi çünkü ben hiç istemedim ama o yine de aldı ve o zamana kadar buna karşı koymamayı mı öğrendim? Ve adam öldüğünden beri, kendime orada burada küçük bir şey buldum ama asla sürmedi ve hiçbir şey ifade etmedi mi? Şimdi Musa'nın yanında oturuyorum ve iyi adamlarla çalıştım. Onlar ve arkadaşlarım sayesinde her gün işlevsel, sevgi dolu bir ilişkinin nasıl ayakta kaldığına tanık oldum.

Ama ne yaptığım ve buraya, onun yanına nasıl geldiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Shirleen?" diye sordu.

Öne doğru döndüm.

"Tamam bebeğim," dedi nazikçe, "kafanda ne varsa bir kenara bırakacağız."

Tanrı'ya şükürler olsun.

"Şimdilik," diye bitirdi.

Kahretsin.

O sürdü.

Yanına oturdum ve eski R&B'nin dinlendirici sesini dinlerken GPS'inin onu garaj yoluma yönlendirmesini dinledim, çünkü GPS'i programlamak için adresimi vermemi istedi (tamam, beni "zorlamadı" - sordu ve ben de adresimi verdim) ve telefon numaramı verdim.

Sessizliğin yerleşmesine izin verdi ve ben de bunun onun için sorun olmadığını hissettim. Moses bana sessizlikte rahat edebilen bir adam olarak göründü.

Ben değildim.

Arabama yanaştı, kamyonu park etti, kontağı kapattı ve bana doğru döndü.

"Çocuklar evde mi?" diye sordu.

Başımı salladım. "Eve geldiklerinde bana mesaj atmalarını söyledim. Bunu mutlaka yapmaları gerektiğini öğrendiler. Ve bunu yapmadılar, yani hayır."

"Seni kapına kadar geçireceğim."

Moses'ın oğullarımdan bahsetmesi bana onları ve saat henüz on bir olmadığından ve NI'de çalışırken sokağa çıkma yasağı olduğundan yakın zamanda evde olmayacakları gerçeğini düşündürdü.

Ama belki de ofiste genellikle gece vardiyasında kontrol odasını yöneten Jack biraz yalnız kalmak istiyordu

ve onları erken bırak.

Moses kapımı açmadan önce aklımdan geçen son şey buydu. Adam bir kadının arabasının kapısını açtı.

Yüce Tanrım.

Bana elini uzattı.

Onu aldım ve uzun parmaklarının benimkileri sarmasının sıcaklığı ve gücü, ellerimize bakarken donup kalmama neden oldu. Onunki son derece erkeksi, benimkinin parmakları uzun, eklemleri yuvarlak ve derisi daha koyuydu, tırnaklarım uzundu ve şimdi gümüşü bir metalikle kaplıydı, bir parça da yumuşak mor vardı.

Onlara bakarken, birbirine kenetlenmiş iki elden daha güzel bir şey olmadığını fark ettim.

"Shirleen?"

Gözlerimi ellerimizden ayırdım ve kamyonetinden inmek için kendimi bedenimi kaydırmaya zorladım.

Ben attan inerken beni sıkıca tuttu.

Ve beni kapıdan çıkarırken, kapıyı kapatırken ve ön kapıya kadar yürürken bana tutunmaya devam etti.

Bizi orada durdurdu ve ben de başımı çevirip ona bakmamak için ona baktım.

Ya da ağlamaya başlar.

Çünkü oradaydım, Shirleen Jackson, elli üç yaşında, geçmişimle birlikte, hayatımda yaşadığım en iyi randevudan sonra ön kapısına kadar götürülüyordum.

"Ah, bebeğim."

Musa seslendiğinde, görgü kuralları gereği bunu yapmak zorunda kaldım ve başımı çevirdim.

Evet.

Hayatımın en iyi randevusu.

"Anahtar sende mi?" diye sordu.

İşte o zaman bana ne olduğunu anlayamadım.

Beni neyin ele geçirdiğini biliyordum. Sadece beni ele geçirmesine nasıl izin verdiğimi bilmiyordum.

Elimi onunkinden kurtardım.

Sonra ellerimi başının iki yanına koydum ve başını kendime doğru çektim.

Ve onu öptüm.

Sakalları kıllıydı.

Ama dudakları

yumuşaktı.

Dilimi aralarına kaydurdım.

Tanrım, panna cotta ve insan tadı vardı.

Dilime daha güzel bir şey değmemişti.

Bu durumdan çok etkilendiğim için, ön kapımı gölgeleyen ve onu dış etkenlerden koruyan oyuğun yan duvarına çarpana kadar onu geri ittim.

Ve Moses Richardson'ı ölesiye öptüm.

Sonra birdenbire onu öpmekten vazgeçtim.

Onu bir duvara iterek iri, katı bedenine bastırmış olmama rağmen, kolları bana sıkıca sarılmıştı, başı eğilmişti ve beni ölesiye öpüyordu.

Oowee Tanrım!

Shirleen'in başı dönüyordu!

Birdenbire (ve ne yazık ki) iki erkek çocuk yetiştiren bir kadın olduğumun ve komşularım olduğunun bilincine vardım.

Ben de kendimi onun kollarından kurtardım, bir adım geri çekildim ve elbisemi kalçalarımın altına doğru düzeltiltim.

"Uh..." Mırıldandım.

Çenemin büyük ve sıcak bir el tarafından kavrandığını ve yakışıklı bir yüzün tam karşımda olduğunu fark ettim.

"O filmi kanepemde izlemeye ne dersin?" diye sordu, bal gitmişti, geriye sadece pürüzsüz çakıl taşları kalmıştı.

Lordum.

"Um, düşünüyorum da, uh..."

Sözümü bitiremedim çünkü aklımda yattığım kanepedeki aksiyon ve bir iki prezervatif alırsam oğlanlardan birinin bunu kaçırıp kaçırmayacağı vardı.

Hayır, hayır, hayır. Bir kadın erkeklerinden prezervatif çalmaz.

Eczaneler bunun için vardı.

Hem zaten orası Musa'nın bölgesi değil miydi? Bilmiyordum. Çok uzun zaman olmuştu.

Ve bir Rock Chick'e sormuyordum çünkü onlarla (hiçbiriyle) en az bir hafta boyunca konuşmamaya karar vermiştim.

"Her ikisi için de bir film seçeceğiz ve Perşembe günü karar vereceğiz" dedi.

"Kulağa bir plan gibi geliyor," diye zorladım.

"Güzel bir öpücüktü," diye mırıldandı.

"Evet," diye mırıldandım.

"Gerçekten güzel."

"Uh..."

Gözleri parıldamaya başladı. "Daha önce hiç vücudum sahte kerpiçlere çarpmamıştı."

Gözlerim kısıldı.

Gözleri yüzümde ve saçlarımda gezindi ve bakışları değişti.

"Lanet olsun, daha mükemmel olabilir miydin?"

diye fısıldadı. Katılaştım.

Bakışları benimkilere kilitlendi. "Oraya geri dönme."

"Moses."

"Şu anda."

"Ben-"

"Şimdi, şu anda, o öpücükten sonra, çok tatlısın, sen...
mükemmelsin."

Cehennem ve lanet.

Yine ağlamak istedim.

Eğildi, dudaklarını yanağıma değdirdi ve elini çenemden
çekerek uzaklaştı; elini kaybetmek bir uzvunu kaybetmek
gibi geldi.

Sakinleştirici bir nefes aldım.

Eğildi ve düşürdüğümü fark etmediğim Minkoff el
çantasını kaptı.

"Lütfen içinde bir anahtar olduğunu söyle," diye şaka
yaparak çantamı bana uzattı.

Aldım, açtım ve anahtarı çıkardım.

Havaya kaldırdım ve ona gösterdim.

Benden aldı ve kapıya doğru döndü.

Sonra Moses Richardson bir beyefendi gibi beni kendi
evime aldı.

Tabii ki, bip sesi çıkaran alarmin koduna ulaşmak ve
girmek için itmek zorunda kaldım.

Ama yine de taşınma sorunsuz

oldu. Ve çok tatlıydı.

Bal gibi.

Musa gibi.

Kapımın hemen önünde dururken ona döndüm.

Yaklaştı ve bir elini belime koydu.

"Lütfen beni bir daha öpme," diye fısıldayarak yalvardım.

"Hayatta olmaz," diye cevap verdi. "Seni antrenin fayansları üzerinde çırılçıplak bıraktığımda adamlarınla tanışmamayı tercih ederim."

Sinirle oflayıp puflamak istediğim bir nefes çıkardım ama bu daha çok bir rahatlama oflamasıydı çünkü bunu ben de istemiyordum.

Gerçi ben yaptım.

Sadece olaylar olurken çocuklarımla buluşma kısmını değil.

Ne olduğunu biliyordu ve bana gülümsedi.

Sonra eğildi ve dudaklarını kulağımın hemen önündeki deriye dokundururken nefesimi içime çektim.

Geri çekildi.

"Harika bir gece, Shirleen. Mükemmel."

"Mm-hmm," oldu ve sadece şey I
güvenilir için dudaklarımın arasında
hareket ediyor.

"Perşembe,

bebeğim." Başımı

salladım.

Belimdeki parmakları beni sıktı.

Sonra arkasını döndü ve ben de onun uzaklaşmasını izledim.

Önden olduğu kadar arkadan da muhteşem değildi. Ama

çok yakındı.

Kamyonetine bindi ve çekmeden önce bana bir parmak hareketi yaptı.

O uzaklaşırken ben de kapıyı kapatıyordum. Kapıyı kapattıktan sonra kilitledim.

Sonra alnımı dayadım.

Gözlerimi kapattım.

O öpücükten sonra, çok tatlısın, sen...
mükemmelsin. Gözlerimi açtım.

Ve benim gibi...

Kendi lanet kapıma kocaman gülümsedim.

BEŞ

KUTSAMALAR

Shirleen

T Ertesi sabah ofise girdim.

Masama doğru yürürken bir adım bile atmadım, Luke Stark'ın kalçasını bilgisayarımın bulunduğu uzantıya yaslamış olmasına, Vance Crowe'un kışını köşeye dayamış olmasına, Kai "Mace" Mason'ın diğer uca yaslanmış olmasına, Hector Chavez'in karşısındaki kanepeye uzanmış olmasına ve botlarının sehpanın üzerinde olmasına aldırmadan...

Ve Lee Nightingale benim lanet olası masa sandalyemde oturuyordu, arkasına yaslanmış, dirseklerini sandalyenin kollarına dayamış, ellerini karın kaslarının üzerinde birleştirmişti.

"Eee?" Luke sordu.

"Sss!" Tısladım, doğrudan işgal ettiğim sandalyeye doğru ilerledim. "Vazgeç Shirleen," diye emretti Vance.

Elimi kaldırdım, parmaklarımı başparmağıma vurarak ona vurdum ve "Zzzp!" diye bağırdım.

Durdum. Prada'mı masanın üzerine bıraktım. Ve ellerimi kalçalarımaya koyup Lee'ye baktım.

Hareket etmedi.

Gerçi ağzından çıktı.

"Indy dün gece seni yedi kez aradı." "Ava

beş kez aradı," diye ekledi Luke.

"Jules üç dedi," diye ekledi Vance.

Hector kanepeden, "Sadie defalarca Indy, Ava, Daisy ve Jules'u aradı," dedi.

Mace, "Stella ve ben Roxie ve Hank ile yemeğe çıkmıştık ve bu ikisi sanki Normandiya çıkarmasını onlar aracılığıyla planlıyorlarmış gibi mesajlarını yönetiyorlardı," diye paylaştı.

Beş adamı da işaret etmek için bir kolumu salladım. "Hepinizle konuşmuyorum," diye ilan ettim.

"Indy sadece Roam ve Sniff eve gelip ben söyledikten sonra seni kontrol ettiklerinde rahatladı," diye açıkladı Lee.

Gözlerim kocaman oldu ve onunla konuşmadığımı unuttum. "Adamlarıma beni kontrol etmelerini mi söyledin?"

"Yatakta kitap okuduğunu söylediler," diye yanıtladı Lee. "Ben de bunu dışarı çıkıp kız arkadaşımaya hıyarlık ettiğı için birini öldürmek zorunda olmadığım şeklinde yorumladım."

Bu yüzden kapıyı çaldılar ve kafalarını içeri soktular.

İkisini de.

Genelde sadece "Eve geldik Shirleen!" diye bağıırırlardı.

"Hangi bahaneyle onlara kontrol etmeleri gerektiğini söyledin?

Beni mi?" Ben sordum.

"Bildikleri kadarıyla Rock Chicks'le dışarıdaydın. Rock Chicks ile dışarı çıktıktan sonra seni hep kontrol ederler. Karım bir Rock Hatunu olduğu için bir şey düşünmediler, onunla dışarıda olman gerekiyordu ve kim bilir hepiniz neler yapıyorsunuz."

Luke, "Şok tabancaları ve araba kovalamacaları olağan dışı değil," diye ekledi.

Bu mantıklıydı.

Ve bu doğruydu. Rock Chicks ile dışarı çıktıktan sonra ne zaman içeri girsem, oğullarımdan biri ya da diğeri fiziksel olarak kontrol ediyordu.

Sadece ikisi birden değil.

Lee'ye "Benim sandalyemdesin," diye işaret ettim. "Teknik olarak o benim sandalyem," diye karşılık verdi.

Bu da doğruydu.

Güzel.

Bu şekilde mi oynamak istedi?

Çantamı elime aldım ve "Biraz ara vermek istiyordum" diye mırıldandım.

Lee, "Shirleen, dün gecenin nasıl geçtiğini anlattığında sandalyeni geri alabilirsin," diyerek beni oyaladı.

"Sandalyemi geri istediğimi kim söyledi?" Ben sordum. "Belki de Daisy'yi arayıp alışverişe çıkmadan önce biraz brunch yapmak istiyorumdur."

"Daisy, Ally'nin ofisinde çalışıyor ve her neyse, dün gece seni on kez aradığından beri onunla konuşmadığını biliyorum ve sen de ona cevap vermedin," diye karşılık verdi Lee.

"Kızlar yaptıkları saçmalıklar için kendilerine bir hafta boyunca Shirleen'in Patentli Sessizlik Tedavisi'ni aldılar," diye karşılık verdim.

Birden Lee'nin ifadesi değişti.

Ve bu adamlardan çok şey görmeye alışmıştım. Seksiliklerine. Kadınlarına karşı tatlılıklarına. Kızdıklarında ya da sinirlendiklerinde ara sıra ortaya çıkan korkaklıkları.

Yine de, yüzüne çarpan bakışla küçük bir adım geri attım.

Sesinin tonunu hayatımda hiç duymamıştım ve Lee'yi gençliğinden beri tanıyordum.

"İyi vakit geçirmedin mi?"

"Yarın akşam sinemaya gidiyoruz." Lee rahatladı.

"Demek iyi vakit geçirdin," diye homurdandı Mace.

Derin bir nefes aldım ve iç çekerek verdim.

"Evet," dedim Mace'e. "O iyi biri. Yakışıklı biri. Pahalı bir restoranda dört çeşit yemek sipariş ettiğimde gözünü kırpmadı ve hemen yanımdaydı. Yani

Yarın sinemaya gideceğiz." Sonra Mace'e ters ters baktım.
"Mutlu musun?"

Broody Mace binadan çıktı ve bana gülümsedi. "Evet."

Lee'ye döndüm. "Şimdi sandalyemden kalkacak mısın?
Göndermem gereken faturalar var."

Ya da değil.

Film gecesi için yeni bir kıyafete ihtiyacım olduğunu hissediyordum. İnternette sipariş edebileceğim ve eve dönerken Nordstrom'dan alabileceğim bir kıyafet.

"Yani her şey yolunda," diye belirtti Lee, uzun gövdesini sandalyemden doğrultarak.

"Randevu tamamen iyiydi," diye düzelttim. "Siz erkekler ve kadınlarınız hayatıma müdahale ettiniz ve bana böyle bir tuzak kurdunuz, hepsi kötüydü."

"İyi vakit geçirdiyseniz kötü olamaz," diye belirtti Vance.

Kendimi Lee'nin boşalttığı sandalyenin önüne yerleştirdim ve gözlerimle onu şişledim.

"Peki ya bir felaket olsaydı?" diye sordum.

"Onu öldürebilirdik," diye cevap verdi Vance kayıtsızca.

Muhtemelen doğru olma s a y d ı , bu tatlı ya da komik olabilirdi.

"İşler yolunda gitmese bile Musa Richardson'ı öldürmeye, sakat bırakmaya ya da işkence etmeye resmi olarak izniniz yok.

bizimle birlikte," diye karar verdim.

"Demek iyi vakit geçirdin," dedi Hector, koltuktan kalkıp masamın önünde Mace ve Vance'in arasında durarak.

Sırıtiyordu.

Testosteron tugayının arasına baktım. "Hepiniz kendinizden oldukça memnunsunuz, değil mi?"

"Hemen hemen," diye gürledi

Luke. Dudaklarında yarım bir gülümseme oluşmuştu.

Tamam, sorgularından istediklerini aldılar, benim için alışveriş zamanı gelmişti.

Yerime otururken bile elimi kaldırıp onları kışkıışladım. "Tamam. Şimdi gidin. Bu konuşma sona ermiştir."

Ben konuşurken cüzdanım çaldı.

Uzandım, cep telefonumu çıkardım, numaranın yerel olduğunu ama programlanmadığını gördüm.

Her ne kadar görmezden gelmek istesem de, çünkü büyük olasılıkla bana bir şey satmaya çalışan biriydi, yapamadım.

Yerel, yerel bir pazarlama çağrısı anlamına gelebilir.

Bu, çocukların diş temizliği için randevu aldığımı unuttuğum ve dişçi ofisinin hatırlatmak için aradığı anlamına da gelebilir, ki bu iyi olurdu, çünkü eğer durum böyleyse, unutmuştum (zihinsel not: dişçi randevularını **ajandaya** koy; ikinci zihinsel not: dişçi randevusu al

çıkartmalar). Ya da okul bir şey için arıyordu. Ya da Roam'un kız arkadaşının babası, tavuk ve waffles'in neden bir daha asla olmayacağını çeşitli nedenlerini tartışmak için aile içi bir toplantı planlamak için arıyordu.

Ben de aradım.

"Shirleen sende," dedim telefonuma.

"Günaydın bebeğim," dedi Moses kulağıma.

Isı ve tüylerim diken diken oldu ve her ikisi de cildimin yüzeyini kontrol etmek için savaştı.

"Hey," diye fısıldadım, gözlerim masama kaydı ama o masa, ofis, adamlar ve dünya yok olmuştu.

Her şey Musa'ya dönüşmüştü.

Bir randevunun ertesi sabahı beni arıyordu.

Sesini duymak için beni bekletmesi, benimle bağlantı kurmak istemiyormuş gibi davranması, aklında olduğumu hemen bana bildirmesi için hiçbir şey yapmadı.

"Nasıl uyudun?" diye sordu.

"İyi," diye yalan söyledim.

Uyuyamadım.

O öpücüğü, kahkahalarının sesini, gülümsemelerinin görüntüsünü, mükemmel olduğuma dair sözlerini tekrar tekrar yaşadım.

Tarihteki en uykusuz geceydi.

"Güzel," diye cevap verdi. "Ev randevusu için çok erken olabilir ama yavaş pişirilmiş göğüs eti tarifim var.

Çoraplar kapalı. Ben seni bununla tanıştırayım, sen de beni Tarzan. İşine yarar mı?"

Göğüs etine

bayılırdım.

"Alternatif olarak, Mayan'ın ge miş e dönük bir gösterimi var.

Ayarla. Daha sonra The Hornet'i vurabiliriz," diye devam etti.

Oowee!

Latifah, Jada, Vivica ve Kimberly?

Oh hayır.

Göğüs eti ya da Latifah arasında nasıl karar verecektim?

" ok fazla iyilik var dostum," dedim ona. "Se emiyorum."

"Kanepemde olmanı se ece imi biliyorsun,

Beyaz bir çocuğun ağaçtan sallanmasını izlemek zorunda kalsam bile."

Bir kahkaha patlattım, bu başı ı kaldırmama neden oldu, bu bana, ş şırmadı ım bir şekilde, kovulmamış bir dinleyicim olduğunu hatırlattı.

Lanet olsun.

Beş  ift seksi erkeğin gözleri farklı derecelerde eğlence ve sıcaklıkla  zerimdeydi.

Ama bana yaklaş an Lee'ydi.

Sonra Lee e ildi ve alnımdan öptü.

Evet.

Doğru okudunuz.

Lee Nightingale eğildi ve beni, Shirleen Jackson'ın alnından öptü.

Cehennem ve lanetlenme.

"Bir şey değil." diye fısıldayan Lee'ydi. Uzaklaştığında ona ölümcül bir bakış attım.

Ama gerçekten mi?

Kalbim bu işte değildi.

Bunu biliyordu ve bu yüzden bana Liam Nightingale'in Patentli Pantolonuna Gir Gülümsemesini verdi.

Indy'nin külotundan başka kimsenin içine girmeye niyeti yoktu ve benim de buna hiç niyetim yoktu.

Hala.

Bu sadece ortaya çıkış şekliydi.

Kendimi yelpazelemekle savaştım ve parıltıyı dışarı itmeye devam ettim.

Uzaklara gitti.

Adamları onu takip

etti.

Moses kulağıma seslendi, "Shirleen? Seni kaybettim mi?"

"Adamlar masamın etrafında dolaşp beni rahatsız ediyorlardı. Çekilmelerini sağlamak için onlara ölüm bakışımı atmak zorunda kaldım ve ölüm bakışımı atmak zorunda kaldığımda konsantre olmam gerekiyor" diye açıkladım.

Kıkırdadı.

Bunu duyduğumda, Leon Jackson'ın lise kafeteryasında bana bakmasından bu yana dünya ilk kez doğru hissettirdi.

Başım beladaydı.

Ya da

cennetteydim.

Hangisi olduğunu zaman gösterecek.

Moses beni hedefe geri getirdi. "Tarzan ve göğüs eti mi yoksa Latifah ve patlamış mısır ve ardından bar yemeği mi?"

Tarzan kanepesini de dahil etti, bu hem bir artı hem de korkunç bir eksiydi.

Queen Latifah karanlık bir sinema salonunu da dahil etti, ki bu hiç sohbet olmayacağı anlamına geliyordu ve muhtemelen gürültülü bir bar, ama kesinlikle etrafta başka insanlar var, ki bu da anlamlı bir sohbet olmayacağı anlamına geliyordu.

Ve Moses Richardson'ı tanımak istedim.

Ve belki de, sadece belki, bir değişiklik için istediğimi almalıydım.

"Göğüs eti," diye zorladım.

"Bu benim seçimimdi, tatlım."

Hmm.

"Çocuklarıma yanına dönmeliyim, ama önce bana erkeklerin seni nasıl rahatsız ettiğini anlat," diye emretti. "Nightingale ile konuşmak zorunda mıyım?"

Kısa bir süre için bunun nasıl gideceğini merak ettim ve kısa bir süre için bile olsa, sırf öğrenmek için neredeyse

evet diyecek kadar güçlüydü.

"Belki de aptalca bir şey yaptığında seni onun suratına vurmaktan kurtarabiliriz. Görev gereği yelek giymeyi reddetmesi gibi," diye önerdim.

"Bunu yapar mı?"

"Karısını, ailesini seviyor, bir gün kendi ailesini kurmak istiyor ve aptal değil, o yüzden... hayır."

"Tamam o zaman, erkeklerle sen ilgilen, ben de çocuklarımla ilgileneyim. Sana adresimi mesaj atarım. Altı senin için çok mu erken?"

Denver Metro bölgesinde bir yerde yaşıyorsa, saat altıda randevu demek eve gidip üstümü değiştirecek, makyajımı tazeleyecek, saçımı kontrol edecek ve günün durumuna göre kaldırma, küçültme ve nemlendirme işleriyle uğraşacak zamanım olduğu anlamına geliyordu.

Ve bu harikaydı. Artık Nordstrom alışverişime odaklanabilir ve onu çok fazla muhteşemlikle öldürmeyebilirdim (ama yine de yeterince muhteşemlik getirebilirdim) çünkü şehirde değil, onun evinde olacaktık.

"Altı çalışır," diye cevap verdim.

"Tamam. Sana mesaj atarım ve bu gece ararım." Bu gece beni aramak mı?

Ben bir şey söylemeyince, "Bu gece bir şey var mı?" diye sordu.

Sadece Rock Chicks'i telefonla engellemeye devam ediyorum.

Ve belki de toplu halde inerlerse kapı onları engeller.
evimde, ki bu olabilir.

Aslında, muhtemelen şu anda bunu planlıyorlardı.

Ya da beni ofiste pusuya düşürmeyi.

"Hayır," diye cevap verdim.

"Telefonla aranabilir misin?" diye
sordu. "Ben, uh..."

"Seni tanımak istiyorum, Shirleen. James Corden çıkana kadar konuşmamıza gerek yok ama telefonda konuşmak masa başında konuşmaktan daha kolay. Özellikle de başlangıçta."

Bu randevu işini iyi biliyordu.

"Öyle mi?"

"Evet bebeğim," dedi, sesi gülümsüyormuş gibi çıkıyordu. "Bu gece sana bunu kanıtlayacağım."

"Pekâlâ, güzel," diye cevap verdim sessizce. "Bu hoşuma gider." "Güzel."

"Evet."

"Tamam."

"Mm-hmm."

Bir duraklama ve ardından, "Tatlım, üzgünüm ama gitmeliyim." Lanet olsun.

"Tamam. Evet. Tamam. Gitmene izin vereceğim."

Sonra bir kıkırdama daha, "Sonra konuşuruz, Shirleen."

"Kesinlikle konuşacağız, Moses."

"Sonra, bebeğim."

"Sonra, uh...Moses."

Bağlantıyı kesmeden önce bir kıkırdama daha aldım.

Kulağımdan çıkardıktan sonra telefonuma baktım, onu ve az önce içinden gelenleri göğsüme bastırmak için garip bir dürtü duydum.

Sonra o kadar yükseğe zıpladım ki, "Yani teyzemi şerefsiz bir erkek kardeşe ayarladığı için en iyi arkadaşımı öldürmek zorunda değil miyim?" cümlesini duyduğumda neredeyse sandalyemden düşecektim.

Gözlerimi kaldırdığımda yeğenim ve eski suç ortağım (kelimenin tam anlamıyla) Darius Tucker'ın masamda durduğunu ve bana kaşlarını çatarak bakarken X-ışını görmeye çalışıyormuş gibi görüldüğünü gördüm.

Moses Richardson'ın gücü çok şiddetliydi. Darius bir kedi kadar sessiz olabilirdi ama benim haberim olmadan o odaya iki kapıdan da kimse giremezdi.

Normal olarak.

"O çocuklar sana beni tuzağa düşürdüklerini mi söylediler?" Ben sordum.

"Hayır," diye cevap verdi. "Monty söyledi. İşler kötüye giderse en iyisinin bu olacağını düşündüm, ben de biliyordum, böylece Lee ve adamlarının sana ayarladığı bir pislik seni becerirse, onları öldürmek için iki değil tek bir nedenim olacaktı."

"Her şey yolunda gitti evlat,"

dedim sessizce. "Sadece iyi mi?"

diye sordu sinirli bir şekilde.

"Hayır. Gerçekten iyi geçti. İyi bir adama benziyor. Yarın bir film gecesi düzenliyoruz."

"Leon'un iyi bir adam olduğunu hiç düşündün mü?" Dudaklarımı birbirine bastırdım.

Darius'un babası öldürüldüğünde, Leon öldürmek için harekete geçmiş, yeğenimi sağ kolu olarak yetiştirmek üzere işe almış, Darius'un öfke olarak ortaya çıkan kederini kullanarak onu kendisine göre olmayan bir hayata sürüklemişti. Hiç bilmemesi gereken bir dünyaya.

O zamana kadar kocamdan o kadar korkmuştum ki yeğenimi o kabustan kurtaramamıştım.

Leon öldürüldükten sonra ortak olmuştuk.

Başka bir deyişle, yeğenimi süregelen bir kâbustan kurtaramamıştım.

"Halletmemiz gereken şeyler var, Darius," dedim anlamlı bir şekilde.

Her zamanki gibi teyzesinin ne demek istediğini anlayarak, "Hayır istemiyoruz," diye karşılık verdi.

Çenemi kaldırdım. "Bunları yıllar önce çözmeliydik."

Başını iki yana salladı. "Gerek yok. İkimiz de boğuluyorduk. İki ciğerin suyla doluyken birini kurtaramazsın."

"Oğlum-"

Masama bir yumruk indirdiğinde sustum.

"Beni kurtarman gerektiğini düşünüyorsun. Bence ben seni kurtarmalıydım. Ve biliyor musun Shirleen Teyze?"

"Ne?" Eski kötü günlerden beri böyle baktığını görmediğim soğuk, karanlık, ölü gözlere bakarak fısıldadım.

O kurtarılmıştı.

Tek gerçek aşkıyla yeniden bir araya gelmişti. O hayatı yaşamıyordu.

Ama oraya giden yolu buluyordu.

Lee'nin yardımıyla. The Hot Bunch. Rock Chicks.

Malia.

Ve son

olarak...

Oğlu.

Bana ne olduğunu

söyledi. Sadece

anlamadım.

"Bu konuda ben

kazandım."

"Yine mi

geldin?"

"Eve onun yanına gitmedim. Dudağımı patlattığı, gözümü morarttığı ya da sana her ne yaptıysa, komik bir şekilde yürüdüğün ve kimsenin gözünün içine bakmadığın zamanları düşündükçe hala midem bulanıyor."

Yutkundum.

Eski kötü günlerde iyiydi ve şimdi, yeni iyi günlerde,

Darius son derece gözlemciydi.

Yine de kötü de olabileceğini görüyordum.

"Yani seni kurtarmalıydım," diye
açıkladı. "Eğer deneseydin, ölecektin."

"Ve bu, onu yenebileceğim ve seni serbest
bırakabileceğim anlamına gelseydi riske atmam gereken bir
sonuçtu."

"Darius-"

"Ama öyle olmadı ve işte buradayız." Masamdan kalktı
ve elini uzattı. "Geri dönemem. Sadece ilerlemeliyiz."

"Hayır," diye karşı çıktım ve o anda Musa'nın
tavsiyesinin ne kadar akıllıca olduğunu fark ettim. "Şu
anımızda olmalıyız."

"Ne?"

Yeğenimin bakışlarını tutarak ayağa kalktım.

"Şu anımızda olmalıyız, evlat. İyi bir adamla tanıştım ve
ikinci bir randevu istiyor. Malia ve oğlunla ikinci bir şansın
var. Bunlar bizim şimdiki zamanımız. Ve iyiler. O yüzden
ayaklarımızın olduğu yerde olmalıyız. Tam burada. Şu anda.
Geçmişte değil, iyi bir şeyin olmadığı yerde, ama fark
etmez, hiçbir şeyi değiştiremeyiz. Ne olacağını
bilmediğimiz ve üzerinde hiçbir kontrolümüzün olmadığı
gelecekte de değil. Şimdi. Şu an. Her şeyin iyi olduğu yer."

"Sana hep güvendim."

Tanrım, ağlayacaktım.

"Darius."

"Seni hep sevdim."

Ağlayacağım.

"Oğlum."

"Ve içeride kalmamın tek sebebi seni korumaktı." Bu ağzımı kapattı.

"Ve bundan pişman değilim," diye sözlerini tamamladı.

"İçeride kalmamın tek nedeni seni korumaktı," diye paylaştım.

"Kısır döngü," diye mırıldandı.

"Buna pişmanım. Benim için içeride kaldığın gerçeğinden. Seni dışarı çıkarmak yerine korumak için içeride kaldığım gerçeğinden. Kahretsin, hepsinden pişmanım" diye fısıldadım.

"Şu anda öyle bir şey yok," diye belirtti.

"Değil, haklısın," diye cevap verdim. "Ama yine de doğru." Orada durup birbirimize baktık.

İki günahkar.

O kurtarılmıştı.

Ama bu deneyim beni o kadar mahvetmişti ki yeniden doğmaya ihtiyacım vardı.

"Mutlu ol," diye fısıldadı Darius.

"Deniyorum."

"Ve buna sevindim."

Darius, her zamanki gibi, başka bir şey söylemeden konuşmayı bitirdi ve iç mabedin kapısına doğru ilerledi.

Orada durdu ve bana bir kelime daha söylemek için yoluma döndü.

"Keşke sana yaptıklarından sonra onu ben öldürseydim."
Başımı salladım. "Önemli değil evlat. Sonuç olarak, o öldü ve senin elinden olmaması iyi oldu."

"Yine de öyle olmasını
isterdim." Anladım.

Bunu hissettim.

Bazen, karanlık saatlerimde ben de aynı şeyi düşünürdüm.

Ben de başımı salladım.

Yeğenim başını sallamadı.

Kapıyı açmak için şifreyi tuşladı ve içeri girdi.

Kapı onu gözden uzaklaştırırken orada durup izledim.

En kötü hatam.

Kahretsin.

Alışverişe gitme vakti gelmişti.

Oturdum, bilgisayarımı açtım ve neredeyse mutlu olduğum yere gittim.

Başka bir deyişle, Nordstrom'a gittim.

"Tamam, anlat bakalım. Aklında ne var?"

Bu oldu o Akşam ve Biz vardı sahip olmak a
Telefon konuşması, ben ve Moses.

Çocuklar NI ofislerindeydiler, vardiya yapmıyorlardı ama Mace ile birlikte aşağı odada çalışıyorlardı. Yakında evde olacaklardı ve acıkmış olacaklardı, bu yüzden hamburger köftelerini çoktan hazırlamıştım, fritözü fişe takmaya hazır hale getirmiştım, domatesleri dilimlemiştim, marul yapraklarını temizlemiştim, hamburgerlerini bunlarla süsleyerek biraz sebze almalarını umuyordum.

Yatak odamda saklanıyordum çünkü Moses aramıştı ve çocuklar onu markette beni keserken yakaladıklarında bundan pek hoşlanmamışlardı.

İkisi de güllere kötü kötü baktı ama ben onları kendim almışım gibi davrandım.

Şimdi eve gelip beni onunla telefonda yakalamalarından, güllerle odamda saklanıp telefonla konuşurkenki halimi bir araya getirip Musa'yı almalarından endişeleniyordum.

Ancak bu, zihnimdeki ağır yükün yalnızca bir parçasıydı.

Kablosuz iletişim mucizesi sayesinde Musa'nın yakalanması çok garipti.

"Bu konuda konuşmak istediğimden emin değilim," dedim Musa'ya.

"Bu, erken flört telefon konuşmasının güzelliği. Benimle kızlarından biriymişim gibi konuşabilirsin."

Bu başlangıç-tarih saçmalığı konusunda bilge görünüyordu.

Ama ben bile bunun gerçekten doğru olmadığını anlayacak kadar uzun süredir oyunun dışında değildim.

"Adamım, sana kızlarımdan biriymişsin gibi davranmamın imkanı yok."

"Biliyorum. Ama denemek zorundaydım çünkü aklımdan geçenleri bilmek istiyorum."

Kardeşin hakkını vermek lazım, lafı dolandırmadı.

"Yeğenim Darius ve ben bu sabah bir konuşma yaptık ve sadece... o..." Sözümü bitiremedim çünkü ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

"Sadece ne, tatlım?" diye nazikçe bastırdı.

"Muhtemelen uzun zaman önce konuşmamız gereken bazı şeyleri hiç konuşmadık."

"Peki bu sabah bu konular hakkında konuştunuz mu?"

"Darius izin verdiği kadar," diye paylaştım. "O senin duygularını ortaya çıkaran ve işleyen türden bir ağabey değil."

Musa, "Henüz anlamadıysan söyleyeyim, bu tür bir ağabey olan çok fazla kardeş yok," diye belirtti.

Bunun doğru olduğunu biliyordum.

"Yine de bu konuda bir sorunum yok," diye ekledi.

Fantastik.

"Senin için sorun olmadığını biliyorum ama konuşmanız bittiğinde onun için sorun yokmuş gibi görünüyor muydu?" diye sordu.

"İkimizin de pişmanlıkları var."

"Herkesin pişmanlıkları vardır." Bunu duydum.

Sadece bazıları daha uç noktadaydı. "İkimiz de suçluyuz."

"Shirleen-"

Sözünü kestim. "Şu anın içinde ol diyeceğini biliyorum ama o benim oğlum ve ben onu mahvettim. Olay olduğunda Roam ve Sniff'in yaşındaydı ve şimdi ikinci bir şansım var ve ya bunu da mahvedersem?"

"Sen ve yeğenin doğru yoldasınız ve çatın altında tuttuğun o iki çocuk, Shirleen, eğer onların yolu farklı olacak olsaydı, şimdiye kadar çoktan o yola girmiş ve farklı bir yerde olurlardı. Nightingale Investigations'da kontrol odasını yönetmiyor ya da anneleriyle markete gitmiyor olurlardı. Satıcı, kiralık katil ya da ölü olurlardı."

Buna söyleyecek bir şeyim yoktu, çünkü çoğunlukla doğrudu. Ve bunu düşünmek bile tüylerimi ürpertti.

Ancak Musa'nın hâlâ söyleyecek bir şeyleri vardı.

"Birini mahvettiğini söylüyorsun ama o hala ayakta ve diğer tarafa geçmeyi başardı ve bunu seninle yaptı. Fakat

İki kişiyi kurtardın, bence rekorun oldukça iyi bebeğim.
Bunu bir düşün."

Ben yapardım.

Ben olsam bunu düşünürdüm.

Çünkü onun bakış açısı hoşuma gitti ve ben o şekilde görmemiştim.

"Henüz senden haberleri yok," diye ağzımdan kaçırdım.

"Bu sabah Cream of Wheat yerken pusuya düşürüldüğünüzü paylaştığınızı düşünmemiştim" dediğinde gülümsedi.

Açık konuşabiliyordu, benim de bunu yapmam gerekiyordu. "Seni çok beğeneceklerini sanmıyorum."

"Bir süre seni kendilerine sakladılar, Shirleen. Ama bu ikisi de bana ana kuzusu gibi gelmedi ve başlangıçta korumacı olabilirler, ama bu işe yararsa, sonunda onları kazanacağım."

"Bir süre bir şey söyleyeceğimi sanmıyorum, bilirsin... bir süre. Sadece, bilirsin... görmek için. Ortada bir drama yoksa, o drama için de bir neden yok demektir."

"Ben de aynı şeyi yapıyorum." Başımı salladım. "Akıllıca."

"Zamanı geldiğinde kızlar seni çok sevecek."

Bunu düşünmüyordum. Şu anki aklımda bu yoktu.

Başımda yeterince korkunç şey vardı. Buna bir şey eklememe gerek yoktu.

"Mm-hmm," diye mırıldandım. Kıkırdadı.

"Gölüşünü seviyorum," diye fısıldadım.

"Ben de seninkini seviyorum tatlım," diye fısıldadı. "Seni daha sık duyabileceğim bir yere götürmem gerek."

"Çok gülerim."

"Benim yanımda değil."

"Çünkü çok korkutucusun."

"Seni doğru yere götürmek için etrafından dolaşmamız gereken yer burası."

Başımı yana eğdim. "Bu işi biliyorsun, boşandığından beri kaç kadınla çıktın?"

"Takip etmedim."

"Bu, sayıyı kaybettiğini söylemenin başka bir yolu mu?" Yine kıkırdadı ama bunu "Hayır" derken yaptı. "Bu benim soruma bir cevap değil, Musa."

"Bekâr değilim ama çapkın da değilim. Buna söz ver, Shirleen. Bu cevap senin için uygun mu?"

"Sanırım," diye mırıldandım.

"Alınmayın, sadece bunu dile getiriyorum, ama pratik yapmadığınızı gizlemediniz."

Muhteşem.

Devam etti, "Senin hızına göre ilerleyeceğiz bebeğim. İkimiz için de işe yaradığı sürece ilerlediğimiz sürece, ne kadar yavaş gittiğimiz umurumda değil."

"Seninle ilgili en korkutucu şey ne biliyor musun, Musa?" Ben sordum. "Bana onunla vur, Shirleen."

"Gerçek olamayacak kadar iyi görünüyorsun."

Ağır bir duraklama oldu ve ardından, "Ben insanım. Her şeyi berbat edeceğim. Seni kızdıracam. Canınızı sıkacağım. Oraya girebilmek için size iyi şeyleri verip kötülerini saklamayacağım. Şu anda gelinen noktayı, elimizde iyi bir şeyler olduğunun göstergesi olarak kabul ediyorum. Normalde, kırmızı bayraklar hemen uçar. Bununla birlikte, bunu hissetmeyeceğiniz bir gün gelecek. Umarım o gün, inşa ettiğimiz bu temeli hâlâ hissediyor ve her ne olursa olsun bunu kullanmak istiyorsunuzdur."

"Ben de... biraz fazla olabilirim," diye itiraf ettim.

Sesinde bir gülümseme daha. "Evet, peki bu nasıl?" "Ben... inatçı olabiliyorum."

Bu beni güldürmedi. O kahkahayı bastı. "Bunu komik mi buluyorsun?" diye sordum.

"Bebeğim, beni aramayı reddettin ama istedin, bu yüzden patronun bize bir randevu ayarladı. Ama bu olmadan önce de inatçı biriydim."

Peki o zaman.

"Bazen kendimden üçüncü şahıs olarak bahsediyorum."

Musa sessizdi.

"Bu benim olayım," diye devam ettim.

"Ve?" diye sordu ben sustuktan

sonra. "Bazı insanlar bunu tuhaf

buluyor." "Ne olmuş yani?"

Sırıttım. "Shirleen bunu tuhaf bulmadığın için mutlu."

Tekrar gülmeye başladı.

Sniff'in "Shirleen, biz geldik!" diye bağırdığını duyduğum sırada telefonum elimde başka bir arama olduğunu söylüyordu.

Gördün mü?

Böyle olacağını söylemiştim.

"Fritözü fişe takıyorum!" diye devam etti. Ve

gördün mü?

Eve aç geleceklerini söylemiştim.

Telefonu kulağımdan uzaklaştırdım, Daisy'nin aradığını gördüm, görmezden geldim ve "Bir saniye bekle" diyerek telefonu tekrar kulağıma dayadım.

Sonra tekrar kulağıma götürdüm.

"Bir dakika içinde çıkacağım!"

Bağırdım. "Harika!" Sniff de bağırdı.

Telefonu tekrar kulağıma götürdüm. "Çocuklar evde."

"Ben de öyle tahmin etmiştim."

Tekrar gülümsedim.

Sonra kaşlarımı çattım.

"Yani gitmene izin vermeliyim," dedim. "Mace'le birlikte çalışıyorlardı. Hamburgerleri hazırlamam lazım."

"O zaman gitmene izin vereceğim, bebeğim. Yarın görüşürüz." "Tamam, Moses."

"Izgarayı yakmamı ister misin?" Roam bağırdı.

Elimi telefonun üzerine koydum ve bağırdım. "Eğer ızgara yapmak istiyorsan, seni durdurmayacağım! Ama ben kızartacaktım!"

"Izgara!" Sniff böğürdü.

"Ben ateşleyeceğim!" Roam bağırdı. "Harika!" Ben bağırdım.

Elimi telefondan çektim ve Moses'ın tekrar kıkırdadığını duydum.

"Özür dilerim, kabalık ettim," diye mırıldandım.

"Evet, bu konuda hiçbir şey yok, tatlım. Bana tam bir aile gibi geldi. Şimdi gitmene izin veriyorum. Yarın benim evimde görüşürüz. Altıda."

"Tamam, Moses, görüşürüz o zaman." "Hoşça kal, bebeğim."

"Hoşça kal, Moses."

Yine gıdıklamanın ortasında bağlantıyı kesti.

Telefonumu kulağımdan çektim ve mesajlarla meşgul oldum.

Sonra Daisy'ye mesaj attım. Rock Chick hala çalışıyor.
Sana randevuyu ve gideceğimiz filmi anlatacağım.

yarın gece izleyeceğim.

Bu onu kızdırırdı. İlk randevumuz hakkında tek bir şey bile bilmeden ikinci bir randevu planladığımızı öğrendiğinde koca saçlı kafası patlayacaktı.

Yatağımdan kalktım ve o gün ofiste giydiğim elbisemle ama ayağımda terliklerimle kapıya doğru yürüdüm. Kapıyı açtım, içeri girdim ve koridordan geçerek büyük salonun ortasında yer alan açık planlı mutfığa doğru yürüdüm.

Bu yürüyüş sırasında telefonumdan bir mesaj geldi. Daisy.

İşlerin bu şekilde yürümediğini biliyorsun, şekerim.

Her mesaj için fazladan bir donma günü, diye cevap verdim.

Yazdığını gösteren o üç nokta bile oluşmadı.

Daisy Sloane ne zaman ciddi olduğumu biliyordu.

Chicklet'lara haber verin, diye emrettim.

Onu gönderdim ve Sniff'in suratına Doritos tıktırdığını görmek için mutfığa gittim.

"Muz yemen gerekmiyor mu?" diye sordum.

"Belki," diye cevap verdi.

Bir elimi kalçama koydum. "Bunu kaçırdın ama ne zaman bunu söylesem, o ıvır zıvırı bırak ve bir muz ye demek istiyorum."

Bana sırtıttı, dişleri Dorito yapışkanıyla doluydu ve son sinirime kadar çalıştığını biliyordu.

Sonra Doritos yemeye devam etti.

Bunun evrensel bir ergen mi yoksa otoriteye karşı isyan eden son tutumu mu olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Oğullarım iyi çocuklardı. Başlangıçta bile kendilerine söyleneni yaptılar. Bu hiçbir zaman bir savaş olmadı.

Tabii o sırada Roam bir kurşun yarası nedeniyle hastanede olduğu için Sniff önce benimle birlikteydi. Sonra Roam eve döndü, ben de o kurşun yarasından kurtulduğundan emin olmak için kışına yapıştım. Ve sonra anladım ki, üç kareleri, başlarının üzerinde bir çatıları ve değerli Jules'ları hala hayatta olduğu için çok mutluydular, benimle uğraşmadılar, bunun yerine kurallarına uydular ve söyleneni yaptılar.

Roam açıkça isyan etmedi. Roam, onu on beş yaşında aldığımda tanıdığım çoğu yetişkin erkekten daha erkekti. Kesinlikle şimdi. Ev işlerini arkamdan konuşmadan yapardı ve şimdi ben sormadan bile yapıyor. Aynı şekilde okul ödevlerini de. Çene çalmazdı. Ve muz yemesini istediğimi bildiği halde onu Doritos yerken yakalamama izin vermeyecek kadar akıllıydı.

Sniff çoğunlukla aynı şeyi yapardı. Böyle zamanlar hariç.

Böyle zamanları hep merak etmişimdir. Ama hiç sormamıştım.

Şimdi sordum.

"Sadece ergen bir çocuk mu oluyorsun yoksa otoriteye karşı isyan mı ediyorsun?"

"Bu bir ve aynı şey değil mi?" diye sordu.

Bir seçenek daha ekledim. "Yoksa sadece ukalalık mı ediyorsun?"

"S o n u n c u s u , " diye Sniff'i n yerine cevap verdi Roam, ızgarayı yaktığı dışarıdan gelerek.

Ateşin üzerinde et olmasa bile spatula zaten elindeydi.

Oğlum bir görevdeydi.

Uzun bacakları, gevşek kalçaları, on sekiz yaşında ve tamamen kendi bedeninin kontrolünde mutfağa girerken ona baktım.

Ve çok yakışıklı.

Tanrım.

Çok güzeldi.

Sniff'e baktım.

Doritos'u kaldırmıştı ama şimdi eli fritözün kenarındaydı, hazır olduğunu bildiren ışık sönmesine ve o ışık hâlâ yanıyor olmasına rağmen sıcaklığı kontrol ediyordu.

Bütün notları "A".

Denemedi bile. Çalıştı, ama pek sevmedi, bu yüzden elinden gelenin en azını yaptı.

Eğer deneseydi ne yapardı merak ettim.

Doktor, mühendis ya da mimar olup olmayacağını merak ediyordum.

Ama içimden bir ses ne isterse yapabileceğini söylüyordu.

Roam da A aldı, ama bazı B'ler. Çok okuyan biriydi. Beni çok aşan matematik ve fen dersleri aldı.

Ama yazmak için hiç sabrı yoktu. İngilizce dersi onu çok sinirlendiriyordu. Ve eğer yazması gereken bir rapor varsa, Tanrım. Dikkat edin. Oğlumu havaya sokardı.

Ama yakışıklı olmaktan çok daha fazlasıydılar.

Keskin olmaktan çok daha fazlası.

Akıllıca.

Komiktiler.

Sadıktilar. Onlar

benimdi.

Tam o anda, mutfağımda, anne babalarını ilk kez merak etmiyordum, katlanabilecekleri en büyük kefaretin yarattıkları adamları asla tanımamak olduğunu bilsem bile.

O iki çocuğun ne kadar güzel olduklarını asla bilmeden.

Bu dünyaya getirdikleri iyiliği asla bilemeyecekler.

Ve en kötüsü, umursamamak.

Ama o anda mutfağında düşündüğüm şey buydu.

Her nasılsa, bir şekilde, tüm bunları öğrenme şansım oldu. Besle onu.

Onu besleyin.

Onu kalbimde tuttum.

"Kokla," diye fısıldadım.

"Evet, Shirleen," diye cevap verdi fritöze. "Seni seviyorum oğlum."

Vücudu dikleşti ve bana döndü. Odadaki havanın elektriklendiğini hissettim.

Ayrıca Roam'un dikkatinin üzerimde olduğunu hissettim. Ben de ona baktım.

Tam gözünün içine.

"Ben de seni seviyorum, Roam. Sen başıma gelen en güzel şeysin. Tüm hayatım boyunca." Sniff'i de bakışlarıma dahil ettim. "İkiniz de çocuklar. Nimetler. Nimetlerimi iki parmağımla sayabilirim. Ama onlar sahip olabileceklerimin en iyileri."

"İyi misin, Shirleen?" Roam sessizce sordu.

"Sen benim mutfağımdasın evlat, kardeşin de öyle. Yani evet. Şimdiye kadar olduğumdan daha iyiyim" diye cevap verdim.

Sniff Roam'a baktı.

Roam gözlerini benden ayırmadı.

Sniff, Roam'a bakmayı bırakıp bana doğru ilerledi ve "Yemekten önce hemen duşa gireceğim" diye mırıldandı.

Ama tam yanımdan geçecekken eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu.

Sonra her iki çocuğun da büyük televizyon odası ve yatak odalarının bulunduğu bodrum katına inen merdivenlere yöneldi.

Roam buzdolabına gitti, hamburger köftesi tabağını aldı, buzdolabını kapattı ve yanımdan geçerek dışarıya açılan kapıya doğru yürüdü.

Birini açtıktan sonra içinde durdu. Ve bana döndü.

"Bizim de seni sevdiğimizi biliyorsun, değil mi?" diye sordu.

Dişlerimi iyice sıktım ve başımı salladım.

"Evet," dedi ve kapıyı arkasından sürgüyle kapatarak dışarı çıktı.

Bir elinde hamburger tabağı, diğerinde ızgara spatulası, ızgaraya doğru ilerlerken pencereden onu izledim.

Onları kurtardığımdan emin değildim.

Jules ben gelmeden önce bunu yapmakla görevliydi.

Ama bunda benim de
payım var. İyi ve güçlü
bir el.

Tanrı bana bu şansı verdi.

Belki de benden vazgeçmemiştir.

Belki de bana ikinci bir şans verecek kadar inandı.
Ve sonra, O'nu hayal kırıklığına uğratmayı
reddettiğimde... Bana lütfunu bahşetti.

ALTI

HARİKALAR

Shirleen

T Ertesi gece, Uber Moses'ın ön kapısına giden yolun önündeki kaldırımda durduğunda, kontrol ettim Onun yerine.

Yeni inşa edilmiş. Üç katlı. İki tarafı da diğer dairelere bitişik. Evinin arkasından geçen sokaktan geçtiğimiz için en alt katın garaj olduğunu biliyordum, bu yüzden en üstteki iki kat yaşam alanı olmalıydı. Sitenin etrafındaki ağaçlar henüz dolmamıştı.

Yine de güzeldi. Temiz. Çekici.

Ve Moses'ın ön verandasında çiçeklerle dolu büyük saksılar vardı.

Uber şoförü uzaklaşıp Moses'ın ön kapısı açıldığında yürümeye başladım.

Pervaza yaslandı. Tamam,

fikrimi değiştirdim.

Evi bomba gibiydi.

Gözleri benim üzerimde

değildi.

Uber'in kalkışını izliyorlardı. "Hey,"
diye seslendim.

Bakışları yavaşça bana geldi. "Hey."

Saksılarıyla şirin küçük verandasının bulunduğu, üzerinde iki kırmızı Adirondack sandalyesi ve aralarında bir masa olan iki basamaklı merdivenini çıkarken kapısından kıpırdamadı.

Yoluma çıktığını ve hareket etmediğini görünce durdum.

"Arabanda bir sorun mu var?" diye sordu.

"Umarım değildir, çünkü Roam onunla bir randevuya çıktı." "Telefonunda bir sorun mu var?"

Kafam karışmıştı ama "Hayır" diye cevap verdim.

"Telefon edip seni almamı istemek için kullanmamanın bir nedeni var mı?"

Ah.

"Her şey yolunda dostum," diye güvence verdim. "Ben bir Uber uzmanıyım." "Evde koklamak mı?" diye sordu, beni engellemekten vazgeçmeyerek evinden.

"Hayır, birkaç arkadaşıyla dışarıda," diye cevap verdim.

"Yani seni alırken beni yakalamasını istemediğin için değil."

Hmm.

"Musa."

"Tamam. Bu randevuya başlamadan önce, tüm dikkatinizi üzerime çektiğime göre, önemli bir şey paylaşacağım. Uzun zamandır bağımsız bir kadınsın. Kendi başının çaresine bakıyorsun. Oğullarına göz kulak oluyorsun. Bunun bir alışkanlık olduğunu anlıyorum. Ve bunu çekici bulduğumu belirtmek isterim. Ama bunu yaparsak, seninle ve benimle işe yarar, artık yalnız olmayacaksın. Sana göz kulak olacak biri olacak. Tabii, senin de göz kulak olman gereken biri olacak ama o da bu iyiliğe karşılık verecek. Son olarak, eğer bir araca ihtiyacın olursa, ara."

Eğer normal bir Rock Chick olsaydım, mesela Daisy hariç herhangi biri, bu açıklamayı yapmak için kapıyı kapatması karşısında aklımı kaybederdim, hem de emir kılığına bile girmeyen bir açıklama. Sonra da tepinir ve kızlarımı arayıp benimle bir barda buluşmalarını isterdim, böylece sinir krizi geçirebilirdim.

Ben normal bir Rock Chick
değildim. Kendimdim.

Ben de "Tamam." dedim.

"Tamam bebeğim," diye fısıldadı ve evine girebilmem için kenara çekildi.

Gördüğüm şeyle ilgilendiğimi saklamamaya karar vererek içeri girdim.

Ön taraftaki halı kaplı merdivenler güzeldi.

Sağ tarafta, çamaşır makinesi, kurutma makinesi ve duvara monte edilmiş bisikletlerin izlerini taşıyan, çamaşır/depo odası olduğu belli olan bir odaya açılan bir

kapı vardı.

Merdivenlerden yukarı çıktım.

İşlerin ilginçleştığı bir iniş vardı, burası inci beyazı duvardan kesilmiş küçük bir oyuktu. Burada, yukarıdan aydınlatılan bir sehpanın üzerinde bir Afrika kabile maskesi vardı. Biraz yıpranmıştı ama özenle boyanmıştı ve üstündeki küçük deniz kabukları hâlâ duruyordu.

"Güzel," diye not ettim, durup baktım.

"Ngady amwaash. Bir kadın için maske. Kongo'dan."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Amcam bir Afrika sanatı koleksiyoncusuydu. Yirmi birinci doğum günlerimizde tüm çocuklarına, yeğenlerine birer parça hediye ederdi." Başını maskeye doğru eğdi. "Bu benimkiydi."

Ona baktım. "İnanılmaz bir şey."

"Evet."

"Roam için de böyle bir şey yapmalıyım," diye

mırıldandım. "Evet."

Ona tekrar baktığımda bana sırtıttığını gördüm.

Sonra elini sırtımın alt kısmına koydu ve beni bir sonraki merdivenden yukarı itti.

Daha güzel.

Ahşap
zemin.

Solda büyük bir oturma odası var.

Sağ tarafta yine büyük bir mutfak, onun dışında bir bar ve onun da ötesinde bir yemek masası vardı.

Ön ve arka balkonlar.

Arkasında ne olduğunu bilmiyordum ama oturma odası ile mutfak arasında büyük bir kiler vardı, kapıları açıktı ve içi bir sanat eseriymiş.

"Aklına bir şey gelmesin," dedi Moses ben ona bakarken. İçine yerleştirilmiş yıpranmış ahşap tezgah. Altındaki ilginç kulplu çekmeceler, çekmecelerin altındaki yoğun tel örgülü dolaplar. Üstündeki raflarda sepetler, kavanozlar ve cam kutulardaki kiler tipi eşyaların yanı sıra gömme bebek raflarındaki konserve kutuları sergileniyordu. Bunların hepsi bir dergi için fotoğraflanabilir. "En büyük çocuğumu bu konuda serbest bıraktım. Ben yaptım. O tasarladı. Ve annesiyle bir hafta geçirdikten sonra, ben her şeyi berbat ettiğimde geri gelip düzeltiyor."

Bakışlarımı tekrar ona çevirdim. "Bir gözü var."

"O bir iç mimar olmak istiyor ve evin geri kalanı da onun bu arzusunu yansıtacak."

Ona gülümsedim.

Bu fırsatı değerlendirerek eğildi ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi.

Oowee.

Geri çekildiğinde, "Çok tatlı, onu serbest bırakmışsın" derken doğru nefes almaya çalıştım.

"Onu elimden geldiğince serbest bırakacağım. Bir gözü, bir yeteneği var ve yaşlı babasının sahip olduğu sınırlı bütçeye sahip olmayan müşterilere ihtiyacı olacak. Neyse ki, bunu bir fırsat olarak görüyor."

meydan okuma." Bakışları yüzümde gezindikten sonra tekrar gözlerime baktı ve "Aç mısın?" diye sordu.

Başımı salladım.

Elini belime koyarak beni mutfağa doğru itti ve "Hadi karnını doyuralım" dedi.

Ocağın üzerinde ilginç delikli teneke backsplash. Gri beton tezgahlar. Paslanmaz çelik aletler. Kızı, pencereye asılı ayçiçeği şeklindeki vitray güneşlik dışında her şeyde babasının bir erkek olduğunu dikkate almış.

"Televizyonun önünde oturup yemek mi yemek istersin yoksa barda yiyip önce konuşmak mı istersin?" Moses tabakları indirirken sordu.

"Bar," diye cevap verdim. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Bir dahaki sefere, evet. Bu sefer, sana göz kulak olmama izin ver. Bara otur bebeğim. Şarap içer misin? Ya da bira."

"Şarap iyidir," dedim ona ve barın diğer tarafındaki ahşap taburelere yöneldim.

Ben kıcımı taburenin üzerine koyarken o da bir şarap kadehi indirdi.

"Kırmızı mı beyaz mı?" diye sordu.

"İkisi de sende mi?" Şaşırmıştım. Barolo Grill'deki akşam yemeği boyunca bira içti.

Bana baktı. "Sen de geliyordun. Yani evet, ikisini de aldım."

Buna ne diyeceğimi bilemedim çünkü ne düşüneceğimi bilmiyordum.

Leon başlangıçta biraz çaba göstermişti ama fazla değil. Çok gençtim. Daha fazlasını, daha iyisini beklemeyi bilmiyordum. Ve sonunda, başlangıçta bile daha fazlasını nasıl vereceğine dair hiçbir fikri olmadığından şüphelendim, kesinlikle daha iyisini değil.

Bir restoranda garson olarak ona ödeme yapmadığım sürece hiçbir erkek bana yemek servisi yapmamıştı.

Ya da bana şarap al.

"Kırmızı," dedim usulca.

Başı yana eğildi ve dikkati keskinleşti. "İyi misin?"

Nazik, terbiyeli, sevgi dolu arkadaşlarım vardı. Gurur duyduğum bir işim vardı. Çatımın altında yetiştirmeyi tam olarak bitiremediğim iki oğlum vardı ve onlara geç saatlere kadar ulaşamadım, ama yaptığım şeyi doğru yapmışım.

Ve Moses Richardson'ın mutfağında bir taburenin üzerindeydim. "İyi" değildim.

Hissettiğim şaşkınlığın bir tanımını yoktu. "Evet," diye cevap verdim.

Beni bir süre inceledi, başını salladı, sonra tezgahındaki kırmızı şarap şişesine yöneldi.

"Bu çocukların kendi arabaları olmamasının bir nedeni var mı?" diye sorduğunda Musa açıyordu.

"Bir hata yaptım."

Mantarı çıkardı ama bardağımı doldurmak için hareket etmedi, sadece bana baktı.

Bunu "açıkla" anlamında
aldım. Açıkladım.

"Başlangıçta bana güvenmelerini istedim. Ama sıkışmıştım. Bir süredir kendi başlarının çaresine bakıyorlardı, onları beslememe ve yatak vermeme ihtiyaçları yoktu. Yine de benim evimdeki yatak ve yemek onların bulabildiklerinden daha iyiydi. Kıyafetleri bok gibiydi. İkinci eldi, barınaktan almışlardı. Telefonları vardı ve nasıl aldıklarını ya da parasını nasıl ödediklerini sormadım ama en üst düzey telefonlar değillerdi."

Durakladığımda, Moses benimle birlikte olduğunu söylemek için başını salladı.

Ben de devam ettim.

"Onlara ihtiyaçları olan her şeyi ve istediklerinin çoğunu verme yolunu seçebilirdim. Ama onları şımartmanın bana ve onlara verdiğim eve güvenmelerini sağlamanın yolu olduğunu düşünmedim. Onlara ihtiyaçları olan yeni şeyleri aldım, iyi telefonlar aldım ve planın parasını ödedim. Ama hepsi bu kadardı. Bunun dışında onlara ev işleri verdim ki harçlık alabilsinler ve ceplerinde kendilerine bir şeyler alabilecekleri paraları olsun. Her şeyi ellerine vermek istemedim, böylece istedikleri bir şey için nasıl çalışacaklarını öğrenemediler. Ama daha fazlası vardı. Ben istedim ki

Normal. Bir şeyler öğretmek ve bir şeyler beklememelerini sağlamak istedim. Ama aynı zamanda onları, davranışlarını ya da kalplerindeki yerimi satın almadığımı da bilmelerini istedim."

"Bunun akıllıca bir hareket olduğunu düşünüyorum, tatlım," dedi Moses, şimdi şarabımı doldururken.

"Evet, sorun şu ki, hiçbir şey istemediler. Bir kere bile. Ne yeni kot pantolon. Ne yeni telefon. Ne de yeni iç çamaşırları. Hiçbir şey istemediler. Noel, Shirleen için kriz zamanıdır. Ne istedikleri ya da neye ihtiyaçları olduğu hakkında hiçbir fikrim yok." Başımı salladım. "Ama her neyse, arabaların onlar için çok önemli olduğunu düşündüm. Özellikle de bana sahip olana kadar hiçbir şeyi olmayan iki çocuk için. Kesinlikle sormayacaklardı. Onları öylece veremezdim, çünkü verirsem onlara ne öğretmiş olurum? Ben de Navigator'ı istedikleri zaman onlara vermeye karar verdim. Ve onlara liseyi onur listesinde bitirirlerse kendi arabalarını seçebileceklerini söyledim. Bu şekilde onları hak edeceklerdi. Ama tüm bunları yaparak kendimi Uber'in sık binenler için VIP listesine koyduğumun farkında değildim."

Moses şarap kadehimi önüme koydu. "Yakında mezun olacaklarına göre, bu konuda daha fazla endişelenmene gerek yok. Tabii onur listesinde değillerse."

"Onur listesindeler," diye paylaştım, bardağı kaldırıp bir yudum aldım.

Güzel. Kuru. Ama meyvemsi. Biraz da meşe. Adam şarap seçebiliyor.
Belki de mükemmeldi.

"İki sokak çocuğu onur listesinde mezun oluyor," diye mırıldandı, bir torba büyük susamlı çöreği ona doğru çekerken. "Mucize yaratan bir işçi gibisin."

"Onlar akıllı çocuklar. Denemiyorlar bile. Kendiliğinden oluyor," dedim ona.

Gözlerini bana çevirdi. "Sınıfa gitmeliler. Sınıfta dikkatlerini vermeliler. Ödevlerini teslim etmeliler, yani ev ödevlerini yapmalılar. Ve sınavları geçmeleri gerekiyor, bu da en azından biraz çalışmaları gerektiği anlamına geliyor. Yani hayır Shirleen, bu işler 'kendiliğinden' olmuyor. Çocuklar bunu yaparlar çünkü ya bunu yapmaları öğretilmiştir çünkü doğru yaşamayı öğrenmelerine yardımcı olan ebeveynlerle yaşamışlardır. Ya da kendilerine bakan kişiye saygı duydukları ve onu hayal kırıklığına uğratmak istemedikleri için yaparlar."

"Bunu duydum tatlım," dedim usulca ve gözlerinin parlamışını izledim. Parlamayı anlamadım ama mevcut konuya devam ettim. "Demek istediğim, onlar iyi çocuklar. Akıllı çocuklar. Ve bu onların doğasında var. Bunu ben yaratmadım. Onlar böyleler. Bu yüzden bunun için övgü almam gerektiğini düşünmüyorum. Bence kim olduklarını anlamalılar ve bu derinlerde iyi bir şey, böylece onları yapan şeyin onlar olduğunu asla kafalarına sokmazlar, çünkü öyle değil. Onlar kendi insanları ve bunu çok çalışarak ve sadece iyi olarak inşa ettiler."

Bir güveç tenceresinin kapağını açtı, ardından odaya lezzetli, soslu bir iyilik yayıldı ve şöyle dedi,

"Çünkü sen alçakgönüllüsün."

"Roam, Jules için kurşun yedi."

Bir çöreğin dibindeki göğüs etini kaşıklamayı bıraktı ve bana döndü.

"Roam ve Jules'un oturma odasının zemininde ölmemesinin nedenlerinden biri de Sniff'in koşturup durmasıydı, telefonunu kaybetmişti, bu yüzden durup yardım isteyen herkese işaret ediyordu. Tanrı'ya şükür ki işaret ettiği arabada Luke Stark vardı."

"Tatlım," diye fısıldadı.

"Onları yaratan şey orada, doğal olarak," dedim kararlı bir şekilde. "Tamam bebeğim," diye sessizce kabul etti.

Bu konuda anlaştığımız için şarabımdan bir yudum aldım.

Tabağımı önüme koyduğunda içinde bir sandviç ve biraz cips yoktu.

Bir sandviç, patates salatası, pastırmalı ıspanak salatası, mavi peynir kırıntıları ve içinden görülebilecek kadar ince dilimlenmiş kırmızı soğan (ve Tanrıya şükür bunun için çantamda nane şekeri vardı) ve annesinden almış olması gereken bir güveçte fırından çıkardığı kuru fasulye vardı.

"Beni besleyecek misin yoksa patlatacak mısın?" Tabağıma bakarken sordum.

"Annem bana bir misafirin masanıza oturduktan sonra yapabileceği en kötü şeyin daha fazlasını istemek ve bunu yapamamak olduğunu öğretti.

almak için. Her bir servis tabağının ağzına kadar mutfakta daha fazlasıyla dolu olmadığı bir masa asla hazırlamadı."

"Ve siz bunu büyük bir adım daha ileri götürdünüz ve bir kadının kaldıramayacağı kadar çok şeyi bir tabağa koydunuz."

Kıçını benimkinin yanındaki tabureye kaydırđı ve bana sırtıttı. "Şikayet mi ediyorsun?"

Tabağımdaki çatalı gösterdim. "Bu fasulyelerde pekmez var mı?"

"Esmer şeker. Öğle yemeğinde eve geldim ve onları çalıştırdım. Beş saattir pişiyorlar."

Güzelmiş.

"Hayır, kesinlikle şikâyetçi değilim," diye gecikmeli olarak cevap verdim.

Bana doğru eğildi ve kendi yemeğine dönmeden önce bana bir dudak dokunuşu daha yaptı (ki bu iyiydi, mavi peynir ve soğan öncesi).

"Musa" diye seslendiğimde fasulye ile karıştırılmış patates salatasını (onayladım) kaşıkliyordu.

Başını bana doğru çevirdi.

"Şimdiye kadar hiçbir erkek öğle yemeğinde eve gelip benim için fasulye hazırlamadı."

Gözlerine sıcaklık (ya da daha doğrusu daha fazla sıcaklık) sızdı. "Bu kadar uzun süre beklemek zorunda kalmanızdan nefret ediyorum ama yine de ilk olmaktan onur duyuyorum."

"Mükemmel olmayı bırak," diye fısıldadım.

"Bunu uzatabildiğim kadar uzatacağım, Shirleen." O sırada eğildim ve Moses'ın dudağına bir dokunuş yaptım.

Arkama yaslanıp yemeğime dönerken yüzüne bakmadım. Fasulyeler muhteşemdi.

Göğüs eti orgazmikti.

Ama benim dünyamı değiştiren şirket oldu.

Tarzan ve Jane'in dünyasında her şeyin yolunda gittiği zamanlarda, gençler gibi kanepede ateşli ve ağır bir şekilde öpüşmenin, pratik yapmasanız bile zamana direnen bir beceri olduğunu BULACAKTIM.

Ve dehşet içinde, travma sonrası stresin sadece askerler için olmadığını öğrenecektim.

Bunu, Moses ustalıkla ikinci aşamaya geçtiğinde, eli göğsüme doğru ilerlerken bulacaktım.

O çantayı etiketlemesini bir sonraki nefesimden daha çok istiyordum.

Sonra zihnim karardı, saf panik vücudumdaki her hücreyi doyurdu ve bir şekilde Moses'ın uzun boyu üstümdeyken kanepede sırtüstü yatıyordum.

Onun yerine odanın öbür ucundaydım, sert nefes alıyordum, elim sanki onu savuşturuyormuşum gibi onun yolundaydı, o ise kanepede yan yatmış, bir kolunun üzerinde yükseliyordu, nefes alış veriş de hızlanmıştı, gözleri tetikte ve bana kilitlenmişti.

"Bebeğim," diye fısıldadı temkinli bir şekilde.

Kadınsı bölgelerimdeki karıncalanmayı, ağzımdaki tadını, tenimdeki sıcaklığını ve vücudumdaki ağırlığını hâlâ hissediyordum.

Onun güzelliğini kanepesinde görebiliyordum.

Ama beynim her şeyi çarpıtıyor, hissettiğim duygular onu bulanıklaştırıyordu.

Hayal görmüyordum, Leon'un hayaletimsi yüzünün Musa'nın ihtişamının üzerinde gezindiğini görmüyordum.

Yıllardır hissetmediğim şeyler kemiklerimdeki tozu ezmeye, tekmelemeye ve doğru göremememe neden olmaya başladığında her şey duygulardaydı.

"Shirleen," diye seslendi Moses, vücudunu yavaşça hareket ettirerek kanepeye oturdu ve aynı şekilde yavaşça doğruldu.

Tamam.

Tamam.

Bu Moses ile film gecesi idi.

Bana en büyük kızı olan ve annesinin adını taşıyan Judith'in bütün bir yazı komodinleri için mükemmel lambaları aramakla geçirdiğini anlatırken göğüs eti, kuru fasulye, dudak dokunuşları, gülümsemeler ve iyi bir şarap vardı. Bu görevi üstlenmişti çünkü boşanmanın ve ardından gelen hukuki mücadelelerin mali yükünden kurtulduktan sonra, üç yıl önce kızlarını bu eve taşımıştı.

ve en büyük çocuğuna babasının evini güzelleştirmesi için bir b t  e vermişti. Ve on dört yaşında olmasına rağmen bu görevi ciddiye aldığı anlaşılıyordu.

Ayrıca, "kızımı erkek kardeşinden başka biriyle asla görmediğim halde" beyaz olan son erkek arkadaşıyla bir sorunu olmasının kendisi hakkında ne söylediğiyle nasıl mücadele ettiğini anlattı.

Annesinin en sevdiği yazar olan Alice Walker'ın adını verdiği en küçük çocuğu Alice'in ne kadar iyi ve harika bir  ocuk olduğunu anlattı. Ama o yıl okulda değiştirilmesini istediği çeşitli konularla ilgili    oturum düzenlemişti ve "bazı şeyleri çok önemsiyor bebeğim. Dünden beri değişim istiyor, buna sahip olamayacağını anlamıyor ve dünyanın hiçbir zaman kolay olmayacağını, her zaman zor ve bazen de imkansız olacağını fark ettiğinde küçük kıza ne yapacağından endişeleniyorum."

Başka bir deyişle, akşam yemeği hafif değildi. Ağırdı ve yaptığım en tatlı sohbetti, çünkü kızları ve kızları hakkındaki hisleri konusunda bana güveniyordu ve bu bana daha önce hiç bahşedilmemiş bir onurdu.

Tarzan, her ne kadar harika olsa da, ondan sonra bir hayal kırıklığıydı. Ama tüm o ağırlığın ardından hafifliğe ihtiya ımız vardı ve bir erkekle film boyunca kucaklaşmak iyi geldi. Onun güzel kıkırdamasını duymak. Kollarını etrafımda hissetmek. Kokusunu duymak. Onun alanında olmak.

Ve film bittikten sonra öpüşmek bir keşifti. Kolay başladığını söyleyemem, kaskatı kesilmiştim. Kolaylık daha sonra Moses'ın beni yönlendirmesiyle geldi ve iyi olmadan önce iyi yaptı.

Şimdi oradaydım.

Odanın diğer ucunda iyi, nazik, derin duygulara sahip, göğüs eti pişirebilen ve şarap seçebilen bir adamla karşı karşıyayken, bir öncekinin tozu kemiklerime kadar işliyor, beni kör ediyor ve ağzımın kurummasına neden oluyordu.

"Konuş benimle," diye ısrar etti.

"Ben... bu... ben... bu," diye kekeledim ve sonra başımı salladım. "Bu işe yaramayacak."

"Beni aldattı."

Bu sözler üzerime geldiğinde ona göz kırptım.

"Pardon?" diye sordum.

"Lise buluşmasında. Lisedeki erkek arkadaşıyla. Zil zurna sarhoş oldu ve beni aldattı."

Karısından bahsediyordu. Öyle olmalı.

Peki deli miydi?

Sadece onun

öpücüklerini almıştım.

Ve onlar muhteşemdi.

Ama aynı zamanda onu yapan diğer şeylerden de iyi bir miktar almıştım. Yani deli olmalıydı.

"I-"

Sözümü kesti.

"Sonrasında onunla telefonda konuşmaya devam etti. Fiziksel olarak bir araya gelmekten öteye gitmediğini söylediğinde ona inanın. Ama görüşmeye devam etti. Ben öğrendikten ve danışmanlık almaya başladıktan sonra bile. Sadece biz danışmanlık alırken onunla ilişkisini bitirdi. Ama onunla konuştuğunu, aramayı bırakmasını söylediğini duydum ve onunla yüzleştiğimde, bunu bir süre sürdürdüğünü itiraf etti. Bir şekilde buna ihtiyacı vardı. Ama bitmişti. Aramaktan vazgeçmiyordu."

"Özür dilerim, Moses."

Başını sertçe salladı, sadece bir kez.

"Ben de öyleyim. Onu sevmiştim. Ve yaptığım hatanın sorumluluğunu üstlenmeliyim, çünkü hatayı ben yaptım. Bir erkektim ve aptal bir erkek gibi davrandım. Bebeklerimiz oldu ve ben de onlara yardım ettim ve sonra işimi yaptım. İşe gittim. Spor salonuna gittim. Markete gidebilirdim ama bunun dışında her şeyi onun yapmasını beklerdim. Onları beslemek. Yıkamak. Yatağa yatırmak. Evle ilgilenmek. Bebeklerimle vakit geçirirdim, tabii ki onlar benim bebeklerimdi. Orada burada bir şeyler yapardım. Ama çoğunlukla iyi zamanları aldım. Gecenin bir yarısı uyandığım zamanları değil. Zor zamanlarda, ben yoktum. Çoğunlukla işte. Fazla mesaiye ihtiyacım olduğunu, çok çalıştığımı ve herkesin daha fazla paraya ihtiyacı olduğunu söyleyebilirlerdi. Ama gerçek şu ki, işimi seviyordum, yani sorun o değildi. Sadece ne istersem onu yapıyordum."

yapmak. Onun da bir işi vardı. İki tane, biri annelik, biri de ofiste. Çok yıpranmıştı. Bundan da bıkmıştı."

"Ben, evet... Yani, bilmiyorum ama bence bu pek eğlenceli olmaz," diye mırıldandım.

"Mesele şu ki, bu konuda hiçbir şey söylemedi. Danışmana gidene kadar. Yani yaptığım hatayı sonradan anladım. Elimi kaldırıp itiraf etmekte de iyiydim. Hatta birazcık, tamamen değil ama zayıf bir anını, kafayı bulmasını ve "ya olsaydı?" diye düşünmesini affedecek kadar görebiliyordum. Ya lisedeki o çocukla işleri yoluna koysaydı? Kocasını isteyken iki kızını çoğunlukla tek başına büyütmeseydi hayatı nasıl olurdu? Her şeyin daha basit olduğu zamanlara geri dönmek istediğini de görebiliyorum. Evin, kocanın, çocukların, işin olmadığı zamanlara. Sadece giyinip kuşanmak, dışarı çıkmak, içki içmek, sevişmek ve iyi vakit geçirmek varken."

Başımı salladım.

Yani, onunla aynı fikirde olduğumdan emin değildim. Bu bir sıçramaydı ve bu büyüklükteki bir sadakatsizliği affetmenin bir yolunu bulmaya çalışması onun hakkında çok şey söylüyordu. Bunun altında ne yattığını anlamaya çalışacaktı.

Ama bu benim deneyimim, evliliğim ya da eşim değildi, dolayısıyla bu kararı ben vermedim.

Kendi adıma, Leon beni sürekli aldatırdı.

Aldattığı zaman da rahatlıyordum.

Musa konuşmaya devam etti.

"Ama onunla konuşmasını anlamadım. Aşkımıza, bana, yeminlerimize ihanet etti ve ben de bu boku çözmeye çalışmayı kabul ettim ve o buluşmadan döndükten sonraki ilk telefon konuşmasından, ona telefon etmeyi kesmesini söylerken yakaladığım son telefona kadar her telefon konuşması başka bir ihanetti. Neden bana aradığını söylemedi? Neden sadece kapatmadı? Ve o andan itibaren telefonu her çaldığında, arayanın o mu yoksa 'ya ararsa' diye sorduğu başka bir adam mı olduğunu düşünecektim?"

"Bunu görebiliyorum," dedim sessizce.

"Danışmada bana belki de ilgiye ihtiyacı olduğunu söyledi. Çekici hissetmek için. İstendiğini hissetmek için. O zamana kadar, sebepsiz çiçekler, ailemiz için üzerime düşeni yaptığımı kanıtlamak için belimi kırmam ve evliliğimizi sürdürmek için düzenli randevu geceleriydi. Bu yüzden, benim kızlarıma verdiklerimin dışında, o benim tüm ilgime sahipken, neden başka bir erkeğin ilgisine ihtiyaç duyduğunu anlamıyordum."

Bana bencil bir sürtük gibi geldi.

Bunu paylaşmadım.

"Ben de saçmalık dedim," diye

açıkladı. "Bunu ben de

görebiliyorum," diye cevap verdim.

Ve gerçekten yapabilirim.

"Bu bir evliliği bitirmek, bir aileyi parçalamak için yeterli mi?" diye sordu.

"Bilmiyorum sevgilim," diye cevap verdim.

"Ben de bilmiyordum. Bildiğim şey, karımın başka bir adamla yattığını öğrendiğimde kendimi kaybettikten sonra kendimi toparladığımdı. Bu konuda. Ama o telefonlar aklımı başımdan aldı. Bir kerelik bir şeyle başa çıkabilirdim. İkimiz için de bir uyandırma çağrısı. Yanlış yoldaydık ve bu bizi doğru yola geri çekmenin yolu değildi ama olur böyle şeyler. Ama o lanet telefonlar, Shirleen, tek düşünebildiğim ne o telefonlar ne de onun ilgiye ihtiyacı olduğuydu. Hâlâ aradığını öğrendikten sonra, ne zaman bir telefon düşünsem, tek düşünebildiğim karımın içindeki adamdı. Gözlerim kör olmuştu. Cehennem gibi kızgındım. Aklımdan çıkaramıyordum. Ve soru şu oldu: Çocuklarım için huzurumu feda etmeli miyim ve daha da kötüsü, Tanrı korusun, kendilerini aynı durumda bulurlarsa, ihaneti yutmaları ve her an güvensizlikle sınırdan yaşamaları ve sonunda gerçek mutluluk şansından vazgeçmeleri gerektiğini onlara öğretmeli miyim?"

"Buna senin yerine ben cevap veremem, Musa."

"İstediğini elde edemediğinde nasıl hissettiğine dair bana bir ders vermek için beni defalarca mahkemeye verip neredeyse iflas ettirdikten sonra, bunu yapmak için kızlarımızı araç olarak kullandıktan sonra yapabiliyordum. Evlendiğim kadının içinde böyle bir şey olduğunu hayal bile edemezdim. Ama vardı. Ben de cevabımı aldım. Kızlarımız da annelerinin babalarına bunu yapmasını izlediler. Tanıştığı adamın onu durdurduğunu sanmıyorum. Bence kızlarının

çirkinleştirdiği için ona kızarak uzaklaşıyorlardı. Bu yüzden durdu."

"Bir şey olduğu için memnunum,"
dedim ona. "Ben de."

Başka bir şey söylemeyince dikkatlice sordum: "Şimdi işler nasıl? Yani, markette ikinizin birlikte olduğunu söylemiştin, ama-"

"Ona bakmaya bile zor
dayanıyorum." Vay be.

"Bunu," diye devam etti, "okul etkinlikleri onun alanında olmam gerektiğini gerektirdiğinde kızlarım için yapıyorum. Ve ona duyduğum bu öfkeyi ona karşı hâlâ bir şeyler hissettiğim şeklinde algılamayın. Hissetmiyorum. Bu öfke onun bana ya da bize yaptıklarıyla ilgili değil, kızlarıma yaptıklarıyla ilgili. Kimse benim kızlarımla yatamaz ve dört yıl boyunca karımın kızlarımızla yatmasına katlanmaktan başka seçeneğim yoktu."

Evet.

Bencil bir kaltak.

"Okul etkinlikleri dışında," diye devam etti, "Noel arifesi yemeğini paylaştığımız ya da ailesinin büyük 4 Temmuz partilerine geldiğim bir anlaşmamız yok. Benim evim var, bizim ailemiz var, bir de annelerinin evi ve onunla birlikte sahip oldukları aile var."

Buna karşılık, yetersiz bir cümle kurmaktan başka çarem yoktu. "Bu çok üzücü."

"Erkek olduğum, bilgisiz olduğum, karımla bebek yaptığım ve katkıda bulunmadığım için bunu hak ediyormuyum?"

Başımı salladım. "Ben... Ben öyle düşünmüyorum. Yani, bir şeyler söylemesi gerekirdi."

"Evet. Yapmalıydı. Ailemizi genç kurmadık. İkimiz de otuzlu yaşlardaydık. Arkadaşlarımızın çocukları vardı. İkimizin ailesi de şehirde. İkimiz de onlarla yakındık. Olgunlaşmamış ve kendi yolumuzu bulmaya çalışan biri değildik. Ve uzun zamandır birlikteydik. Benimle nasıl iletişim kuracağını biliyordu."

Onu duyduğumu başımla onayladım.

"Yine de sıçtım batırdım. Bu benim hatamdı. Az önce söylediğim gibi, karımla bebek yapmaktan ve hepsine bakmamaktan daha iyisini bilecek kadar yaşlı olan bendim. Ve bakmadım."

"Durumla ilgili tüm bildiklerimi paylaşmışken araya girip sizi savunmak istemiyorum. Etrafta değildim ve kadınla hiç tanışmadım. Ama bu gerçekten iyi bir şey olmasa da, Moses, olanlara bakılırsa, yine de bir şeyler olacağını söylemek yanlış olmaz."

"Evet," diye kabul etti. "Gerçi bunu düşünmek benim için kolay çünkü nasıl bakarsanız bakın bu beni sonunda iyi adam yapıyor."

Ona kocaman gözlerle baktım çünkü bu doğrudu.

Yine de kadın ona adım atmasını söylemek yerine onu terk etti ve öfkesini kızlarını kullanarak çıkardı.

Onların ağzına sıçmak onun içinde vardı.

Ve bu öyle ya da böyle olacaktı.

Bunu zaten söylemişim, bu nedenle tekrar etmedim.

"İşte burada," diye belirtti.

"Evet," diye kabul ettim. "İşte, şey...

orada." "Senin sıran."

Boğazım düğümlendi ve eklemlerimin sıkıştığını hissettim.

Moses hiçbir şeyi kaçırmadı ve ben de onun hiçbir şeyi kaçırmadığını biliyordum.

Yine de vazgeçmedi.

"Sana ne yaptı?"

Bunun olacağını tahmin etmemiştim. Kısasa kısas. Her şeyi ortaya koydu, kendini savunmasız bıraktı, bana yolu gösterdi, takip etmemi güvenli hale getirdi.

Yine de bu şekilde davranmak istemedim. "Sanırım-" diye başladım.

"Bebeğim, iyi görünüyorsun, iyi giyiniyorsun, iyi öpüşüyorsun, iyi dinliyorsun ve iyi açılıyorsun." Bir elini kaldırdı ve aramızı işaret etti. "Ben bunu istiyorum. Daha fazlasını istiyorum. Senin hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum ve sonunda senin içinde olmak isteyeceğim."

Aman Tanrım.

"Bu çok hızlı," dedim ona. "Çok hızlı ve çok erken."

"Beş dakika önce bu işe yaramayacaktı. Şimdi yavaş gidebilirim. Ama bir şey seni her sarstığında kaçmaya hazırlanmana izin veremem. Kaçmaya ve bizi bitirmeye hazırlanıyorsun. Benimle konuşman gerek."

Eski sevgilisi onunla konuşmamıştı ve tüm hayatı raydan çıkmıştı.

Lanet olsun.

Başımı salladım ama "Ne olduğunu bilmiyorum.
O sadece orada."

"Nasıl?"

"Kemiklerimde. Ruhumda. Her şey iyiydi ve sonra değildi ve odanın karşısındaydım ve buraya nasıl geldiğimi bile bilmiyorum. Sadece onun geri döndüğünü biliyorum."

"O öldü."

"Hiç gitmeyecekmiş gibi değil."

"Ölü ölüdür tatlım, hayatta kalıp kalmayacağını kontrol edebilecek olan sensin."

"Beni dövdü."

Sanki odanın karşısına geçmiş, elini boğazıma dolamış ve nefes alamayacağım şekilde sıkmış gibiydi, ondan yayılan öfke o kadar güçlüydü ki odadaki hava yok oldu.

"Onunla seks yapmaktan zevk almadım. O umursamadı. İsteddiği zaman istediğini alırdı."

Odayı hissettim.

Neden daha fazlasını söyledim?

Şimdi kolları iki yanında bükülmüş, parmakları yumruk şeklinde kıvrılmıştı, göğsü sabit ama hızlı hareket ediyordu, güçlü bir şekilde kabarıyor, ritmik olarak tüm gövdesini kaldırıyor ve gözleri bana yapışmıştı.

"Ben senin ya da herhangi bir erkeğin üstesinden gelemeyeceği kadar güçlüyüm," diye fısıldadım.

"Benim için mi ıslandın?" diye

hırladı. "Ne dedin?"

"Sen. Sen. Islak. Benim

için?" Oh Tanrım.

Hiç de seksi olmaması gereken ciddi bir konuşma yapıyor olsak bile, sadece bu soruyu sorması bile beni onun için ıslattı.

Sarsıntılıydı ama başımı salladım.

"Yanımdaydın, kesinlikle yanımdaydın, daha da ileri gitmek üzereydin ve sonra sen odanın karşısındaydın. Bunu ne tetikledi?"

"Bilmiyorum. Bir anda oldu."

"Bir şey onu tetikledi, bebeğim."

Başımı salladım.

"Ondan sonra kimse yok mu?" diye sordu, nazik olmaya çalıştığını söyleyebilirim. Hâlâ biraz kısık sesle konuşuyordu çünkü Leon'un bana yaptıklarını anlattıktan sonra hâlâ çok kızgındı.

"Ben... evet, ama hiçbiri önemli değildi." "Ben önemliyim."

Gözlerimi öyle sıkı kapattım ki göz kapaklarımdaki kırılganlıkları hissettim. Çünkü bu çok doğrudu.

"İşte bu kadar. Ben önemliyim," dedi bana. "Ve sen ya bunu mahvetmekten korkuyorsun ya da doğru okumadığından ve başka bir pislik seçtiğinden korkuyorsun."

Gözlerimi açtım.

"Sana hak ettiğin şeyi verecek gücü kendimde bulduğumdan emin değilim," diye itiraf ettim.

"Neymiş o?"

"Tanrım. Drama yok. Sadece geçmişin ve belki de diğer tarafa geçmek için içinden geçmen gereken bok yığınlarının olmadığı temiz bir geçiş, ama bu sonuç garanti değil çünkü o kadar çok bok var ki, kendi iyiliğin için vazgeçmen gerektiğini fark edebilirsin."

"Senden vazgeçeceğimi mi sanıyorsun?" diye sordu biraz da korkuyla.

"Bilmiyorum. Dahası, bu çabaya değip değmeyeceğimden emin değilim."

Hava yine odayı boşalttı çünkü yine çok kızgındı.

Belki de en iyisinin konuşmayı kesmek olduğuna karar verdim.

Ben bir şey söylemeyince Musa, "Bunu aştığımızı sanıyordum," dedi.

"Görmüyorsun."

"Görmemi

sağla."

Birden iki elimi de iki yanıma attım.

"Leon'un bana yaptığı şey bu değildi, Moses!" Tersledim. "O her zaman hiçbir şey için iyi değildi. Ve beni almasına izin verdim. Bu benim hakkımda ne söylüyor?"

"Ben bilmiyorum ama belli ki sen biliyorsun, bu yüzden senden duymak istiyorum."

"Kız kardeşim Dorothea, güzel olan oydu. Sessiz olandı. Tatlı olandı. Yakışıklı bir adam buldu. Güzel bir aile kurdu."

"Peki bu senin için değil miydi?"

"Ben cehennem yetiştiricisiydim. Hiçbir işe yaramıyordum, tıpkı Leon gibi."

"Yani küstahtın ve bu, içinde düzgün bir adam olan iyi bir hayatı hak etmediğin anlamına mı geliyor?"

"Asla yeterince iyi olamadım."

"Ne için yeterince iyi, Shirleen? Kim için yeterince iyi?"

"Yavaş olduğumu düşünen öğretmenlerim için yeterince iyiydi. Bizi bırakıp giden babam için yeterince iyi. İyi

Bir cehennem zebanisi gören ve asla bir şey olamayacağını düşünen teyzelerim ve amcalarım için yeterli."

"Yani onları haklı çıkardın."

Çenemi kaldırdım. "Aynen öyle."

"Ve sonra onların saçmalıkları olmadan, kocan ölmüş ve seni dövmemiş ya da tecavüz etmemişken kim olduğunu anlayacak kadar zamanın oldu ve onların yanıldığını kanıtladın. Çünkü biliyorsun bebeğim, bir adam seni sen istemeden alırsa, o senin kocan olsun ya da olmasın, bu tecavüzdür."

Ağzımı o kadar hızlı kapattım ki dişlerim takırdadı.

"Kim olduğunu bilmiyorum tatlım," diye devam etti. "Ama her gün birilerinin pek bir şey yapamayacağını düşündüğü çocuklar görüyorum ve bu doğru olmasa bile, sırf etraflarındaki pislik yetişkinler paylaşma ihtiyacı hissettiği için buna ikna oluyorlar. Ve biliyor musunuz?"

"Ne?" Fısıldadım.

"Çoğu durumda, bunun çocukla hiçbir ilgisi yoktur. Bu, pislik yetişkinin kendini daha az hissetmesi, sınırlarını anlaması ve çocuğun zekası, ruhu, büyük bir kişiliği ya da tatlı bir mizacı olmasıyla ilgilidir ve bunu engellemek için ne yapmaları gerekiyorsa yapmalıdırlar çünkü çok kıskançtırlar ve içten içe zaten olduklarından daha da küçük hissedeceklerini bilirler çünkü o çocuk bir şey olacaktır. Bu yüzden çocuğu sadece aşağı çekmekle kalmazlar, içindeki hayatı da boğarlar."

Birden garip nefes almaya başladım.

"Gilliam'daki sorunların yarısı, ilk siki bile umursamayan ebeveynleri olan ya da sabahları yataktan kalkabilmeleri mucize olacak kadar berbat durumda olan ve bazıları bunu denemeyen çocuklardır." "Diğer yarısı, sefil hayatlarında tek bir şey yapmaya kararlı ebeveynleri ya da yetişkinleri olan çocuklar ve bu da o çocuğun aynı şeyi yapmak için gerekenlere sahip değilken, kendilerinden bir şey yaparak onları göstermediğinden emin olmanın bir yolunu bulmak. Hani insanlar bir çocuğun yanlış anlaşıldığını söyler ya?"

Başımı salladım.

"Pek çok durumda bu doğru. Bir çocuğun sadece kötü bir tohum olması çok nadirdir. Çoğunlukla, birileri o tohumu ekmiş ve büyümesi için çok çaba harcamıştır ve bir çocukta o toprak verimlidir. Kendimiz hakkında kötü düşünmek, iyi düşünmekten çok daha kolaydır. Ve bu bok hızlı ve kontrolden çıkmış bir şekilde çiçek açar."

"İyi bir annem vardı, Moses. İyi bir ailem. İyi bir babam yoktu, ama diğerleri? Onlara yaptıklarımı hak etmediler."

"Eğer seni daha az hissettirdilerse, Shirleen, o zaman yaptıklarının karşılığını aldılar. Şu anda karşımda duran kadını sen yarattın ve bunun onlarla hiçbir ilgisi yok."

"Böyle düşünmene bayılıyorum ama-"

"Siktir, bebeğim!" diye patladı, kollarını iki yana açarak bana doğru eğildi ve bu patlaması beni şok etti.

Geriye yaslandım. "Hayatımın her günü genç Shirleen'leri gördüğümü düşünmüyor musun? Kendini batağa sapladığın pisliklerden kurtarmanın ve temiz bir yol bulmanın ne kadar zor olduğunu belki de herkesten daha iyi bildiğimi anlamıyor musun? Yaptığın şeyin ne kadar büyük olduğunu anlamıyor musun?"

"O benim içimde yaşıyor,"
dedim zayıfça. "Ona izin
veriyorsun," diye kestirip attı.

"Yaptığın her şeyi onun yaptığıyla karşılaştırıyorum."

Arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Kahretsin, tatlım. Sen de insansın. Sana yanlış yapan bir adam vardı ve hayatında olmasını isteyebileceğin hoşlandığın bir adam buldun, bu yüzden eskiyle yeniye karşılaştırıyorsun, böylece tekrar çuvallamayacağından emin oluyorsun. Akıllı olman ve aynı hatayı ikinci kez yapmamak için kendini kollamanla başa çıkabileceğimden emin değilim. En iyisi Uber'i aramak, böylece tatlı kıcını ve sağduyunu eve götürebilirsin."

Bu konuşma karşısında gülümsemekten kendimi alamadım.

Gözleri kısıldı. "Komik bir şey mi buldun?"

"Şey...evet."

Kollarını kavuşturdu ve ellerini kalçalarının üzerine koyarak, "Komik olmaya çalışmıyorum, bebeğim," diye uyardı.

Tekrar susmaya karar verdim.

"Zamanla benim o olmadığımı öğreneceksin," dedi alçak sesle. "Tamam," diye fısıldadım.

"Şimdi sana yavaş gideceğimizi söyledim ve bunu unutmuş olabilirsin, bu yüzden sana hatırlatacağım Shirleen, bu senin hızında. İlerlediğimiz sürece, ben iyiyim. Bir dahaki sefere işi fazla ileri götürdüğümde kollarımdan fırlayıp sana zarar veriyormuşum gibi elini bana doğru kaldırmayacaksın. 'Moses, tatlım, yavaşlamayı istiyorum' dersin bu gerçekleşir. Yemin ederim."

Aman Tanrım.

Bu adama aşık olabilirim. Hayır.

Lanet olsun.

Ona aşık oluyordum.

Ben bir şey söylemeyince, "Shirleen, beni duyuyor musun?" diye sordu.

"Seni duyuyorum, tatlım."

"Ve eve Uber'le dönmeyeceksin." Başımı salladım.

"Oğulların seni izlemeyecek, değil mi?" Başımı salladım.

"Güzel," diye mırıldandı.

"Sevişmemiz bitti mi?" Ben sordum.

"Bilmiyorum, öyle miyiz?" diye sordu.

Dudaklarımı birbirine bastırdım, sıkıca.

"Buraya gel, kadın," diye emretti.

Nefesim kesildi.

Hot Bunch'tan birinin Rock Chick'lerinden birinden bunu talep ettiğini o kadar çok duydum ki, her duyduğumda bir dolarım olsa Roam and Sniff'in en üst model Mercedes'ini satın alabilirdim.

Bazen zihinsel olarak, bazen de fiziksel olarak başımı sallardım ve eğer bana ona doğru yürümemi söyleyen bir adamım olsaydı, kıcımlı diğer tarafa doğru yürürdüm diye düşünürdüm.

O adam Musa'ydı, kıcımlı kaldırıp ona doğru yürüdüm.

Kollarını gevşekçe bana doladı.

Ellerimi göğsüne koydum.

Orada iyi hissettim.

Sağ elimin altında kalbinin güçlü ve gerçek bir şekilde attığını hissedebiliyordum.

"Her çıldırdığımda bana isyan yasasını mı okuyacaksın?" diye sordum.

"Sadece durum gerektirdiğinde," diye cevap verdi.

Hmm.

"Biraz çalışacağım," dedim ona, kaçıramayacağı bir şey söyledim.

"Bunu kaçırmadım" diyerek şüphelerimi doğruladı.

Bir elimi yukarı kaydurdım ve parmaklarımı boynunun kenarına doladım.

Kolları daha da sıkılaştı.

"Onu sevmediğimi düşünmeni istemiyorum. Bazı nedenlerden dolayı, bu benim için önemli. Kendimce, henüz kadın olmamış bir kız olarak onu sevdim," diye itiraf ettim.

"Tamam bebeğim," diye fısıldadı.

"Ondan nefret etmeden önce," diye bitirdim.

Başını eğmeden önce başını salladı, bana sarılmak için daha da yaklaştırırken elmacık kemiği benimkine değdi.

Bir kucaklaşma.

Sanki bütün gece bunu yapmaya niyetliymiş gibi beni oturma odasında kendine doğru çekti.

Ve bütün gece orada durabilirim.

Moses Richardson'ın kollarında haftalarca orada durabilirdim.

Sonunda, "Dondurma ister misin?" diye sordu. "Evet."

Başını kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. "Dondurmadan önce mi, sonra mı yoksa dondurmanın ortasında mı biraz daha öpüşmek istersin?"

Ona bir sırtış attım.

"Yukarıdakilerin hepsi." O da sırtıttı.

Bu sefer başını eğdiğinde, ağzımı yakalamak içindi.
Dilini içeri sokmadan önce beni yumuşak bir şekilde öptü.
Kollarımı boynuna doladım ve ona doğru bastırdım.
Başını eğdi ve öpücüğü derinden aldı.
Onu olduğu yerde tutmak için bir elimle başının arkasını kavradım.

Ona bu şekilde sarılmak, gücünü üzerimde hissetmek, dilinin benimkini yavaşça okşaması, ağırdan almak, vermek, tatlı olmak iyi hissettirmiyordu.

Tüm bu harikaları tarif edecek kelime yoktu. Ve o her neyse kendimi kaybettim.

Kaybolduğumdan, olduğum yerde mutlu olduğumdan, onun kucağında, ona bağlı olduğumdan, Musa bana almak istediğim her şeyi verdi.

Bizim için biraz dondurma çıkardı.

Sadece yaptı.

Sonra görüşürüz.

YEDİ

SEÇENEKLER

Shirleen

A Ertesi gün öğleden sonra, Navigator'ımda oturmuş
li se ye bakıyordum, telefonum elimdeydi.
kalbim boğazımda.

Bunun nedeni Roam'un tarih öğretmeninini beni araması
ve "bir tartışma" yapmak için gelmemi istemesiydi.

Okullardan nefret ederdim. Bir hastaneye gitmeyi ya da
bir karakola girmeyi bir okula girmeye tercih ederdim.

Ve eski mesleğime göre, bunların ikisi de bir şey ifade
ediyordu.

Rock Chicks üyeliğimle birlikte, bir hastaneyi ziyaret
edebilmek veya bir polis karakoluna girebilmek sahip
olunması gereken önemli bir beceriydi.

Moses bana isteyken çoğu zaman telefonunun yanında
olmadığını söyledi.

Yine de, her ne sebeple olursa olsun, yedi mesaj içeren
(evet, saydım) mesaj dizisini açtım. Bana adresini
veriyordu. Ben **aldığımı** onaylıyorum. Bir şey
söylüyor

Ben onayladıktan sonra tatlı. Ona dün gece evine gittiğimi söyledim. O da bunu anladığını doğruladı ve beni beslemek için sabırsızlandığını söyledi. O sabah, önceki gece iyi vakit geçirdiğimi söylemek için mesaj attım. O da bana cevap verip, onun da iyi vakit geçirdiğini söyledi.

Okuldayım. Roam'un öğretmeni aradı. Endişeliyim, yazdım.

İki çocuk da okulla ilgili sorun yaşamamıştı. Uzun süre dışarıda kaldıktan sonra geri döndüklerinde onları eğitmek biraz zaman aldı ama sonra uyum sağladılar.

Turta kadar kolay.

Bu da beni korkuttu.

Jules'la bu konuyu konuşmuştum çünkü bunu tuhaf bulmuştum. Ben de bunun bir savaş olacağını düşünmüştüm ve öyle olmayınca şaşırdım.

"Gözümüz üzerinde olacak, Shirleen," demişti. "Ama normal nedenlerle değil. Bazen çocuklar kötü bir dönemden sonra iyi bir dönem geçirdiklerinde, hak ettikleri bir şeye sahip olmayı hak ettiklerini kanıtlamak için aşırı çaba gösterirler. Eğitim gibi. Ellerinden alınmasını istemezler, bu yüzden de alınmaması için ellerinden gelenin ötesine geçerler."

Çok fazla çabalıyor gibi görünmüyorlardı. Hiç pratik yapmadım ama normal görünüyordu. Benim onların yaşındayken yaptığım gibi okula karşı bir nefretleri yoktu. Her sabah okula gitme ihtimaliyle sevinçten havalara uçmuyorlardı.

Kıçlarını yataktan kaldırıyor, kitaplarını çantalarına tikiştiriyor ve adımlarını hızlandırarak dışarı çıkıyorlar.

Görünüşte normal olduğu için, bunu kabul ettik.

Şimdi de bir öğretmen tarafından "mümkün olduğunca çabuk gelmeniz" ve "bir tartışma" yapmamız için çağırılmışım.

Mesaja baktım, göndermeli miyim diye düşünüyordum.

Normal şartlarda Daisy'ye mesaj atabilirdim ve onunla konuşmadığım için mesajı onun dizgisine yazmamıştım.

Sadece...

Şimdi Musa vardı.

Korkup (pek çok şeyden) vazgeçemediğim gönder tuşuna bastım, kapımı açtım, kendimi arabamdan dışarı attım ve topuklu ayakkabılarımla okula doğru yola koyuldum.

Okul bugün tatil olduğu için koridorlar sessizdi ama pencerelerden idare ofisindeki resepsiyon masasında bir kadın olduğunu görebiliyordum.

Çok zamanımı aldı ama bir okulda olduğum için tüylerim diken diken olup arkamı dönüp gitmek yerine içeri girdim.

Yukarı baktı.

"Merhaba," diye selamladım. "Ben Shirleen Jackson. Bay Robinson aradı ve oğlum hakkında konuşmak istediğini söyledi."

Başıyla onayladı. "Hemen kapıdan çık, sola dön, koridordan aşağı in, sonunda sağa dön. Bay Robinson ikinci katta."

sınıf sağda."

Başımı salladım, minnettarlığımı mırıldandım ve topuklarım boş koridorlardaki fayanslarda yankılanırken, tüylerim diken diken oldu.

Çocukları okula kabul ettirmek için okuldakilerle toplantılar yapmak zorunda kalmıştım. Ayrıca üç yıl boyunca veli-öğretmen konferanslarına gitmek zorunda kaldım. Bunların hiçbiri rahat değildi ve yeni bir çevrede sokakta yaşayan çocuklarım için endişelendiğimden değil (ya da sadece bu yüzden değil).

O anda anladım ki her şeyi geri getiriyordu.

Bu sadece Leon değildi, ben üçüncü sınıftayken ve o son sınıftayken onunla bir şeyler yapmaya başladık ve her şey ne kadar kötü gitti.

O zamanlar kendime gelememiştim. Gariptim. Belirsizdim. Ablam popülerdi, ben değildim. Yolumu bulamamıştım ve geriye dönüp baktığımda, kendimi nasıl idare ettiğim konusunda hep utanmış, hatta aşağılanmış hissettim.

Ama şimdi kim olduğumu, ne istediğimi ve bunu nasıl elde edeceğimi anlamamın hiçbir yolu olmadığını gördüm.

Şu anda bunların hiçbirini bildiğimden emin değildim. Ama o zamanlar çocuktum.

Neden kendimden bu kadar çok şey bekliyordum?

Odayı buldum ve açık kapıyı çaldım, gözlerim masanın arkasında oturan yakışıklı, biraz dağınık adama takıldı.

Kapıyı çaldığımda başını kaldırıp bana baktı ve gülümsediğinde rahatladım.

"Bayan Jackson," diye selamladı.

"O benim," diye cevap verdim, içeri bir adım atarak.

Ayağa kalktı. "Geldiğiniz için teşekkürler." Kendi sırasının önündeki öğrenci sıralarını işaret etti. "Lütfen içeri gelin."

O yere bakarken ben daha uzağa yürüdüm, kâğıtları karıştırdım, bazılarını aldım ve masasının etrafında döndüm.

"Otursana," diye davet etti ve ben öğrenci sıralarından birine otururken o kendi sırasına dönmedi. Benimkinin yanındaki sıraya oturdu. "Geçen kış veli toplantılarında tanışmıştık."

"Hatırlıyorum," dedim ona.

"Zamanınızı aldığım için üzgünüm ama bunun önemli olduğunu düşündüm," dedi.

"Önemli olan neydi?" Ben sordum.

Elindeki kâğıtları bana uzattı.

"Öğrencilerim ödevlerini internet üzerinden teslim ediyor. Bunun çıktısını aldım. Roam'un Amerika'nın Vietnam Savaşı'na katılımının tırmanması hakkındaki raporu."

Yavaşça uzandım ve aldım.

Bunu yaptığımda kalbimin daha hızlı atmaya başladığını hissettim çünkü sol üst köşede şöyle yazıyordu:

Vietnam'daki Amerikan Askeri Harekatının Perspektifleri
Amerikan Tarihi

Bay Robinson.

Roam Jackson tarafından

Roam Jackson?

Roam'un soyadı Jackson değildi.

Benimki öyleydi.

"Çocuklarınızın ev ödevlerini gözden geçiriyor musunuz, Bayan Jackson?" Bay Robinson sordu.

I baktı itibaren ve Kağıtlar içinde benim el için Onu. "Bazen. Bana sorduklarında."

Başını gazeteye doğru eğdi. "Bunu okudun mu?"

Gözlerimi ROAM JACKSON yazısından başka her şeye dikerek ona baktım.

Kağıtta hiç işaret yoktu. Not yok.

İlk birkaç satırı okudum ve bunun Roam'un benden incelememi istediği bir şey olmadığını gördüm.

Roam'un öğretmenine dönüp baktım ve başımı salladım.

Bay Robinson başıyla onayladı. "Tamam o zaman. Burns'ün belgeselinin birkaç bölümünü izlemekten daha fazlasını, çok daha fazlasını yaptığı apaçık ortada olmasının dışında, bu raporun düzyazısını nasıl tanımlayacağımdan tam olarak emin değilim."

Sırtımın dikleştğini hissettim. "Ne diyorsun sen?"

Gözlerimin içine baktı. "Bu bir lise son sınıf öğrencisinin yeteneğinin çok ötesinde."

İşte o zaman gözlerimin kısıldığını hissettim. "Oğlumun bu raporu intihal ettiğini mi söylüyorsun?"

O salladı onun Başını. "Hayır. Ben diyerek Dolaşmak o olağanüstü yetenekli ve sezgisel bir yazar."

Ne dedin?

Ona baktım.

"Bunu daha önce dikkatinize sunmadığım için özür dilerim," diye devam etti. "Ancak, daha önceki raporları ve test denemeleri çok iyi olsa bile, dönem ilerledikçe yeteneğinin belirgin bir şekilde arttığını fark ettim. Bununla birlikte, ondan böyle bir şey görmedim."

"Rapor yazmaktan nefret eder. Bu onu çılgına çeviriyor," dedim sessizce. "Cidden."

Bay Robinson başını salladı. "Şaşırmadım. Pek çok seçkin yazar için hikayelerini anlatma, meramlarını ifade etme ve bunu anlatılarını paylaşmak için kelimelerin istedikleri şekilde işlenmesini sağlama ihtiyacı sancılı bir süreçtir. Çok sinir bozucu olabiliyor, çünkü her kelimenin mükemmel olması ve dahası, hepsinin tam yerine oturması gerektiği için kendilerine karşı çok sert olabiliyorlar."

Kağıda baktım.

Bay Robinson, "Anladığım kadarıyla Roam hiçbir üniversiteye başvurmamış," dedi.

Bakışlarımı tekrar ona çevirdim. "Konuştuk. Sadece kısa bir süre. İlgilenmiyor gibiydi, ben de onu zorlamadım."

Bay Robinson bir kez daha başını salladı ve nazikçe, "Onun geçmişini biliyorum, Bayan Jackson ve bu beni şaşırtmadı. Beni üzüyor ama şaşırtmıyor. Bunu açıkça ortaya koyan şeyin bu görevden daha fazlası olduğunu söyleyebilirim. Ancak bununla birlikte," başını tekrar kağıtlara doğru eğdi, "yüksek öğrenime devam etmesi gerektiği çok açık."

"Ne olmak için?" Ben sordum.

"Bu senin," diye cevap verdi, şimdi elimdeki kâğıtları göstererek. "Al ve oku, anlayacaksın. Ama benim için ne yaptığını söyleyeyim. Bu bir lise raporu değildi. Üniversite düzeyinde bir makale bile değildi. Onu okuduğumda, bir ödev okuduğumu unuttum. Sanki bir kitap okuyordum, çok iyi bir kitap ve bittiğinde ilk tepkim kızgınlık oldu çünkü daha fazlasını istiyordum."

"Tanrım," diye fısıldadım.

"Bu konuda risk aldı, Miz Jackson. Amerika'nın Vietnam'a müdahalesi hakkında öğrendiklerini bana bildirmekle yetinmedi. Raporda bir Amerikalı general, bir Viet Kong üyesi, bir Amerikan deniz piyadesi ve bir Vietnamlı köylünün bakış açılarından anlatılan dört bölüm var. Her kelimesi doğru olsa bile kurgu gibi okunuyor. Ve her biri için eşit empati

Anlattıklarıyla paylaştığı bakış açısı hayret vericiydi. Özellikle de yazdığı çatışma sırasında hayatta bile olmayan bir lise son sınıf öğrencisinin kaleminden çıkmışsa."

"Tanrım," diye nefes aldım.

"Roam doğal bir hikâye anlatıcısıdır, Miz Jackson. Onda olan şeyi öğretemezsiniz. Sesi benzersiz ve bu konuda zorlanmasına şaşırmam da, çalışmalarında buna dair en ufak bir ipucu bile bulamazsınız. Çok güzel akıyor."

Gözlerim gazeteye kaydı.

"Sonbaharda başlaması için başvuruda bulunmak için artık çok geç," diye devam etti Bay Robinson. "Ama onunla bir kez daha görüşmenizi şiddetle tavsiye ederim. Notları ve kompozisyon yazma tarzıyla kabul edilmek konusunda hiçbir sorun yaşamayacaktır ve belki de ara dönem kayıtları için başlayabilir. Ya da biraz zaman ayırıp gelecek yıl başlayabilir."

Roam'u bilgisayar başında köle gibi çalışıp hayatını kazanmak için kitap yazarken görmedim.

Onu bir üniversite kampüsünde sırt çantasıyla dolaşırken bile görmedim.

Gördüğüm şey, oğlumun dünyasının açıldığı gerçeği idi.

Fırsatları vardı.

Seçenekleri vardı.

Hangi açıdan bakarsanız bakın geçmişi kasvetliydi.

Ama geleceği ne şekilde olursa olsun parlaktı.

Yıllar önce böyle bir masada otururken bunların hiçbirine sahip olduğumu hissetmiyordum.

Ama bunu Roam ile yaşadım. Ve
Sniff.

Gazetelere "Belki de zorlamalıydım," dedim. Bay
Robinson bana "Ben olsam yapmazdım" dedi.

Ona baktım.

"Bu sadece bir tahmin," diye devam etti, "ama bu tahmin, her iki oğlunuzun da hayatlarının ve kaderlerinin kontrolünü ellerinde tutmalarına izin verme konusunda hassas olduğunuz yönünde. Bu sadece geçmişleri nedeniyle değil, gelecekleri için akıllı seçimler yapmayı öğrenmeleri açısından da çok önemli. Roam'un yazar olmak için niversite diplomasına sahip olması gerekli değildir, eğer bu onun seimiyse. Yazar olmak için gerekli olan şey, hayatınızı yazdıklarınızı besleyecek, zenginleştirecek olabildiğince çok deneyimle doldurmaktır. Eğer daha fazla eğitim ona göre değilse," diye omuz silkti, "değil. Herkesin işi değildir. Pek çok farklı şekilde hayat deneyimi kazanabilir ve eminim ikimiz de zaten bir türden fazlasına sahip olduğu konusunda hemfikiriz. Ama ben olsam bu konuyu onunla tekrar konuşurdum."

"Yapacağım, Bay Robinson."

Gülümsedi. "Lütfen bana Keith
de." "Sen de bana Shirleen de."

Gülümsemesi daha da büyüdü.

Ben de gülümsedim ve sonra kâğıda baktım.

"Uzun zamandır tarih öğretmenliği yapıyorum," dedi ve bakışlarım tekrar ona kaydı. "Ve hiçbir zaman, bir kez bile, bir öğrencinin bir ödevi yerine getirmek için bu tür bir yaratıcılık kullandığı bir ödev vermedim. Gerçekten nasıl not vereceğimi bilemedim. Kendimi hayatında hiç futbol oynamamış bir oyun kurucu gibi hissettim."

"Vay canına," diye fısıldadım.

O raporu okumak için

sabırsızlanıyordum. "Kesinlikle." Sırıttı.

"Onunla konuşacağım," dedi onlarla birlikte, "en kısa zamanda." "Bunu duyduğuma sevindim, Shirleen."

Ayağa kalktım. O da ayağa kalktı. El sıkıştık.

Ve beni sınıf kapısına kadar geçirirken o raporu göğsümde tutarken ne okuduğu umurumda değildi.

"Shirleen," dedi oraya ulaştığımızda.

Koridorda durdum ve ona döndüm.

"O raporu okurken zihnim bulandıktan sonra," diye söze başladı, "onu yazan genç adam ve o genç adamın hayatında benim sınıfımda olduğu ve bunu yazabildiği noktaya nasıl geldiği aklıma geldi."

Gözlerinin içine baktım.

"Seni buldukları için çok şanslıydılar," dedi sessizce.

"Ben tam tersi olduğunu düşünüyorum," diye cevap verdim.

Bana nazik bir gülümseme verdi. "Dediğim gibi, seni buldukları için çok şanslılar."

"İtiraf etmeliyim ki Keith, keşke lisede senin gibi bir öğretmenim olsaydı."

İltifattan utanmış görünüyordu ve eğer ayakkabısının burnuyla yere sürtünseydi, şaşırmazdım.

"Ama Roam'un seni yakalamasına sevindim," diye bitirdim.

"O zevk bana aitti," diye karşılık verdi.

"Dediğim gibi, Roam'un seni yakalamasına sevindim."

Kıkırdadı ve ben de ona sıırttım.

Vedalaştık ve arabama doğru çok daha hızlı yürüdüm.

Çantamı yolcu koltuğuna attıktan sonra dikkatimi Roam'un raporuna vermeden önce arabayı çalıştırmadım bile.

Okumamın ne kadar uzun sürdüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Sonuna geldiğimde anladığım şey, oğlumun ciddi bir şekilde yazabildiğiydi.

Arabam çaldığında eve varmak üzereydim.

Gösterge paneline baktığımda MOSES yazdığını gördüm.
ARIYORUM.

Telefonu açtım, "Selam adamım." diye selamladım.

"İyi misin?"

"Evet."

"İyi dolaşıyor musun?"

"Görünüşe göre Alex Haley benim çatım altında yaşıyor." "Bir daha söyle?"

"Roam'un son derece yetenekli olduğunu duydum. hikaye anlatıcısı."

"Bu sözü sana kim verdi?"

"Tarih öğretmeni. Ve sadece şunu söyleyeyim, Roam'un "Vietnam'daki Amerikan Askeri Eyleminin Perspektifleri" kitabını okumak için son bilmem kaç dakikamı harcadım ve adam yalan söylemiyor."

Musa kıkırdadı. "Yani iyi bir haberdir." İyi mi?

Tabii ki hayır.

Olağanüstü harika mı?

Kesinlikle.

"Üniversite hakkında pek konuşmadık. Roam pek ilgili görünmüyordu. Sniff de öyle. Tartışmaları yeniden açıyorum," diye paylaştım.

"Güzel," diye mırıldandı.

Fısıldamadan önce saniyelerin geçmesine izin verdim,
"Oğlumun
olağanüstü yetenekli."

"Bu seni şaşırttı mı bebeğim?" Musa da fısıldadı.

"Azıcık bile değil." "Onu buna nasıl inandırabilirim?" diye sormadan önce birkaç saniyenin daha geçmesine izin verdim.

"Hiçbir fikrim yok, tatlım. Ama bence denemenin en iyi yolu başlamak."

"Bunu yapacağım."

"Güzel."

Blokta evimi gördüm ve dedim ki, "Neredeyse evdeyim. Verilecek gurur ve konuşulacak üniversite dersleri var."

"Beni sonra ara, nasıl gittiğini anlat." demeden önce bir kıkırdama daha.

"Yapacağım."

"Bildiğiniz gibi kızlar bu gece benimle birlikte olacaklar. Programlarını öğreneceğim ve başka bir yerde başka biriyle başka bir şey yaptıklarında bir boşluk varsa, onu dolduracağız."

Bu her yerimin ısınmasına neden oldu. "Bana uyar."

"Görüşürüz, bebeğim. Bu haberi benimle paylaştığın için teşekkürler."

Garaj kapısı açıcısına vurdum. "Dinlediğiniz için teşekkürler."

Kızlarınızla iyi eğlenceler."

"Olur. Güle güle, tatlım."

"Güle güle, Moses."

Bağlantıyı kestik. Garajıma girdim ve kapıyı kapatmak için tekrar açıcıya basarken arabamın içinde oturdum. Kapı

kapanana kadar dışarı çıkmadım.

Eski alışkanlıklar.

Sniff'in bodrumdan "Sen misin Shirleen?" diye bağırdığını duyana kadar eve yeni girmiştım.

"Umarım öyledir," diye bağırdım ve Chloe'yi mutfak barına bıraktım ama bodruma inen merdivenlere doğru yürürken raporu elimde tutmaya devam ettim.

Aşağıya indiğimde iki uzun boylu, yakışıklı oğlanın ellerinde oyun kumandaları, dikkatleri televizyonda ve önlerindeki sehpanın üzerinde okul sonrası abur cubur tüketiminin kanıtları ile koltuğa yayılmış olduklarını gördüm.

"Dur," diye emrettim.

Tereddüt bile etmeden oyunu durdurdular, sonra gözleri bana geldi.

Tanrım, benim çocuklarım çok iyi çocuklardı.

Roam'a baktım. "Bay Roam ile rap yapmaktan yeni döndüm.

Robinson."

Yüz ifadesi tetikte olmaktan temkinli olmaya doğru değişti ama tek kelime etmedi.

Ancak Sniff her zamanki gibi sessiz kalmadı. "Oh kahretsin."

"Görünüşe göre," diyerek onlara yaklaştım ve raporu, orta sehpanın üzerinde duran cips poşetlerinin ve kurabiye paketlerinin arasına attım, "nasıl not vereceğini bilmediği bir rapor yazmışsın."

Roam'un bakışları kâğıtlara kaydı, sonra tekrar bana döndü.

"Çünkü çok iyiydi," diye bitirdim.

"Vay canına," diye mırıldandı Sniff.

Roam sessiz ve metanetli kaldı.

İlk günlerde bir şeylerin geçmesine izin verir, bir şeyler verirdi.

Hot Bunch'ın arasında o kadar uzun süre kalmıştı ki, bir şeyi saklamak istediğinde, saklı kalmasını nasıl sağlayacağını öğrenmişti.

Sinirlerimi bozdu.

Ama her neyse.

İkisinin arasına baktım. "Bunu bir kez söyleyeceğim ve duyulmasını istiyorum. İkiniz de beni dinliyor musunuz?"

"Evet, Shirleen," diye yanıtladı Sniff.

"Evet," diye homurdandı Roam.

"İyi dinliyor musun?" Ben ittim.

"Evet, Shirleen." Sniff sabırsızlanıyordu, belki oyununa geri dönmek için, muhtemelen Shirleen Dersi'nin geleceğini bildiği ve bitmesini istediği için.

Roam sadece başını salladı.

"Seni aldığım da ve sana bakabileceğimi bildiğim de bir kenara para koydum. Ne için olduğunu bilmiyordum. Umurumda da değildi. Sadece senin için olduğunu biliyordum."

İkisi de sertleşti, Roam bile.

Onlara saldırmaya devam ettim.

"Hiçbir şey istemediğini biliyorum. Hiçbir şey bekleme. Belki de kendin kazanamayacağın hiçbir şeyi istemiyorsun. Ama aileler böyle çalışmaz. Aileler birbirlerini kollar. Ve biz de aileyiz. İkinizin kendinize bakabileceğinizi biliyorum ama bir kadına bir şeyler vermelisiniz ve benim istediğim de size bir şeyler vermek. Konuştuk, ben zorlamadım. Bunu tekrar yapacağız çünkü Roam, yazı yazma konusunda ciddi bir yeteneğin olduğunu öğrendim. Ve ikinizin de çok çalışmasanız bile iyi notlar aldığınız gözümünden kaçmadı. Bu yüzden ikinizin de bu parayı üniversiteye gitmek için kullanmayı düşünmenizi istiyorum."

Sniff, "Bunu tekerlek almak için kullanmayı tercih ederim," diye mırıldandı.

"Mezun olduğunuzda ikinize de bir araba alacağım," diye hatırlattım.

Sniff, "Bu parayla bok gibi arabalar almayı tercih ederim," diye düzeltti.

"Evlat, benim önümde küfür etmeyi bırakmazsan seni uzaya fırlatırım," diye çıktım.

Sniff bana sırtıttı.

Gözlerimi tavana çevirdim, bir nefes aldım, verdim ve tekrar onlara baktım.

"Siz ikiniz olmak istediğiniz her şey olabilirsiniz," dedim sessizce. Tekrar sertleştiler.

Güçlüydüm.

"Ve bu konuda hiçbir sınırlama istemiyorum. Bu konuda konuşmuyoruz ve konuşmak zorunda da değiliz, ama şunu söyleyeyim, hayatlarınızda sahip olduğunuz sınırlar benim için bir kayıp değil ve bilmenizi isterim ki, tam burada, şu anda, bu sınırlar sona erdi. Üniversiteye gitmek istiyorsanız, siz bilirsiniz. İstemiyorsanız, bu sizin seçiminiz, ancak bu konuda iyice düşünmenizi ve bu kararı vermeniz biraz zaman alsa bile, kaynakların buna sahip olmanız için orada olduğunu bilmenizi istiyorum. Hayatınız için başka bir şey istiyorsanız, bu sizin hayatınız, bu seçimi siz yaparsınız. Sadece bunu benimle tartışmanızı istediğimi söylüyorum. Sonuç olarak, seçenekleriniz var. Sınır yok. Tıp fakültesi ve ihtisas yılları boyunca kışınızı korumam umurumda değil. Geleceğinizde seçenekler var. Bunu size sunma ayrıcalığını bana verin. Bunu almakla ilgili herhangi bir endişeniz olduğu için kendinizi sınırlamayın."

Hiçbir şey söylemediler.

"Duyuldum mu?" diye sordum.

"Duyuldun Shirleen," diye gürledi Roam.

"Evet, duyuldun," diye ekledi Sniff.

Roam'a baktım. "O raporu okudum evlat. Söyleyecek başka bir şey yok ama seninle o kadar gurur duyuyorum ki, bunu kontrol altına almak ve her yerde patlamasına izin vermemek içimi acıtıyor."

"Shirleen," diye fısıldadı.

O anda hiçbir şey saklamıyordu. Ondan bana gelen iyilik güçlü ve saftı.

Tanrım, o çocuğu severdim.

Sniff yumruğuyla kendi kalbini iki kez yumrukladı ve sonra uzanıp Roam'un koluna yumruk attı. "Aferin sana kardeşim."

İkisini de sevdim.

"Defol git," diye mırıldandı Roam.

Ve biraz daha eklenmiş.

Utanmıştı.

"Kardeşine defolup gitmesini söyleme" diye emrederken sırtarak mücadeleye ettim.

"Sinir bozucu biri," diye karşılık verdi

Roam. "O da seninle gurur duyuyor,"

diye karşılık verdim. "Kesinlikle

gurur duyuyorum," dedi Sniff.

Roam aniden oturduğu yerden kalktı ve "Kapa çeneni!" diye bağırdı.

"Bana çenemi kapatmamı söyleme-" diye başladı Sniff.

Roam yüzünü işaret edince konuşmayı kesti ve tavanı göstererek "Kapa çeneni" diye tısladı.

Sniff sustu, gerildi, sonra iki çocuk da roket gibi koltuktan fırladı.

Kalbim ayaklarıma düştü.

Sniff'le birlikte hızla merdivenlere doğru ilerlerken Roam sessizce, "Burada kalın," diye emretti.

"Neler oluyor?" diye sordum.

"Telefonun yanında mı?" Sniff cevap olarak sordu. "Hayır," dedim ona.

Cebinden telefonunu çıkardı ve bana fırlattı. Olamaz.

"Çocuklar," diye fısıldadım.

Roam durup bana döndüğünde Roam dört adım yukarıdaydı, Sniff de iki adım aşağısındaydı.

"Dur. Aşağı. Burada. Ve sessiz ol," diye fısıltıyla emretti.

Eğer bu kadar korkmuş olmasaydım, o çocuğun Hot Bunch'la takılmasına izin verdiğim her zaman bu kadar otoriter olmayı öğrendiği için hayıflanırdım.

Onun yerine korkmuştum.

Çünkü bir şeyler dönüyordu.

Ve RCHB'nin hayatında, bir şeylerin yolunda gitmemesi her şey olabilir.

Yani, kendi evimde bir adam vurmuştum çünkü RCHB'nin (o zamanlar çoğunlukla HB'ydi ve RC de işin içindeydi) başına büyük bir iş gelmişti.

Genç oğullarımın silahsız bir şekilde belirsiz bir şeyle yüz yüze gelmelerine ve aşağıda onları beklemelerine izin mi verecektim?

Tabii ki hayır.

"Şu haline bak, aşk demeti şeker!" diye bağırdığını duyduğumda takip etmeye başladım. Seni her gördüğümde daha da yakışıklı oluyorsun!"

Daisy.

Daisy evime girmişti.

Yüksek topuklu ayakkabılarımın beni götürebildiği kadar hızlı bir şekilde merdivenleri çıktım.

Hayır.

Daisy değil.

Rock Chicks. Her biri.

Daisy. Indy. Jet. Roxie. Jules. Ava. Stella. Sadie. Ally. Ve Annette, umarım, komik bir rahatlama için atılmıştı.

Çünkü biraz komediye ihtiyacımız var.

Aklımı kaçırmak üzereydim!

"Hepiniz evime zorla mı girdiniz?" Öfkeyle sordum.

Daisy sakince, "Hayır şekerim," diye cevap verdi. "Vance ve Jules bahar tatili için çocukları kampa götürdüğünde, sen de tatil yaptığında, işleri kontrol etmem için bana anahtarını vermiştin."

Kahretsin.

"I-" Ben başladım.

"Kes sesini," diye emretti Ally.

Ona hançer gibi baktım ve hançer gibi bakarak zaman kaybetmemem gerektiğini ve bunun yerine kendimi bulduğumda şok tabancamı kullanmam gerektiğini çabucak öğrenecektim.

On Rock kızı tarafından büyük odama, koridoruma ve yatak odama doğru itilip kakıldım.

"Her şey yolunda, sadece Rock Chick işi," diye arkasından çocuklarıma seslendi Jet, sonra kapıyı çarptı, sırtını kapıya dayadı ve bana ters ters baktı. "İki randevu ve hiç dökülme yok mu?" diye fısıldadı. "Ciddi misin sen?"

"Evet, yani, gerçekten ciddi misin?" Roxie talep etti.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Donup kalamaz ve dökülemez."

"Aman Tanrım!" Annette çığlık attı. "Bu oda harika! Kendimi görebiliyorum... her yerde."

Kendini çeşitli yönlerden kontrol ederek bir tur attı.

Ne diyebilirdim ki? Burası benim yatak odamdı. Ben dekore ettim

Büyüleyici.

Ve cazibe ayna demekti.

"Annette," diye kırptı Ally.

Annette dönmeyi bıraktı ve bana sıırttı. "Mobilyalarında bile ayna var. Ve kendine mor yastıklı bir yatak başlığı almışsın. Sah-tatlı."

"Lavanta," diye düzelttim.

"Her neyse," diye cevap verdi. "Bu sah-tatlı!"

"Shirleen'in yatak başlığı hakkında konuşmayı kesebilir miyiz?" Indy sordu.

"Tabii o yatak başlığı biraz hareket görmediyse," diye ekledi Ava.

"Ne tür bir kız olduğumu düşünüyorsun?" diye sordum.
"Sadece iki kez çıktık."

"Sağlıklı, kırmızı kanlı biri," diye yanıtladı

Ava. "Onu öptün mü?" Roxie sordu.

"Onunla yattın mı?" Ally sordu. "Neye

benziyor?" Stella sordu. "Uzun boylu

mu?" Sadie sordu.

"Seksi mi?" Indy sordu.

"Tatlı mı?" Jet sordu.

"Bu yastık kılıfları saten mi?" Annette sordu.

"Tanrı aşkına, bırakın da konuşsun," dedi Jules Rock Chicks'e. Bana baktı. "Bu arada, bilmelisin ki onu tanıyorum. Profesyonel olarak. Ve onaylıyorum."

Jules'a göre bu çok şey ifade ediyordu. King's Shelter'da çocuklar için sosyal hizmet görevlisiydi.

Ona hala kızgındım çünkü beni oraya koyarak kendi rolünü oynamıştı.

"Uzun boylu. Seksi. Tatlı biri. Onu öptüm. Onunla yatmadım," diye cevap verdim odadakilere. "Ve şimdi hepiniz evimden defolup gidebilirsiniz."

Roxie kıcını yatağımın ayakucundaki alçak, mor-gri, desenli kadife kaplı bankın üzerine koyarak şöyle dedi

"Shirleen, sana uzun boylu, tatlı, seksi bir adam ayarladığımız için kızmış olamazsın."

"Yapamaz mıyım?" Ben sordum.

"Hayır," diye cevap verdi hemen.

"Markette gerçekten de alışveriş arabasını seninkine mi çarptı?" Sadie sorguladı.

"Evet, öyle," diye ısırđım Sadie'yi. "Ateşli," diye mırıldandı Indy.

"Kesinlikle," diye yanıtladı Ava.

"O iyi bir adam. Sevgi dolu bir adam. Taparcasına sevdiği iki kızı var. Daha çok bir çağrı olan bir işi. En yaşlısının dekore etmesine izin verdiği güzel bir evi var," diye paylaştım.

"Bu harika," dedi Jules.

"Kim olduğumu ve ne yaptığımı öğrenip tuvalete gitmek için izin isteyebilir ve bir daha geri dönmeyebilirdi," diye bitirdim.

Indy kendini yatağıma atıp yorganımın mükemmel kıvrımlarını tamamen açarken, "Lütfen," diye söylendi.

Ben de gözlerimi ona dıktım.

"Sanki Lee ve çocuklar onu d i d i k didik araştırmamışlar gibi," diye devam etti.

İşte o zaman gözlerim kendiliğinden ona dikildi.

"Evet, ve onu günlerce takip etti," diye araya girdi Stella.

Söyle.

Ne?

"Ve sonra Lee her şeyin yolunda gittiğinden ve geçmişinizi öğrenip böyle ezik bir hareket yapmayacağından emin olmak için onunla yüz yüze konuştu," diye ekledi Jet.

Son kısmı biliyordum.

"Onu soruşturdular mı?" Ben sordum. "Elbette," diye yanıtladı Indy. "Bunu biliyor mu?" diye sordum.

"Evet. Umurumda değildi. Sadece seninle yemeğe çıkmak istedim," diye paylaştı Roxie.

Yüce Tanrım.

Umurunda değildi.

Musa yapmadı Bakım ve Sıcak
Bunch vardı işgal edildi onun
mahremiyeti, onun geçmişi.

Onu takip ettim.

Sadece benimle yemeğe çıkmak istedi.

Kapıya vurulduğunda sıçradım ve Roam kapıyı açarak "Shirleen, iyi misin?" diye bağırdı.

"Bu çocuklar çok tatlı," diye fısıldadı Daisy. "Onlar çok Shirleen'lerini seviyorlar."

"Ben iyiyim!" Bir şey duymamış olmasını umarak karşılık verdim. "Ve konuşmamız sona erdi. Oyununa geri dönebilirsin."

"Emin misin?" demeden önce hiç tereddüt etmedi.

"Biz onun kızlarıyız!" Daisy bağırdı. "Tabii ki emin. Bu sadece kız muhabbeti, şekerim! Oyununuza geri dönün!"

Roam'un gittiğini hissedene kadar bir süre bekledim ve Jules'a döndüm. "Bugün tarih öğretmeniyle bir konuşma yaptım. Bana Roam'un son derece yetenekli bir yazar olduğunu söyledi."

"Vay be. Vay be. Gerçekten mi?" diye sordu ama ben cevap veremedim gülümseyerek "Harika" dedi.

"Her ikisiyle de üniversite konusunu yeniden tartışmaya açtım," diye bilgi verdim.

Gülümsemesi daha da büyüdü. "Harika."

"Roam'un bir konuda olağanüstü yetenekli olması ne kadar harika olsa da, bu yeni bir şey değil, o harika bir çocuk. Ama ateşli çocuk konusunun dışındayız," diye araya girdi Ally.

Ally'ye baktım. "Söyleyeceğim her şeyi söyledim."

"Kesinlikle söyleyeceğin her şeyi söylemedin," diye karşılık verdi.

"Hey, kaltak," diye seslendi Annette ve yatağıma baktığımda onu komodininin başında, çekmecesini açık bir şekilde dururken gördüm. "Vibratör seçimini onaylıyorum ama kendine ateşli bir erkek bulmuşsun ve burada hiç prezervatifin yok."

Sadece Annette, bir kadının çekmecelerini karıştırmaktan paçayı sıyrabilirdi, üstelik o kadın da yanındayken.

Yani aslında yapamazdı, ama o kadar iyi huylu bir hippie kızdı ki, ona kızamazdınız.

Indy, "Lee'den sana biraz almasını isteyeceğim," diye teklif etti. Gözlerim ona kaydı. "Almayacaksın."

"Shirleen," diye başladı Roxie tereddütle, "belki hamilelik konusunda gemi çoktan kalktı, ama profilaktik kullanmak için birden fazla neden var."

"Elli üç yaşında cinsel eğitim kurslarına ihtiyacım yok," diye tersledim Roxie'yi.

"O zaman neden prezervatifiniz yok?" Jet sordu.

Jet'e, "Çünkü Moses bırakın yatak odamı, evime bile adım atmadı," dedim. "Ve biz orada değiliz. Ağırdan alıyoruz."

Ava mırıldanmadan önce bu yorum genel bir neşeyle karşılandı: "Market arabasını onunkine çarptı. Hiç de ağırdan almıyorlar."

"Aman Tanrım, yeni bir havuz yapacağız. Shirleen'in bir sonraki randevusunda işi alması için elli papele varım," diye karar verdi Sadie.

"Anlıyorum..." Daisy, üzerinde kiraz çiçekleri olan uzun, Fransız manikürlü bir tırnağını alt dudağına vurarak başladı: "Dört numaralı randevu."

"Market arabasına çarpma, burada bahis yok. Bu kesinlikle bir sonraki randevu olacak," diye açıkladı Stella. "Aslında bunun ilk randevu olmaması şok edici."

"Ergen çocuk blokları," diye doğru bir tahminde bulundu Ava.

Meşhur Rock Chick Getting the Business Pool benim tarafımdan başlatılmış olsa bile bunu durdurmak zorundaydım, bu yüzden bu saçmalığı hak ettim.

"Leon'un beni dövdüğünü, cinsel istismarda bulunduğunu ve üzerime bir sürü pislik yığdığını biliyor. Onun Leon olmadığını anlamamı istiyor. Bu yüzden kendini ağırdan almaya adanmış," diye karşılık verdim.

"Kardeş kız," diye fısıldadı Daisy.

İşte o zaman odadaki değişimi hissettim. Ve bununla birlikte, üzerimdeki nazik gözleri hissettim.

Yutkundum.

Sonra da "Ona layık olduğumdan emin değilim. Kendini layık olduğumu kanıtlamaya adanmış. Bu biraz zaman alacak. Ama o bunu istiyor ve ben de kesinlikle istiyorum, bu yüzden bir şans vereceğiz."

Ally usulca, "Korkmuşsun," dedi.

"Çok korkuyorum. İki randevu, hiç bu kadar iyi olmamıştı," diye cevap verdim.

"Bu beni mutlu ediyor," diye söze girdi Jules.

Ona baktım. "Bu da korkutucu olanın bir parçası. Beni mutlu ediyor. Ama asıl korkutucu olan onu mutlu ediyormuşum gibi görünmesi ve o da bunun bitmesini asla istemeyeceğim türden bir adam."

"Bu saf Shirleen. Almaktan çok vermek konusunda endişeli," diye mırıldandı Indy.

Çarpılmışım.

"Ne diyeyim?" Ona sordum.

Bana nazikçe sırttı. "Sen süper kötüyü belalıya çeviriyorsun, Shirleen. Ama sen tanıdığım en özverili insansın." Sırtışı güçlendi ama daha az nazik olmadı. "Bu odadaki tüm bu piliçler dışında tabii ki."

"Senin adına o kadar mutluyuz ki tükürebiliriz," dedi Sadie, peri prensesi yüzünde küçük bir sırıtışla.

"Şuna bir bakın!" Annette bağırdı ve sesinin geldiği yöne baktığımda, yerde duran devasa aynayı açarak içindeki devasa ve mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş mücevher sergimi ortaya çıkardığını gördüm. Kapıyı açıp kapatıyordu. "Aksesuarlarını taktıktan sonra işe yarayıp yaramadığını görmek için kendini kontrol edebilirsin, hemen."

Roxie sabırsızlıkla, "Annette," diye seslendi.

Annette aynadan döndü, aynayı kapattı ve gözlerini bana kilitledi.

"Ve kadın, eğer bir daha hiçbir şeye ya da hiç kimseye layık olmadığını söylediğini duyarsam, seni dişlerin takırdayana kadar sarsacağım. Çok güzel bir ruhun var. Bunu hiçbir şey karartamaz. Tek bir şey bile. Bir süre gölgelerde yaşamış olabilirsin ama ortaya çıkması kimseyi şaşırtmadı. O yüzden sakın kendini aşağılamaya kalkma, kızlarının önünde olmaz. Kimsenin önünde olmaz. Beni anlıyor musun?"

Peki, oowee.

Lanetleneceğim.

Annette'te biraz sertlik vardı.

"Ben-" diye başladım.

Hepsini çıkaramadım çünkü kapı açılırken Jet kapıdan fırladı.

Herkes uçuş görevlisi üniforması içindeki Tod'un gözyaşları içinde içeri girdiğini görmek için ona döndü.

Kapıyı çarptı, etrafına bakındı ve tersledi, "Sana yolda olduğumu söylemiştim! İş çıkış saatinde DIA'dan şehre gitmek kolay değil. Ve sen bensiz başladın!"

"Sakin ol şekerim. Günlerdir bekliyoruz, daha fazla bekleyemeyeceğimizi biliyorsun," dedi Daisy.

"On dakika bile mi?" Tod sordu.

Annette hariç tüm Rock Piliçleri suçlu görünüyordu. Tod bana döndü. "Sevimli mi?"

Tod, Indy ve Lee'nin komşusuydu. Tod, Tod ve Stevie'nin yarısıydı. Tod (ve tabii ki Stevie) eşcinseldi.

Tod'un Rock Chick olması eşcinsel olmasından kaynaklanmıyordu. Her iki yöne de sallandıkları için (bu yönler hem Hot Bunch hem de Rock Chick) tartışılabilirdi, ancak her ikisi de Indy'nin kitapçısında çalışan Tex ve Duke, ikisi de eşcinsel değil, aynı zamanda fiilen Rock Chick'lerdi.

Bizde işler böyle yürürdü.

"Ateşli" kelimesinin gey dilinde "sevimli" anlamına gelip gelmediğini bilmiyordum. Yine de, "Mm-hmm." diye cevap verdim.

Arkasına yaslandı ve sırttı. "Peki, tamam."

Annette, "Tod sana birkaç lastik alabilir," diye açıkladı.

Tod'un gözleri büyüdü.

Bana.

"Prezervatifin yok mu tatlım?" diye sordu.

"Prezervatifleri biraz dinlendirebilir miyiz?" Rica

ettim. "Eddie'yle konuşacağım," diye mırıldandı

Jet.

Yapamayacağımızı tahmin etmiştim.

Indy hızla, "Eddie'yle konuşma," diye öğüt

verdi. "Neden konuşmayayım?" Jet sordu.

Indy ona, "Eddie başka erkeklere prezervatif almayı pek sevmez," dedi.

"Bu hikayeyi bilmek istiyor muyum?" Jet sordu.

Ally de kendini yatağıma atarak, "Tabii, çok komik," diye cevap verdi.

"Bu da bana Lip Smackers stoklamam gerektiğini hatırlattı," diye mırıldandı Indy.

"Tanrı aşkına, sana prezervatif alacağım," dedi Daisy. Şimdi mücevher aynamın önündeydi, onu açmıştı ve boynuna birkaç kolye takıyordu. Bana döndü. "Bunları ödünç alabilir miyim şekerim?"

"Bir içkiye ihtiyacım var," diye açıkladı Stella, ben Daisy'nin isteğine onay veremedem ya da veremedem.

Tod da kendini yatağıma atarak, "Bana üç tane lazım," dedi. "Kokteyl çalkalayıcıyı kim yönetiyor?"

"Shirleen, cipsin var mı?" Ava sordu.

Cipsim var mıydı?

Genç oğlanlar yetiştiriyordum.

Lays fabrikasından daha fazla cipsim vardı.

"Evet, hey," Annette'in sesi duyulabiliyordu. Telefonuyla konuşuyordu. Endişe verici bir şekilde. "Pizza sipariş etmek istiyorum." Evet. Shirleen telaşlanmıştı. "Hazır mısınız? Tamam. Bir büyük sebzeli. Bu benim için," dedi ve telefonuna dönmeden önce odadakilere son kez bunu söyledi. "Bir büyük pepperoni. Bir büyük sosis. Biraz da peynirli ekmeğe ihtiyacımız olacak. İki sipariş. Ve belki bir de salata." Birkaç bakış aldı. "Tamam, salata yok ve o peynirli ekmekten üç sipariş. Tamam. Numaramdan hesabımı aldın mı? Tamam. Güzel. Dosyadaki karttan çek. Ama bu yeni bir adres." Bakışları bana geldi. "Buradaki adres neydi?"

On ses ona adresi söyledi.

Bu seslerin hiçbirinin bana ait olmadığını belirtmek isterim.

Annette adresimi verdikten sonra kapıya doğru yürüdü ve "Tamam, teşekkürler. Görüşürüz." Telefonu kulağından çekip kapıyı açtı ve "Pizza otuzda!" diye bağırdı.

"Tam isabet!" Sniff geri

bağırdı. Roam cevap vermedi.

"Aman Tanrım! Bu ayakkabıları ödünç almam lazım!"
Ava elinde Gucci kristal ayakkabımla benim odamdan çıktı.

Süslü sandaletler, süslü oldukları ve giyecek yerim olmadığı için bir hevesle almıştım ama o kadar güzellerdi ki vazgeçemedim. "Luke bunlara bayılırdı."

Lanet olsun.

Şimdi bunları ona vermem gerekiyordu.

Bunun nedeni Luke Stark'ın kadınının seksi ayakkabılar içinde sevdiğini ve bu seksi ayakkabılar ve topuklarının etinin belirli bölgelerine batmasıyla işleri nasıl halletmeyi sevdiğini bilmemdi. Ve şimdi o topukların Luke Stark'ın etine battığını düşünmeden o ayakkabıları giyemiyordum.

Kahretsin.

"Onları bana getir," diye emretti Tod, kendi ayakkabılarını çıkarmak için vücudunu düğümlemişti bile. "O sandaletleri hissediyorum. 'Born This Way'i hissediyorum. 'You Make Me Feel Mighty Real' şarkısını hissediyorum. Üç numaralı peruğu, on yedi numaralı elbiseyi hissediyorum. Hayır. Alışverişi hissediyorum."

Tod, uçuş görevlisi, Chowleena adında bir köpeğin babası, Stevie'nin ortağı ya da gayri resmi olarak resmi Rock Chick düğün planlayıcısı olmadığı zamanlarda Burgundy Rose adında bir drag queen'di.

Ava, Guccis'leri Tod'un yanına götürdü.

Elimin arkasına bir şeyin dokunduğunu

hissettim. Yan tarafıma baktım.

Jules oradaydı.

"Bunun olacağını biliyordun," dedi sessizce.

Biliyordum.

İçimi çektim.

"Seni çok seviyorlar," diye devam etti.

Seviyorlardı.

Tekrar iç

çektim. Jules

gölümsedi.

Stella kapıya doğru giderken, "Kokteyl alacağım," dedi.

"Kim ne istiyor?"

"Yardım edeceğim," dedi Sadie, onu

takip ederek. "Cosmo," diye emretti

Roxie.

"Şaşırt beni," diye araya girdi Tod, yatağımın kenarına eğilmiş, Gucci'mi giyyordu.

"Cosmo içmeye geldim ama Eddie'yi aramam lazım. Ona akşam yemeğinde tek başına olduğunu söyle," diye paylaştı Jet.

"Gelebilir." Annette, Jet'in kocasını bana davet etti.
ev. "Arayıp biraz daha pizza sipariş edeceğim."

"Söyle onu içingit için Lincoln'ün.

Lee'nin sahip olmak a takım toplantısı.

Çocuklarla orada tanışabilir," dedi Indy Jet'e.

Roxie, "Ona Hank'e söylemesini söyle," diye ekledi.

"Blanca'yı arayıp akşam yemeğinde Alex'in olduğunu

söylesem iyi olacak," diye mırıldandı Jet.

Jules, "Nick'i arayıp Max ve Sam'e öngörülebilir bir gelecekte bakıp bakamayacağını sorsam iyi olacak," dedi ve benden ayrıldı.

Eddie ve Jet ile Jules ve Vance çocuk sahibi olmaya başlamışlardı.

Gerisi gelir.

Ve o sırada yatak odamda olanlardan da anlaşılacağı üzere, bu durum hiçbirini yavaşlatmayacaktı.

Dolaba gidip topuklu ayakkabılarımı çıkardım ve terliklerimi giydim.

Ne diyebilirdim ki?

Rock Chicks evdeydi.

Ve dediğim gibi, nispeten belalıydım ve gerçek şu ki, onlara kızmıştım.

Ama yine de.

Gerçek şu ki.

Başka türlü olmasını istemezdim.

SEKİZ

SIKI TUTUN

Shirleen

“W Zamanı geldiğinde, tatlım, prezervatif konusunda endişelenmene gerek kalmayacak. Bu erkeğin alanıdır.”

O gecenin ilerleyen saatleriydi.

Rock Chicks gitmişti.

Çocuklar kendi alanlarındaydı.

Ve Musa'yla konuşmak için yorganımın üzerine uzanarak kendi kendime yorganı açabilmek için yorganımı yeniden d ö ş e m i ş t i m .

Belli ki ona Rock Chick ziyaretinden bahsetmiştim.

Evet.

Hatta rahatsız edici kısımları bile.

"Harika," diye mırıldandım.

"Gerçi Lee Nightingale ya da Kai Mason'ın size prezervatif almaları istendiğinde nasıl tepki vereceklerini öğrenmek komik olurdu," diye devam etti, bunu düşünmenin bile komik olduğunu düşünüyor gibiydi.

Ve bunu onun sesinden duymak, utanç verici olmak yerine komik bir hal aldı.

"Evet," diye cevap verdim.

"Kızlarınıza gidiyoruz."

Bunu söylerken ses tonu tamamen farklıydı. "Evet," diye fısıldadım.

"Benimle konuştun mu?" diye alay etti. "Ben aşağı konuştum."

Bunu söyledikten sonra, telefonda bana kızgın bir şekilde yaklaştığını hissedebiliyordum.

"Merak etme tatlım," diye güvence verdim. "Senden daha fazla hoşlanmıyorlar ve bunu paylaşmaktan çekinmiyorlar."

"Umarım öyledir," dedi kısaca.

Konuyu değiştirdim. "Çocuklarla okul hakkında konuştum."

"Nasıl gitti?"

"Onlara düşünmelerini söyledim. Bunu yapmaları için onlara zaman vereceğim ve bir kez daha konuşacağız."

"Nereye eğildiklerini hissediyor musun?"

"Rock Chicks biz resmi olarak görüşmeleri sonlandıramadan evime girdiği için o çekimi yapamadım."

Kıkırdadığını duydum.

"Ama bu muhtemelen iyi bir şey. İşleri kendi başlarına halletmeleri için onlara alan tanıdığım da daha iyi iş çıkarıyorlar," dedim.

"Evet," dedi.

"Kızlarınla iyi bir gece geçirdin mi?" diye sordum.

"Hep öyle yaparız. Onlar iyi kızlar. Onlar için sadece evdeler. Benim içinse eve her gelişlerinde yeniden bir araya gelmek gibi. Kızlarım, yaşları gereği, her gece benimle birlikte olmak yerine iki haftada bir bir araya geliyorlar."

Ses tonu yine farklıydı. Ve iyi bir farklılık değildi.

"Sevgilim," diye fısıldadım.

"Neyse o. Ama ne kadar zaman geçerse geçsin bu durum düzelmeyecek."

"Keşke farklı olsaydı."

Boğazını temizlemeden önce dolduramadığı bir sessizlik oldu. "Bunu kimseyle paylaşmadım. Bir arkadaşım ile bile. Annemle bile."

"Benimle paylaşırken kendini güvende hissetmene sevindim."

"Bunu seninle paylaşmak güzel bir duygu." Kesinlikle öyle.

Tıpkı okulda Roam'a ne olacağı konusunda endişelendiğimde ve sonra Roam'a olanlardan heyecan duyduğumda onun mesaj atmasının iyi hissettirdiği gibi.

Leon'la hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Bir korkuyu ya da üzüntüyü asla paylaşmamayı erkenden öğrenmiştim ve paylaşmaya değer bir zaferim de yoktu. Her türlü zayıflığı kataloglar ve en fazla hasarı verebileceği zamanda bunları size karşı kullanmak için doğru zamanı ayarladığı özel bir becerisi vardı.

"Ne düşünüyorsun?" Moses sordu.

"Leon'un zayıf noktalarını sana karşı kullandığını düşünüyordum, bu yüzden onları paylaşmamayı öğrendim."

Buna bir şey demedi.

Ben de konuştum.

"Üzgünüm, Moses. Buna alışacağım, onu seninle kıyaslamayacağım bir zaman gelecek."

"Bunun için sessiz değildim bebeğim. Sessizdim çünkü onun bu kadar büyük bir ahmak olmasına ve senin yıllarca bununla yaşamak zorunda kalmana kızgınlığımı dizginlemeye çalışıyordum."

Bu durumu daha iyi yapmadı.

"Belki de Leon Serbest Bölgesi olmalıyız," diye önerdim. "Neden?"

"Benimle uğraşıyor ve seni kızdırıyor."

"İçini dökmezsen sana yaptıklarını nasıl atlatacaksın?"

Güzel soru.

"İnşa etmemizi istediğim bizle ilgili bir şeyi daha netleştirmenin zamanı gelmiş olabilir, Shirleen," dedi. "Bu da gerçekçi olmamız gerektiği gerçeği. Konuşmalıyız. Paylaşmalıyız. Birbirimizin sorunlarını çözmesine yardımcı olmalıyız ve konuşmaya açık olmalıyız ki kendi sorunlarımızı çözmeye devam edebilelim."

Ve işte buradaydık.

Tekrar.

"İşte burada işler korkutucu bir hal alıyor çünkü benim senden daha fazla çözmem gereken sorun var," diye belirttim.

"Her gün gördüğüm çocuklara baktığım bir işim olduğunu ve bunu eve götürüp boşaltacak bir yere ihtiyacım olmadığını düşünüyorsanız yanılıyorsunuz. Bu işi uzun zamandır yapıyorum ve çoğu zaman üstesinden gelebiliyorum. Bazen bazı çocuklar insanın sinirine dokunuyor ve bunu çözmem gerekiyor."

"Şimdi kiminle çalışıyorsun?" Merakla sordum. "Leon'la şimdi kiminle çalışıyorsun?" diye karşılık verdi. "Mm," diye mırıldandım.

"Evet," diye kabul etti. Ve işte oldu.

Yalnızlık, hayatlarımızda insanlar olsa bile, ikimizin de yalnız olduğu şekilde yalnızdı.

Ve bu herkes için berbat olabilir.

"Bunu hiç yaşamadım," dedim usulca. "Beni dinleyen tüm kızlarıma rağmen, onları bu konuda sıkmak istemedim. Bu yüzden bunu hiç yaşamadım."

"Ben de," diye yanıtladı. "Karım varken bile bunu ona vermedim çünkü pek ilgilenmedi, sonra bebeklerimiz oldu ve eve getirmedi. Ama önemli değildi. O zamana kadar gerçekten ilgilenmediğini öğrenmiştim."

Moses Richardson'ı aldatan ve kalbini kıran kadının büyük bir hayranı olmadığım söylenebilir.

Ama cidden.

Gerçek bir pislik gibi konuşuyordu.

"Buna cevabın yok mu?" Moses sordu.

"Çocuklarınızın annesi hakkında çok çirkin bir şey söylemeden önce beşinci maddeyi talep ediyorum."

"Sen Biliyorum, sen değil ve sadece bir
"Shirleen'i karşılaştırıyorum."

Aman Tanrım.

"Ben de aynı hataları yapmak istemiyorum," diye paylaştı.
Bunu hiç düşünmemiştim.

Ama kesinlikle mantıklı.

Ve Tanrı'dan Musa'nın beni bir hata olarak görmemesini diledim.

"Bunu duydum tatlım," diye mırıldandım.

"Şimdi, seni bırakmak istemiyorum ama bırakacağım çünkü geç oldu ve kızlarım henüz uyumadı. Nerede olduklarını görmem gerek. Seni yarın ararım. Ve bu hafta yapabilirsek bir şeyler ayarlarız. Bunu yapamazsak, ilk fırsatta takviminde olmak istiyorum. Gelecek Cuma gecesi. Olur mu?"

Oh, evet.

"Evet," diye kabul ettim.

"Seni güzel bir yere götürelim ki seni başka bir güzel elbisenin içinde görebileyim."

Bunu kesinlikle yapabilirim.

"Bunu dört gözle bekleyeceğim,
Moses." "Harika, bebeğim. İyi uykular."

"Sen de, sevgilim." "İyi
geceler, Shirleen." "İyi
geceler, Moses."

Telefonu kapattık ve terliklerinin içindeki ayaklarıma baktım.

Hala bunun nasıl olduğunu bilmiyordum, terliklerimle yatağında oturmuş yakışıklı bir adamla hayat, çocuklarımız, geçmişimiz ve geleceğimizde ne istediğimiz hakkında konuşuyordum.

Bunun olacağını biliyordum.

Ve bunu hak ettiğime inanmaya başlamıştım. Bu yüzden terliklerinin içindeki ayaklarıma bakmayı bıraktım. Ve onlara gülümsemeye başladım.

"YÜZÜNDE NE VAR?" Moses sordu.

"Mor
yapışkan."

"Mor
yapışkan mı?"

"Yüz bakımı. Ve telefonuma geliyor. Seni 20 dakika sonra arayabilir miyim?"

"Yüzünüzdeki mor yapışkan maddeyi yıkamak yirmi dakika mı sürüyor?"

Ertesi geceydi.

Moses ve ben yine telefonda konuşuyorduk.

O sabah bana mesaj atmış ve kızlarla konuştuktan sonra o gece arayacağını söylemişti.

O aramayı dört gözle beklediğimi söylemek için ona mesaj attım.

Daha sonra bana Cuma akşamı nerede yemek yiyebileceğimize dair beş seçenekli bir mesaj gönderdi.

Ona mesaj atıp beş seçeneği de beğendiğimi ve seçimin ona ait olduğunu söyledim.

Daha sonra bana mesaj atarak bir kızın üç çekmece dolusu makyaj malzemesine sahip olmasının ve hala daha fazlasına ihtiyacı olduğunu düşünmesinin uygun olup olmadığını sordu.

Bunun sadece uygun olmadığını, teşvik edilmesi gerektiğini bildirmek için ona geri mesaj attım.

Buna katılmadığını paylaşmak için mesaj attı.

İşte o zaman ben, Shirleen, ona ağlayan-gülen bir emoji gönderdim.

O da gülen surat emojişi göndermişti.

Kahretsin, emoji-leşiyorduk.

Emoji-ing!

Şimdi geç olmuştu ve yüz bakımının ortasında aramıştı.

Bu yüzden onu geri aramam gerekiyordu.

"Etkisini göstermesi yirmi dakika sürüyor ve sonra yıkamak otuz saniye sürüyor," diye onu eğittim. "Sürdükten hemen sonra aradın."

"Beni hoparlöre al." Oh.

Doğru.

En akıllıca yol bu olurdu.

İ aldı ve Telefon gelen benim kulakve koy
onu hoparlörde.

"Hoparlördesiniz," diye ilan ettim.

Hoparlörden kıkırdadığını duydum.

Bir kadın bu sese aşık olabilir.

Bunu yapmayı bıraktıktan sonra, "Günün iyi geçti mi?"
diye sordu. "Hiç belalıları gütmeyi denedin mi?"

"Günlerimi kendilerini belalı sanan çocukları gütmekle geçiriyorum, bu sayılır mı?"

"Seni Luke Stark'la tanıştırayım. Sonra da ona kışının üzerine oturup zaman çizelgelerini yazmasını söylememe nasıl tepki vereceğini tahmin edebilirsin."

Bir kıkırdama daha.

Evet, bir kadın bu sese aşık olabilir. Tamam.

Bu konuyu açmam çok mu hevesli görünmeme neden olur?

Lanet olsun.

Ben de tam bu konuyu
açacaktım. Açılmamızı istedi.

Gerçekten.

Yine de sıradan biri olmaya çalıştım.

"Kızlarınızla konuştunuz mu?"

"Evet. Gerçi Judith'in Çarşamba akşamı erkek arkadaşıyla burada bir çalışma randevusu var, onun dışında baba-kız zamanı."

Buna sahip olduğu için onun
adına mutluydum. Ama hayal
kırıklığına uğradım.

"Telefon randevularımız olabilir," dedi.

"Kabul ediyorum," diye fısıldadım.

"Sevindim bebeğim," diye fısıldadı.

"Judith'in çıktığı çocuk konusunda seni anlıyorum dostum. Roam beyaz kızlarla çıkıyor. Bazı kız kardeşlerle çıkıyor ama çoğunlukla beyaz kızlarla çıkıyor. Sniff ise siyah kızlarla görüşüyor. Neredeyse özel. Arada bir beyaz bir kız oluyor ama kız kardeşin tam onun tipi olduğunu hissediyorum. Ama beyaz bir kızla birlikte olduğunda Roam ile bir sorunum var ve Sniff ile bir sorunum yok çünkü o bir kız kardeşin güzelliğini görüyor. Ve bunun berbat bir şey olduğunu biliyorum. Sadece böyle hissediyorum."

"Evet. Ve ben sadece onun mutlu olmasını istiyorum. Bu çocuğun adı Jaxon, X ile yazılıyor bu arada."

"Aman Tanrım," diye mırıldandım.

"Evet," dedi. "Orada değil. Judith onun için güzel bir kızı. Onun kız arkadaşı. Bana karşı tuhaf değil. Onlar sadece insan."

"Yaşlandığınızda dünya bunu mahvediyor," diye belirttim.

"Doğru. Ve bunu berbat eden kişi olmak istemiyorum. Siyah bir kızla çıktığını ve onun kültürünü, halkını anlaması ve radarında yokken saygı duyması gerektiğini söyleyen kişi olmak istemiyorum."

"Kr değilse kısmen radarında olmalı, Moses."

"yle olduğundan emin değilim. Sadece ondan gerçekten hoşlanıyor."

"Gulk" demekten bile kendimi alamadım.

Beni tamamen anladı ve bu çocuğun beyaz olmasıyla ilgili değildi.

"Biliyorum. Ne zaman yedi yaşında olmaktan vazgeçti?" diye sordu. "On yıl önce," diye belirttim.

"Evet," diye mırıldandı, sonra devam etti, "Sonuçta fark etmez. Ona zarar vermediği ya da kişiliğini beni endişelendirecek şekilde değiştirmediği sürece, her şeyi oluruna bırakmalıyım."

"Evet, yle işte."

"Erkeklerle, ileride kendi kızları olduğunda nasıl hissedeceklerini düşünerek şimdi kızlara nasıl davrandıkları hakkında hiç konuştunuz mu?"

"Henüz değil. Ama üniversiteye gitmeleriyle ilgili Shirleen Dersi'ni takip etmelerini beklerken onlara Shirleen Dersi'ni vereceğim."

"Ergenlik çağındaki çocuklarına ders vereceğin zamanların geleceğini hiç düşündün mü?" demeden önce bir kıkırdama daha duydum.

"Her gün hayal ettim ama hayır. Asla."

Bir süre sessizlik oldu ve sonra "Çocuk mu istiyorsun?" diye sordu.

"Bir erkek çocuk istiyordum. En azından bir tane. İyi bir adam yapabileceğim birini. Annesine bakacak biri."

"Ve sonra Tanrı size iki tane verdi," diye belirtti.

"Ve sonra Tanrı bana iki tane verdi," diye tekrarlardım. "Şikâyet etmemeliyiz, Moses. Biz çok şanslıyız. İkimizin de iyi çocukları var."

"Öyleyiz bebeğim," diye kabul etti. "Bunu bilmiyor muyum? Çok şanslıyız."

Moses, Gilliam'daki bazı çocukları ve onları doğru yola sokmak için hayatlarında karşılaştıkları engelleri paylaşırken ağırdı ve ağır olmaya devam etti.

Hazır olduğunu hissettiğimde, sadece onu güldürmeye çalışmak için Rock Chicks'in (daha evcil olanları, yeni başlıyorduk, onu korkutmak istemedim) maskaralıklarını paylaşarak bizi ağırdan aldım.

Konuştuk, konuştuk ve biraz daha konuştuk.

Yüzümü yıkarken bile konuştuk.

Ve çok daha uzun.

Aslında, çocuklarını, Rock Chicks'i, sevdiğimiz filmleri, okuduğumuz kitapları, gittiğimiz yerleri, yapmak istediğimiz tatilleri konuştuktan sonra karanlıkta yorganın altında, saçlarım toplanmış, ipek eşarbım etrafına sarılmış bir şekilde yataktaydım ve Moses'ın tatlı bal sesi kulağımdaydı, beni bir ninni gibi yatıştırıyordu.

Kaçırmadı.

"Gitmene izin vereceğim, tatlım."

"Beni bırakmanı istemiyorum," diye mırıldandım. Ve gerçekten, gerçekten istemiyordum.

"Gitmene izin vermek istemiyorum ama sesin bayılacaktıysın gibi g e l i y o r . "

Öyleydim.

"Tamam, beni bırakabilirsin." "Seni yarın ararım."

"Tamam."

"Dinlediğin için teşekkürler bebeğim," dedi.

"Konuştuğunuz için teşekkürler, ayrıca dinlediğiniz için de teşekkürler," diye cevap v e r d i m .

Kıkırdadı.

Ve bunu duyunca, bitirmek istediğim yer orasıydı. "İyi geceler, Moses."

"İyi geceler, bebeğim."

Bağlantımız kesildikten sonra telefonumu göğsüme bastırdım ve orada onunla uyumuş olmayı umursamadım bile.

Onu yakınımnda tutuyorum.

İyiliğini bana tutuyor. Sözünü.

Sıkı tutuyorum.

"NE DEDİN?" Perşembe gecesi telefon randevumuz sırasında sordum (Çarşamba gecesi de bir randevumuz vardı, bee T dub).

"Rock Chicks'i okuyorum. En başlayım. Indy ve Lee."

Lanet olsun.

Bu konuda nasıl hissettiğimi bilmiyordum.

"Ne zaman geliyorsun?" diye sordu.

"Bir sonraki. Jet ve Eddie."

"Bunları yazan Kristen Ashley'i tanıyor musun?"

"Bu bir takma ad. Eskiden Indy'nin kitapçısında çalışan birinin adı."

"Onları kovdu mu?"

"Hayır. Ama kitaplar tuttu, şimdi tam zamanlı yazıyor."

"Kitap turlarına mı çıkıyor?"

"Görünüşe göre, bir kova dolusu satmadığınız sürece, bu gerçekleşmiyor. Yani, kendi paranızla yapmadığınız sürece."

O Sesli Kafam karıştı. "Ama o var a program web sitesinde yer alıyor."

Hmm.

Web sitesini kontrol etmişti.

"O sadece Phoenix'te Jane'in Kristen Ashley gibi davranması için tuttuğu bir kadın. Jane çok sosyal biri değil. İmza gününe gitmek zorunda kalırsa kendini kaybeder."

"Ah," diye mırıldandı. Sonra sordu, "Bunları okuduğumun farkında mısın?"

İğrenç, ama beni şimdiden okuyabiliyordu. Telefonda bile.

"Şey, benimle tanıştıklarında..."

"Bebeğim," diye kırıptı.

Sadece ses tonuna değil, çenemi de kapattım.

Bana "bebeğim" demişti, "bebeğim" değil, "tatlım" değil. Bu tamamen Hot Bunch'tı.

Toe-tah-lee.

Luke Stark'ın, çocuklarının kendisini yavaş yavaş zehirlediğinden endişe ettiği için adamları işe almak üzere ofise gelen seksen üç yaşındaki bir kadına "bebeğim" dediğini duymuştum.

Bir kız öğrenci gibi kızarmıştı.

Ve Moses benim aptallığım karşısında sabırsızlanmaya başlamıştı. Benimle ilgileniyordu.

Beni her gece aradı.

Kızları annelerine döndükten sonra boş olduğu ilk gece güzel bir akşam yemeğine çıkacaktık.

Bunu aşmam gerekiyordu.

"Aslında o kitaplarda oldukça komiktim," dedim ona. "Sadece ilk kitaplarda uyuşturucu satıcılığı yapan, poker oynayan komik biriydim."

"Bu beni şaşırtmayacak Shirleen," diye hatırlattı bana.

"Doğru," diye mırıldandım. "Uh," diye devam ettim, "düşündün mü, bilirsin, eğer bu bizimle çalışırsa-"

Moses sözümü kesti. "Eğer

öyleyse?" "Şey, evet."

"İşe yaramadığını mı

düşünüyorsun?" "Şimdi yarıyor."

"Sence çalışmayı bırakacak mı?"

"Umarım bırakmaz."

"Peki bu iş için 'ne zaman' kelimesini kullanmaya ne dersiniz?" Bu bir öneri değildi.

"Bu benim soruma uymuyor," diye açıkladım. "Sorunuz nedir?"

"Tamam, bu işe yaradığında ve kızlarınızla tanıştığında, ondan sonra bir sorum var. Sence bu uygun mu?"

"Bunun işe yaradığından emin olduğumuzda ve kızlarımla tanıştığında olabilir."

Shirleen'in sinirlenmeye başladığını söylemek yanlış olmazdı.

"Dostum, gerçekten bana ne söylemem gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Size bunun işe yaramayabileceğini söylememenizi veya olumsuz düşünmemenizi söylüyorum."

"Şu anda bana hangi kelimeyi kullanacağımı söyleyen bir adam hakkında olumsuz şeyler düşündüğümü söyleyebilirim."

Bu konuda ne düşündüğünü biliyordum.

Bunun komik olduğunu düşünüyordu ve öyle olduğunu biliyordum çünkü güldüğünü duydum.

"Komiklik yaptığımı mı düşünüyorsun?" Ben sordum.

"Hayır. Bence eşeklik ettiğim zaman bunu bana söylemekte bir sakınca görmemen çok iyi bir şey."

"Şey...humph."

Evet.

Kamburlaştım.

Ama durum bunu gerektiriyordu.

"Peki, bunun işe yaradığını anladığımızda ve kızlarımla tanıştığında sormak istediğin soru neydi?" diye sordu.

"Bu kızın sinirlerinin erkeği tarafından çalıştırıldığını biliyorum."

"Evet," diye fısıldadı, o bal kulağıma doğru akıyordu.
"Bunun gibi. 'Onun erkeği.'"

Çenemi kapadım.

Ama ben de sevdim.

Yatağımda-uzanırken-bacaklarım-dinlenmiyor

sevdi

m

o.

"Bebeğim, bana bir soru mu soracaktın?" diye itti.

"Onlara o kadın hakkında ne söyleyeceksin?"

"Babam eski bir poker oyuncusu ve uyuşturucu satıcısıyla çıkıyor."

Bunu sorduktan sonra nefesimi tuttum.

Uzun süre tutmama gerek kalmadı çünkü Musa hemen cevap verdi.

"Doğru zaman geldiğinde, ki bu onlar büyüdüğünde olacak, onlara eskiden oyun oynadığını ve uyuşturucu sattığını söyleyeceğim."

"Ne diyeyim?" Fısıldadım.

"O zamana kadar seni tanıyacaklar, Shirleen. Benim için iyi olduğunu bilecekler. Roam ve Sniff'i ve onlar için yaptıklarını bilecekler. Arkadaşlarıyla tanışacaklar ve seni ne kadar sevdiklerini bilecekler. Ve ben kızlarımdan hiçbir şey saklamam, bu kadar büyük bir şey değil. Bu saygısızlık olur. Yani şimdi çok küçükler. Ama anladıkları zaman bilecekler."

Ben de bu konuda ne düşüneceğimi bilemedim.

"Ben kızlarımı tanırım, bebeğim," diye devam etti. "Ve tanıdığın zaman, bunun doğru yol olduğunu anlayacaksın."

"Bu beni korkutuyor."

"Eminim," dedi nazikçe. "Ne yazık ki, hayatında başka hayatları kötü yönde etkileyen ve pişman olduğun şeyler yaptıktan sonra ödemeye devam etmen gereken kefareti bu."

"Evet," diye mırıldandım.

"Her şey yoluna girecek,"

diye güvence verdi. Ben

de öyle umuyordum.

"Her şey yoluna girecek, Shirleen,"

diye tekrarladı. "Umarım," diye

cevap verdim.

"Bebeğim, beni dinle," diye ısrar etti.

Dinliyordum ama daha çok dinledim.

"Benim sende gördüğümü onların da sende göreceğini düşünmeseydim seninle birlikte olur muydum sanıyorsun?" diye sordu.

Bu mantıklıydı.

"Hayır," diye

fısıldadım.

"Onlara böyle yapmazdım ve sana da böyle yapmazdım," diye devam etti.

"Tamam, Moses."

"Bu yüzden

endişelenmeyin." Bu
mümkün olmayabilirdi.

"Tamam, Moses," diye
yalan söyledim.

"Benim güzel kadınıam tamamen yalan söylüyor," diye
mırıldandı.

"Humph."

Evet.

Bana güzel kadını demesine rağmen yine kamburlaştım.

Tekrar kıkırdadı.

Sonra ciddileşti. "Kötü günlerimiz oldu, Shirleen. Şimdi iyiliğimizin zamanı. Sana bunu vermeye kararlıyım. Şimdi senden tek istediğim buna inanman. Ama merak etme. Bunu yavaştan almakta da sorun yok. Yeter ki ilerleyelim."

"Sinir bozucu olduğunda sinir bozucu oluyorsun ve sonra çok tatlı oluyorsun."

"Keşke şu anda başka türlü bir tatlı olabilseydim," diye mırıldandı.

Titredim.

"Lütfen bana çocukların yarın akşam için planları olduğunu söyle ki seni yemeğe çıkardıktan sonra en az bir saat seninle arabada öpüşebileyim," dedi.

Bir ürperti daha.

"Planları var," diye söz verdim.

"Güzel," dedi alçak sesle.

Ve...

Bir ürperti daha.

Konuyu değiştirmenin zamanı gelmişti.

"Siz o kitapları okurken ben de kendimi savunmak için Ava'ya Vito'nun evine gitmenin kötü bir fikir olduğunu söylediğimi, Ava'nın cipini içinde ben varken neredeyse I-25'e devirmeden önce belirteceğim."

"Özür dilerim?" diye sordu sessizce.

Belki de yanlış konuyu seçmiştim.

"Uh, spoiler uyarısı," diye mırıldandım.

"I-25'te neredeyse takla atan bir SUV'un içinde miydin?" "Takla atmadı."

"I-25'te neredeyse takla atan bir cipin içinde miydiniz?" "Takip ediliyorduk. Bir gangster tarafından." Moses sustu.

"O kitaplarda daha derine inmeden önce beni ve tüm arkadaşlarımı kurgusal karakterler olarak düşünmek isteyebilirsin" diye tavsiyede bulundum.

"Lee bana karısının üç kez kaçırıldığını söyledi."

"Um..."

"Hiç kaçırıldın mı?" "Hayır," dedim hızlıca.

"Senin bir şeyin patladı mı?" diye sordu.

"Uh, hayır."

"Neden o 'hayır'dan önce bir 'uh' vardı?"

"Sadece, bilirsiniz, evime girdiklerinde oturma odamda birini vurduğum gerçeğini okuduğunuzda aşırı endişelenmenizi istemiyorum çünkü kötü bir

Adam Mace, Lee, Eddie, Hank ve diğerklerinin yaptıklarını yapmaya devam etmelerini istemiyordu. Öncelikle onu hapse attırmaya çalışıyorlardı."

"Neden dokuz bir bir'i aramadın?"

"Zaman yoktu. Yanımda çocuklarım olduğu için onlara göz kulak olmak zorundaydım ve ilk o ateş etti."

Daha fazla
sessizlik.

Korkunç bir
sessizlik.

"Artık her şey yolunda," dedim çabucak.

"Onlardan başka kaldı mı?" diye sordu.

"Neyden daha fazla?"

"Rock Chicks."

"Sadece ben."

"Benim gözetimimdeyken kaçırılmayacak ve vurulmayacaksın." Sırıttım. "Bildiğim iyi oldu."

"Tanrım," diye mırıldandı.

"Belki de o kitapları okumamalısın," diye önerdim.

"Lee Nightingale için çalışırken tehlikede misin?"
d i y e sordu.

Hmm.

"Shirleen," o hırladı ne zaman I
yapmadı hemen cevap verin.

"Tehlike kavramınızı tanımlayın."

Bu da başka bir hırıltıya neden oldu, ama bu hırıltıda kelimeler yoktu.

Çok sıcaktı.

Bacaklarım tekrar huzursuzlanmadan önce ona, "Lee ve çocuklar aksiyonu ofisin dışında tutmaya çalışıyorlar," dedim.

"Denemek mi?"

"Bazen başarısız oluyorlar," diye itiraf ettim. "Lanet olsun," diye fısıldadı.

"Bu onların suçu değil," diye savundum. "Belli ki kötü adamların ön kapıdan girip mekânı taramasını istemiyorlar."

"Lanet olsun," diye ısırıldı.

"Ama bir süredir böyle bir şey olmamıştı," diye paylaştım.

"Bu işe yaradığında, istihdamınız hakkında bir konuşma yapmamız gerekebilir."

"Bebeğim," dedim usulca, "işimi seviyorum. O çocukları seviyorum. Böyle bir şey olması durumunda uyguladığımız protokoller var, Balducci kardeş istila ettiğinde bu protokollerden birini uygulamaya koyduk. Polis yoldayken, kötü adamlarla aramda yetenekli ve silahlı bir adam varken ve Lee ile Luke merdivenlerden koşarak çıkarken kilit altındaydım. Sıkı bir güvenliğimiz var. Bizden habersiz kimse o binaya giremez bile ve eğer bir tehdit olsalardı, korunurdum. Yemin ederim."

Bu açıklamanın onu yatıştırdığını paylaşmadı.

"Bu adamların her biri benim için bir kurşunu bile göze alırdı, bu konuda hiç kuşkun olmasın, Musa."

"Bunu biliyorum," diye yanıtladı.

Nefesimi içime çektim ve "Ve kendime bakma konusunda oldukça iyiyim" diyerek dışarı verdim.

"Mm," diye mırıldandı.

"Ama endişelenmenizin ne kadar tatlı olduğunu söyleyebilir miyim?" Ben sordum.

"Bunu bana söyleyebilirsin,"

dedi. Sırıttım.

"Bütün bunları seninle birlikte yaşamak zorunda kalmadığım için mutluyum," dedi. "Yaşasaydım bir adam kaçırma olayı olacağını tahmin ediyordum, o da benim seni kaçırmam olurdu."

"Herhangi bir Hot Bunch üyesiyle konuşun. Bu olaylar yaşanırken ne kadar eğlendiklerini anlatacaklardır."

"Hot Bunch?"

Belli ki henüz kitaplardaki o kısma gelmemişti.

"Adamlar."

"Ve kadınlar da Rock Chicks." "Evet."

"Ya Rock Chicks?"

Ne sorduğunu bilmiyordum. "Peki ya onlar?"

"Bunun eğlenceli olmadığını mı düşündüler?" Hmm yine.

"Tüm bunların eğlenceli olduğunu düşünmediler," diye çekindim.

"Mesela patlamalar," diyerek konuyu açmaya başladı.

"Bu iyi bir örnek, çünkü hepimiz Tex'in kaçırıldıktan sonra götürüldüğü depoyu patlatmasının oldukça komik olduğunu düşündük. Ama Stella'nın dairesi havaya uçurulduğunda hiç de komik olduğunu düşünmedik."

"Belki de bu konu hakkında konuşmayı bırakmalıyız."

"Bunu duydum," dedim sessizce. "Ve belki de o kitapları bir kenara bırakmalısın."

"O kitapları kesinlikle okuyorum."

"Musa-"

"Neye bulaştığımı bilmem gerek."

"Belki de bu iyi bir karardır," diye mırıldandım. "Ama unutma, yıllar geçti ve Slick ve adamları poker oyunumu vurduğunda kafama aldığım darbeden sonra hiçbir kötü etkim olmadı."

"Tanrım," diye fısıldadı.

Elimde değildi.

Tekrar sııttım.

"Rock Chicks'i kesinlikle seveceksin," dedim ona.

"Seveceğimi sanıyordum. Şimdi bunun doğru olup olmadığından emin değilim."

"Beni ruhlarına kadar seviyorlar."

"O zaman haklısın tatlım. Onları seveceğim." Ve

bu beni tekrar sırttırdı.

Çok daha uzun konuştuk.

Ve daha çok sırttım.

Musa'nın kulağında çınlayan tatlı sesiyle yarı uykulu bir halde sohbetimizi sonlandırdık.

Telefonum göğsümdeyken yine tamamen uykuya daldım.

Ama bu sefer farklıydı.

Bu sefer her şey farklıydı.

Çünkü yarın, uzun zamandır ilk kez, dört gözle bekleyeceğim harika, güzel ve heyecan verici bir şey vardı.

Yarın, Moses'ı tekrar görecektim.

DOKUZ

YENİDEN DOĞUŞ

Shirleen

T Ertesi gece evimin kapısını açtım.

Elbisem ve topuklu ayakkabılarımla orada durdum, saçım yapılıydı,

Makyaj tazelendi, kapımın eşiğinde duran café au lait düğmeli, çikolata kahvesi blazer ceketli, gözleri ısınan, dudakları beni görünce seksi bir gülümseme oluşturan yakışıklı adama bakıyorum...

Ve ben yeniden doğdum.

Sıcak, zengin sesi bana doğru geldi, tenimi kapladı, son tozu da temizledi, aynı zamanda derimden, etimden, kemiğimden içeri sızarak iliklerimi sıvı iyilikle doldurdu.

"Gitmeye hazır mısınız?"

Orada öylece durdum, hareket edemiyordum.

"Ya da bana evini göstermek ister misin?" diye sordu. O kadar güzeldi ki.

Çok güzel.

Ve onu benim yapmak benim elimdeydi.

Sanki bu şekilde devam etmek benim elimdeymiş ve Daisy'ye Jet'in babasını bulmasına yardım etmeyeceğimi söylemişim gibi.

Ama ben seçimimi yaptım.

Sonra Jet'in babasını bulmasına yardım ettim.

Sanki uzak durmak, uzak kalmak, dahil olmamak benim elimdeymiş gibi.

Ama ben seçimimi yaptım.

Ve Jet ile arkadaş oldum. Daisy ile arkadaşlığımı yeniledim. Ve zamanla, diğerleri de geldi.

Sanki Jules'un kanunsuz olmasıyla birlikte sokaklarda işler kızıştığında ve bir seçim yapmam gerektiğinde bu benim elimdeymiş gibi.

Ve ben bu seçimi yaptım.

Sonra Darius ve ben oyundan çıktık.

Olabilecek en kötü şey olduğunda, Roam ve Jules vurulduğunda, Jules neredeyse ölmek üzereyken ve bunlar birbirlerine göz kulak olurken gerçekleştiğinde, Jules'un çocuklarının benim çatım altında olmasını ve onlara bakabilmeyi istediğimde olduğu gibi.

Ve ben bu seçimi
yaptım. Sonra da bunu
gerçekleştirdim.

Belki de tüm zamanların en uzun, en yavaş yeniden doğuşunu yaşıyordum.

Uğruna savaşmam gereken bir yeniden doğuş.

Ve uğruna ölebilirdim.

Ama devam ettim.

Ve asla huzur bulamayacaktım. Yaptığım onca şeyden sonra olmazdı. Ama seçtiğim bu yeni hayatı kabul edecektim.

Ve ben de bunu yaşayacaktım.

"Bebeğim, iyi misin?" Moses sordu. Ancak o zaman hareket ettim.

Elimi uzattım, düğmesinden tuttum ve onu evime çektim.

İçime.

Elleri hemen belime geldi.

Ve ile benim Kafa uçlu Geri, onun Dudaklar hemen ağzıma geldi.

Bir elimi başının yan tarafına sıkıştırdım.

İşte o zaman Moses beni öptü.

Onu da yanıma alarak geriye doğru hareket ettim. Dudakları koptu.

Olamaz.

"Shirleen."

"Kapıyı kapat."

"Bebeğim."

"Çocuklar gitti."

"Tatlım."

Gömleğini bıraktım, böylece iki elimle başını kavrayabildim.

"Lütfen," diye fısıldadım.

Musa gözlerimin içine baktı.

Sonra kapıyı kapatmak için döndü. Kilidin açıldığını duydum.

Sonra bana döndü. Ve yine ağzı bende idi.

Ben aldım. Tanrım, öyle yaptım. Ondan aldım ve onun benden almasına izin verdim. Güçlü uzunluğuna sıkıca bastırdım, geriye doğru yürüdüm, onu benimle birlikte götürdüm, o tatlı ağızdan içtim, derin derin içtim.

Yatak odamın kapısını hissettiğimde, bizi kaydırdım, başı tekrar yukarı geldi ve bizi durdurdu.

"Emin misin?" diye fısıldadı.

"Hayatımda sadece bir şeyden bu kadar emin oldum. Çocuklarıma bir yuva sunuyorum" diye cevap verdim.

Sıcak kahverengi gözleri daha da ısındı. Sonra ısındılar.

Ve aniden I değildi. lider Musa Richardson her yerde.

Beni istediği yere götürüyordu.

Kısa bir süre sonra da yatağıma düştük, o üstteydi.

Bu, yorganımın tüylerinin dökülmesine en ufak bir şekilde aldırış etmediğim bir yoldu.

Ağzıyla, diliyle sıcak ve ağırdı ama elleriyle nazik ve yavaştı.

Ta ki elini göğsüme doğru çekene, kıvrılana, içine girene ve başparmağını meme ucumun üzerinde kaydırduğında ağzına doğru inleyene kadar.

İşte buydu.

Bu iyi bir şeydi. Gerçektir.

Açık.

Güvenli.

İnandım.

Buna inanmıştım.

Ve buna sahip olmayı hak ettiğime

inaniyordum. Ceketini çektim.

Çekip çıkardı ve fırlattı.

Gömleğini pantolonundan çekip çıkardım, ellerimi altına soktum ve pürüzsüz, sıcak tenini hissettim.

Lordum.

Cennet.

Alt dudağımı dişleyebilmek için beni öpmeyi bıraktığında, "İyi hissediyorsun," diye fısıldadım ağzına karşı.

Başparmağı tekrar meme ucumun üzerine kayd ı ve ben biraz inleyip tekrar ona doğru eğildim.

"Daha iyi hissediyorsun," diye gürledi, başını eğdi ve beni tekrar öptü.

Ve tekrar.

O zaman
daha fazla.

Başımı döndürdü. Ona
yenildim.

Ta ki daha fazlasını istediğimi fark
edene kadar. Gümleğinin
düğmelerinin peşinden gittim.

Gümleğinin düğmelerini çözerken ağz ı boynuma yapıştı.
Bu iyi hissettirdi.

"Lütfen bana prezervatif getirdiğini söyle," diye kulağına
üfledim.

Başka bir düğme açık.

"Rock Chicks içeri girdikten sonraki gece cüzdanıma üç
tane koydum."

Oowee.

Gülüms
edim.

Ve başka bir düğme açtı.

Gülümsememi yakalamak için başını
kaldırdı. Sonra beni tekrar öpmek
için düşürdü.

Düğmelerini unuttum çünkü öpücüğü o kadar tatlı, o kadar sıcaktı ki, dayanmak zorundaydım yoksa yatağında erirken aynı zamanda dondurma baş ağrısı çekecektim.

Ve bu konuda ciddileşmek zorundaydım ve bunu yaparken tırnaklarımı sırtındaki ete geçirebilirdim.

Kelepçelerini açmak için ağzımı hemen bırakıp biraz yukarı kaldırdı, sonra da hala yarım düğmeli olan gömleğini kafasının üzerinden çekti.

Geniş göğüs kaslarına, göbeğini oluşturan kabarıklıklara ve düzlemlere, düz karnına, göbeğinin kıvrımına baktım.

İşte o zaman kontrolümü
kaybettim. Başka bir deyişle,
saldırdım.

Sırtüstü yatıyordu ve ben de eteğimi yukarı çekip üzerine oturmuştum ama ağzımı göğsüne götürmek için eğilmiştim.

Teni iyi
hissettiriyordu.
Tadı daha güzeldi.
"Bebeğim," diye
mırıldandı. Meme
ucunu yaladım.

Eli enseme kenetlendi. "Siktir, bebeğim." Yavaş gitmeyi teklif etmek için her türlü iyiliği yaptı.

Ama bu kadar saçmalık yeter.

Parmaklarının kırmızı, uzun bluz kollu, soğuk giysimin eteğini çekiştirdiğini hissettiğimde tırnaklarımı karın

kaslarına, ağzımı boynuna geçirmiştım.

Omuz elbisesi.

"Bunu çıkarmak istiyorum," diye mırıldandı.

Fermuara ulaşmak için ayağa kalktım ve kollarımı arkamda büktüm.

Oturmak için kıvrıldı ve "Omzun çıkmadan önce bana izin ver" dedi.

Bana gülümsüyordu.

İçeri girdim ve dudaklarındaki o gülümsemeyi öptüm. Fermuar hızla indi.

Sonra elbise yükseldi, yükseldi.

Ağzımı onunkinden ayırdım ve kollarımı kaldırdım... Ve uzaklaştım.

Gözleri vücuduma kaydı.

Onu tekrar öpebilmek için başını kaldırmak üzere kılı yanaklarından tuttum ama hiçbir yere varamadım.

Moses üstümdeyken sırtüstü yatmak dışında.

"Elbiseyi beğendim," diye homurdandı.

"Güzel," dedim, daha önce hiç görmediğim bir ifade takınmış y ü z ü n e bakarak.

Gözlerimle gördüm ama kadınlık organlarımla hissettim.

Güzelmış.

"Ama iç çamaşırı..." diye devam etti.

İtiraf etmeliyim ki, iç çamaşırlarına karşı bir ilgim vardı. Dantelli iç çamaşırları.

"Şu anda tam burada olacağımızı biliyor muydun?" diye sordu, eli yan tarafımı yumuşatarak içeri girmeye başladı.

"Um...hayır. Bunları senin için mi giydiğimi soruyorsan, en iyi takımım bile değil."

Yüz ifadesi daha önce hiç görmediğim başka bir ifadeye dönüştü ve kadınlık organlarım dalgalandı.

Sıcak.

"Konuşmayı kes," diye emretti, eli şimdi karnımdaydı.

"Tamam," diye fısıldadım.

Eli aşağı inerken gözleri benimkileri tuttu.

"İyi mi?" dedi usulca.

Başımı salladım.

Parmak uçları dantelin bir

kenarına çarptı. "İyi mi?" diye

tekrarladı nazikçe. "Evet

bebeğim," diye cevapladım.

Parmak uçları içeri kayd, daha fazla, aşağı, kıvrıldı, ortadaki sıkı bir şekilde kayıyordu.

Dudaklarım aralandı, bileğimi baldırına doladım ve tırnaklarım kesinlikle etine battı.

"Bunu iyi olarak kabul ediyorum," diye takdirle

gürledi. "Evet," diye nefes nefese kaldım.

Beni öptü. Beni

okşadı.

İçimde inşa etti.

Ve I emilmiş onun dil derin ne zaman o
yapılmış patlayacağım.

Onu kendime doğru çekerek aşağı i n d i ğ i m d e
seksimi avuçluyor ve kulağıma sokuluyordu.

"Nasıl geç sen İstiyorum olmak için
bizimrezervasyon?" kulağıma mırıldandı.

Benim de vardı.

Bunu bana o vermişti.

Kendisinininkini içmemişt i ve bunun kanıtı kalçama
bastırılmıştı.

"Mm? Tatlım?" diye boynumun kenarındaki deriye doğru
sordu.

Çok sertti.

Eğer aç olduğumu söyleseydim ya da o anda
yapabileceğim bu kadar olsaydı, gömleğini giyerdi, harika
blazer ceketini giyerdi, elbisemin fermuarını çekmeme
yardım ederdi.

Ve giderdik.

"Moses," diye seslendim.

Başını kaldırdı ve bana baktı. Bu adam çok
güzeldi.

"Bir daha yemek yiyip yiyemeyeceğim
umurumda değil" diye ilan ettim. Belki de
bu dramatikti.

Ama bir noktaya değinmek
gerekiyordu. Ben yaptım.

Dudaklarının arkasında beyaz bir parıltı belirirken gözlerinde bir sıcaklık parladı ve başını eğip beni tekrar öptü.

Daha yavaş gittik. Acele etmedi. Zihnimin Musa'dan, onun nasıl görüldüğünden, nasıl hissettirdiğinden, nasıl koktuğundan, nasıl ses çıkardığından, bana nasıl hissettirdiğinden, tüm bunların kavranması zor ve tadını çıkarması muhteşem olan muhteşemliğinden uzak bir yerinde, ilk orgazmın benim için olduğunu fark ederdim, ama aynı zamanda onu geri çevirebilmemiz içindi ve devam edersek bana bunu verebilirdi.

Bu yakınlık.

Bu anlar.

Tam orada olmak, şimdiki zamanımıza sıkı sıkıya bağlı olmak ve bunu en iyi şekilde değerlendirmek, aynı zamanda bunu olabilecek en iyi anı haline getirmek için yapmak.

Ve dokunuşuyla, mırıldandığı sözlerle, sütyenimi ve külotumu sanki içinde ne olduğunu bildiği bir paketi açıyormuş gibi çıkarmasıyla bunu en iyi şekilde yaptı ve bunu o kadar çok istiyordu ki, deneyimi uzatmak istiyordu.

Ve bana kendisini, gücünün ve güzelliğinin her santiminde nasıl olduğunu gösterdi (ve belirli birkaç santimden çok vardı).

Ve içime girdiğinde, beni yeterince öpmüştü.

Bana yeterince dokunmuştu.

Diliyle yeterince tatmıştı.

Benimkiyle yeterince tatmama izin verdi.

Tam oradaydık, şimdi'lerimizde kararlıydık, birbirimizin gözlerine bakıyorduk, birbirimizin bedenlerine sarılmıştık, o yavaşça içime girerken ve bir saniyesini bile unutmayacağımı biliyordum.

Beni doldurduğunda, göz kapaklarına vuran tembelliğı ve dudaklarının kıvrıldığını gördüğümde, iki elimle yanaklarını okşadım, başımı kaldırdım, o kadar yakındık ki gözlerimiz arasında kirpiklerden başka bir şey yoktu ve fısıldadım, "şimdi seviyorum."

Ancak o zaman Moses beni tekrar öptü, içimde hareket etmeye başladı, benimle sevişti, şu anımı daha da iyi hale getirdi.

Ve Shirleen'in yeniden doğuşuyla ilgili anlaşmayı mühürlüyor.

"Restoranı arayıp masamızın ya da herhangi bir masanın hala boş olup olmadığına bakmamı ister misin, yoksa vazgeçip Arby's'e mi gitmek istersin?"

İtiraf etmeliyim ki, Arby's'e gitmesine bayıldım.

Moses ve ben yatağımızda uzanıyorduk. Güvercin grisi yorganımın (biraz lavanta kokulu) kabarık kıvrımları, sadece üzerinde seks yapmakla kalmayıp, Moses'ın onları altımızdan çekip çıkarması ve alt yarılarımızı örtmesi nedeniyle tamamen yıkılmıştı.

Ve ben onun yanında, ama onunla göğüs göğüse

uzanmış, parmağımı köprücük kemiğindeki kırışıklıkların
üzerinde gezdiriyordum.

Burnunu.

Bu kadar yakından büyüleyici
görünüyorlardı. "Shirleen," diye
seslendi sessizce.

Gözlerinin içine baktım. "Aç mısın, tatlım?"

"Birinin kafamda bir delik açmasını ister gibi bu
yataktan çıkmak istiyorum. Ama senin çocukların-"

"Saatlerce evde olmayacaklar."

Sırıttı, beni yuvarladı, sonra göğsümü göğsüme dayadı,
başparmağının ucunu dudağımın alt kenarına sürttü.

"Tamam o zaman, burada saatlerce seninle iyiyim
tatlım," diye mırıldandı, başparmağının hareketini izlerken.

Buna
bayıldım.

Hala.

"Sana bir şeyler yedirmeliyim," diye teklif ettim.

Ona Coca-Cola jambonumu, meşhur patates püremi ve
annemin gevrek bisküvileriyle yapmak istedim.

Roam'un ona hamburger ızgara yapmasını istedim.

Sniff'in Bobby Flay'den çaldığı bir şeye onu şaşırtmasını
istedim.

Her şeyi istiyordum ve hemen o anda istiyordum. Her
şeyin önümüzdeki birkaç saniye içinde gerçekleşmesini
istiyordum. Kendimi bildim bileli ilk defa hayatımda bir
sonraki adım için sabırsızlanıyordum.

Ama yine de o yataktan hiç kalkmak istemedim.

Diğer eli sırtımın alt kısmından içeri girdi ve omurgamdan yukarı çıkmaya başladı.

"O sırada meşgul olduğum için söylemeyi ihmal ettim ama odanı beğendim bebeğim. Tarzın var."

Ona sırttım.

Omurgamdaki eli, sırtımda çelik bir kola dönüştü ve dudağımdaki başparmağı, kapıya vurulduğunda boynuma kenetlenmiş bir ele dönüştü.

"Kim var orada?" Roam bağırdı.

"Uh-oh," diye fısıldadım.

Kapıya bir yumruk daha geldi.

"Shirleen! İyi misin?" Sniff bağırdı.

"Siktir," diye fısıldadı Moses.

"Bu kapıyı açmak için beş saniye var!" Roam bağırdı.

"Silahlıyız!" Sniff ilan etti.

"Siktir," diye fısıldadı Moses, nazıkçe ama hızlıca ikimizi de kaldırarak.

"Bir!" Roam havladı.

Ayaklarımı yere vurdum ve yarım saniye sonra Moses tarafından bana verilen külotumu elime aldım.

"İki!" Sniff kükredi.

"Benim!" diye bağırdığımda ayaklarımı deliklere sokuyordum. Ben iyiyim!"

K lotumu yukarı çekerken sessizlik oldu. Moses bana s tyenimi uzattı.

"Garaj yolunda kimin kamyonu var?" Roam bağırdı. "Bize bir saniye ver," diye seslendim.

"Biz mi?" Sniff g rl di.

"Kahretsin," diye mırıldandı Moses. "Bir saniye!" Ben tersledim.

S tyenimi iki kez giydim ve elbisemi bana verdiğinde Moses'ın pantolonunu ve düğmeleri açık gömleğini giydiğini gördüm.

O çoraplarını ve ayakkabılarını giyerken ben de onu başıma geçirdim.

Fermuarımı  ekti.

Ayakkabılarımı Musa'nın attığı yere bıraktım ve kapıya doğru yürüdüm.

"Shirleen," diye seslendi Moses aceleyle. Dinlemedim.

Kapıya doğru yürüdüm.

Çocukların oturma odasına çekileceğini düşünerek bunu yaptım.

Ve orada onları oyabilirdim. Ve iyi.

Kapıyı çekerek açtım ve çocukların orada durduğunu gördüm.

Gözleri bana çarptı ve sonra benden öteye fırladılar. Musa'ya.

"Sen!" Roam bağırdı.

"Orospu çocuğu!" Sniff bağırdı.

İkisi de içeri itti.

"Çocuklar!" Uzanıp Sniff'in kolunu tutarak bağırdım.

Moses ile karşı karşıya geldiklerinde bana omuz silkti.

Arkaları dönüktü ama yine de yatağa girdiklerini görebiliyordum.

Odadaki hava boğucu bir hal aldı.

"Sen yaptığımız Anne doğru altında bizim Çatı mı?" Roam böğürdü.

Dondu
m
kaldım

.

Sağla
m.

Zamanda asılı kaldı.

Ve orada asılı dururken, zihnimi bir görüntü doldurdu. Kağıt üzerinde kelimeler.

Vietnam'daki Amerikan Askeri Harekatının
Perspektifleri Yazan Roam Jackson

Jackson'da

dolaşın. Roam

Jackson.

"Şu anda ikinizin de sakinleşmeye ihtiyacı var," diyen

Moses'ın sesi odada yankılandı ve beni sersemliğimden kurtardı.

"Annen mi?"

Ağzımdan çıkan ses boğuktu. Benden zorla.

İşkence görmüş.

Roam sinirli bir şekilde bana doğru döndü.

Sniff de bana doğru döndü, o da kızgındı.

İkisi de bana bir bakış attı ve sustular. Tamamen.

Roam aniden bir adım atmaya hazırlanır gibi oldu ama kendini durdurdu.

Yine de konuşmaya başladı.

Çabuk.

"Annemiz değil. Özür dilerim. Özür dilerim. Sen bizim annemiz değilsin. Sen sensin. Bağımsızsın, kendini toparlamışsın, çok güzel giyiniyorsun, harika bir beşiğin var, erkeklere patronluk taslayabiliyorsun ve onların umurunda değilsin çünkü sen böyle belalı birisin ve kendi kendinin kadınısın. Kendi hayatın var. Ve sen kimsenin değilsin. Sen kendininsin. Kimsenin annesi değilsin. Sen Shirleen'sin."

"Kapa çeneni evlat," diye fısıldadım.

Ağzını kapattı ama hasta görünüyordu.

Hiçbir şeyi açığa çıkarmayan Roam'um hasta görünüyordu. Hasta değildi.

Yaralı.

Gözlerim Sniff'e kaydı.

Gövdesi hafifçe sallanıyordu, bakışları benimkilerle buluşmuyordu ama hareket etmişti, Roam'un önünde kısmen duruyordu, sanki ona kalkan olmaya hazırlanıyordu.

Onların yolunda yürüdüm, yavaşça, çıplak ayakla.

Yanlarına vardığımda Sniff'e bir el kaldırdım.

Yanağına dokunduğumda irkildi, ama ben kendimi bununla rahatsız etmedim.

Parmaklarımı tekrar kalın saçlarının arasına soktum ve kafatasının etrafında kıvırdım.

Sonra Roam'a kadar uzandım.

Ben de aynısını ona yaptım, parmak uçlarım kısa kesilmiş saçlarının üzerinde kayarak içeri doğru kıvrıldı.

Ve ellerimi benim olana uzattığımda, onu kendime doğru çektim, sertçe, alnımız çarpışana kadar.

"Shirleen," diye fısıldadı Sniff, eli kalçama gelmişti, belki de kendini sabitlemek için, ama orada kaldı, sıkıca kavradı.

Başlarını kendiminkilere
gömdüm. "Siz benim
çocuklarımsınız. Benim."

Bu boğuk değildi.

Gırtlaktan

geliyordu.

Sanki bir hayvandan geliyor gibiydi.

Ve belki de o anda bir hayvandım. Bir dişi aslan.

"Shirleen," diye fısıldadı Roam, eli kalçama geldi, geriye kayarak içeri bastırdı.

Gözbebeklerim ona kaydı.

"Bir daha asla annen olmadığımı söyleme oğlum, duydun mu beni?" Ben talep ettim.

"Evet, evet. Evet, Shirleen, Evet." Onun kelimeler vardı hızlı, uzlaşmacı.

Açgözlü.

Gözlerim Sniff'e kaydı.

"Hiç böyle bir şey söyleyecek misin, Sniff?"

"Hayır, Shirleen, asla. Asla."

"Ödevlerini imzalıyor musun Sniff Jackson?" Ben sordum.

"Şey... evet," diye cevap verdi, sanki hayatında duyduğu en aptalca soruymuş gibi.

Ve dayanabildiğim tek şey buydu. İşte o zaman yere düştüm. "Çocuklar!" Moses sertçe seslendi.

Ama çocuklarımla elleri üzerimdeydi.

Bana sahiptiler.

Düşmeden önce beni yakaladılar. Ve her seferinde olduğu gibi Sniff ağabeyine boyun eğdi ve Roam'un beni kollarına almasına ve beni yakınımda tutmasına izin verdi.

yatak odasına, evimizin koridoruna, beni yanındaki kanepeye koyduğu ve kollarına aldığı oturma odamıza.

Ve
ağladım.

Hıçkıra
hıçkıra
ağladım.

Oğlumu tuttum.

Ta ki çok önemli bir şeyin eksik olduğunu fark edene kadar.

Yüzümü boynundan çektim ve Sniff'in bize yakın durduğunu, havada asılı kaldığını gördüm.

"Patlamadan önce buraya gelsen iyi olur," diye uyardı Roam. "Yine," diye bitirdi.

Sniff hareket etti, içeri girdi.

Hâlâ berbat bir haldeydim ve yaşadığım olayı atlatmaya çalışıyordum ama onlar gençti ve henüz bir kadını doğru okumayı öğrenmemişlerdi, bu yüzden Roam'un "Bunu resmileştirmek istiyorum. Mahkemeye gidip Roman Jackson adını almak istiyorum. Artık on sekiz yaşındayım ve bunu yapabilirim. Artık kimsenin bana Roam'un ne anlama geldiğini sormasını ve adımın neden seninkiyle aynı olmadığını merak etmesini istemiyorum."

İçimden kopan çığlık muhtemelen camları sarsmıştır.

"Kahretsin," diye mırıldandı Roam başımın üzerinden.

Sniff de başımın üzerinden, "Çok erken," diye mırıldandı.

Roam, hasar tamamlandığı için her şeyi paketlemeye karar verdi.

"Biliyorsun, sen bu durumdayken, Sniff adının Julien Jackson olarak değiştirilmesini istiyor, senin için... ve Jules için."

Bedenim gözyaşlarımla birlikte sarsılmaya başladı ama neyse ki bu sefer sessizdi.

Sniff, "Alınma Shirleen ama Shirleen'i bir erkek ismi haline getiremezsin," dedi.

Bu ses . benim Boğuldu kahkaha olabilir olmak devam eden gözyaşlarımla arasından duydum.

Eğer onlar için olduysa, benim için o l m u ş olmasının bir önemi yoktu.

Ama benim için olduğu gibi, onlar için de olacaktı.

Oğullarım için de olacaktı.

Eskinin gitmesine izin vereceklerdi. Ve yeniden doğacaklardı.

"Kahretsin, ağlamayı bırakacak mı?" Sniff Roam'a sordu.

İşte o zaman kendimi yukarı ittim ve kanepede ikisinin arasında oturduğumu fark ettim, ikisi de bana dönmüştü, kolları beni sarmış, hapsetmişti.

Sniff'in çenesini tuttum, nazikçe sıktım ve bıraktım, "Oğlum, bir kez daha önümde küfür edersen-" dedim.

"Roam lanetlendi ve sen ona bunun için bir şey vermedin," diye kestirip attı Sniff.

Roam'a döndüm ve çenesini tuttum, nazıkçe sıktım ve "Ağzına dikkat etmelisin evlat" diyerek bıraktım.

Roam, "Shirleen, senin ağzın ikimizin de ağzından daha kötü," dedi.

"Ben bir yetişkinim."

"İkimiz de on sekiz yaşındayız," diye hatırlattı Sniff. "Yapabileceğimiz daha kötü şeyler de var," diye ekledi Roam.

Bunların hepsi doğruydı.

Şaşkın.

"Sizi beslemediğim ya da başınızı sokacak bir ev vermediğim zamanlarda istediğiniz gibi konuşabilirsiniz," diye buyurdum.

Roam başını salladı, dudakları seğiriyordu.

Sniff gözlerini devirdi, dudakları seğirdi.

Küfür etmeyi kesinlikle bırakmayacaklardı.

Tanrım.

Oğullarım

.

Oğulları

m.

Benimki

ler.

Roam'un dudak seğirmesi bir şey dikkatini çektiğinde kayboldu, yüzü sertleşti ve anında açıkladı, "Şimdi konuşmak istediğim şey, bu oyuncunun burada ne yaptığı."

Aman Tanrım.

Önüme döndüğümde Moses'ın ayakta durduğunu gördüm, ateşli görünüyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuştu, hala blazer ceketini yoktu (gömleğinin düğmelerini iliklemişti) ve bana hoşgörülle gülümsüyordu.

Rimelimin her yerde olduğunu

biliyordum. Lanet olsun.

"Bana bir mendil getir, Sniff," diye

emrettim. Bana mendil getirmedi.

Ayağa kalktı. "Bize bir açıklama yap, Shirleen."

Aman Tanrım.

Ayağa kalktım ve Roam da benimle geldi.

"Bu evde emirleri sen vermiyorsun," dedim Sniff'e. "Geri döneceğimizi bilmiyordun," diye suçladı Roam beni.

"Neden geri döndünüz?" "Neden geri döndünüz? merak ettiğimi itiraf etmeliyim.

"Bize yedi bin kez Cuma günü gidip gitmeyeceğimizi ve ne kadar kalacağımızı sordun ve her gece odanda telefonla konuşuyordun ve yatak odanda tam bir Rock Chick Gathering vardı, bu yüzden küçük bir şey planladığını fark etmemek zordu," diye açıkladı Roam.

"Hem zaten o gülleri saklamaya bile çalışmadın," diye araya girdi Sniff.

Cehennem.

"Gizli kapaklı işlerde pek iyi değilsin, değil mi bebeğim?"
Moses alay etti.

Ona kocaman gözler attım.

Bana kocaman bir gülümseme attı.

"Seninle bir dakika içinde konuşacağız,"

diye ısırdı Roam. "Roam!" Tersledim.

Bana kaşlarını çattı.

Sniff'e döndüm. "Yani bir beyefendi arkadaşımınla bir şeyler planladığımı biliyordun ve eve gelip yatak odamın kapısını mı yumrukladın?"

Roam, Sniff için "Sana göz kulak olmalıyız," diye cevap verdi. "Evet, bu bizim işimiz gibi bir şey," diye ekledi Sniff.

Tamam.

Artık onlara kızgın olamazdım.

Kahretsin.

"Biz de seni aradık ve bir oyuncuya bulaştığını öğrendik," diye bitirdi Roam.

"O bir oyuncu değil, Roam," dedim sessizce.

"Evet, değil, neden bir randevu için seni almaya gelmeden önce gittiğimizden emin olmanı istiyor? Ha? Neden bir erkek gibi gelip kapıyı çalmıyor ve oğullarınızla tanışmıyor..." Roam bana doğru eğildi, "Bir erkek mi?"

Hepsi güzel sorular.

"Moses'ın kızları var ve biraz zaman tanıyacaktık ve ne zaman," gözlerimi Roam'a bakmadan önce Moses'a kaydırdım, "aramızda gelişen şeye güveniyorduk, hepinizi buna dahil edecektik."

Roam çenesini kapattı.

Görünüşe göre bu iyi bir cevaptı.

Tanrı'ya şükür.

"Kızlarınız var mı?" Sniff, Moses'a sordu.

Kahretsin.

Roam arkama uzandı ve Sniff'in kafasının arkasına bir şaplak attı.

"Dostum," diye alçak sesle uyardı.

"Ne?" Sniff sordu. "Bu harika. Shirleen'in iki oğlu var. Bu adamla çalışırsa kız da bulabilir. Bu harika bir şey."

Tanrım, o çocuğu severdim.

"Bunu tekrar denemeye ne dersiniz?" Musa konuşmaya resmen girmeye karar verdi. Elini kaldırarak öne doğru yürüdü. "Ben Moses Richardson ve annenden gerçekten ama gerçekten hoşlanıyorum."

Elini önce Roam'a doğrulttu.

Roam onu alıp sallamadan önce bir süre baktı.

Bıraktıklarında Sniff'e uzattı.

Sniff onu aldı, salladı ve bıraktılar.

Sonra Musa elimi tuttu ve beni bir adım kendisine doğru götürdü.

İki çocuk da arkamdan yaklaştı.

Evet.

O çocukları severdim.

Elimi sıkarak, "Şimdi tatlım, ben gidip seni bu gece çocuklarınla bırakacağım," dedi.

"Moses-" diye başladım.

Sniff hemen, "Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi.

"Evet, biz... belki de... bunu doğru oynamadık," dedi Roam.

İç

nde.

"Ve Shirleen'in üzerinde güzel bir elbise var," diye

devam etti Sniff. "Yani, evet, belki de geri dönmeli ve..."

Bırakın iz sürsünler.

Moses elimi tuttu ama çocukların arasına baktı.

"Sanırım bu gece hepiniz için büyük bir geceydi." Bana baktı. "Erteleme mi? Yarın gece mi?"

Sniff yine hızlıca, "Hayır gerçekten, siz dışarı çıkmalısınız," dedi.

Ama bu farklı bir çabukluktu.

Şüpheli gözlerimi Sniff'e çevirdim. "Neler oluyor?"

Başını iki yana salladı. "Bir şey yok. Biz sadece... Roam ve ben yarın akşam seninle konuşmak istedik."

"Ne hakkında?" Ben sordum.

"Yarın a k ş a m , " dedi Roam kesin bir ifadeyle. "Bay Richardson'la birlikte dışarı çıkın, o zaman bu konuya gireriz."

Kalbim sıkıştı.

Ama gözlerim tavana çarptı.

"Aman Tanrım," diye aralarında konuştum, "hanginiz kimi hamile bıraktı?"

"Shirleen!" Sniff ısırdı.

"Ne Shirleen, Tanrım," diye homurdandı Roam.

"O zaman yarın gece benimle ne hakkında konuşmak istiyorsun?" diye sordum.

"Bebeğim, belki de şimdi tam zamanı-" diye başladı Musa, elimi bir kez daha sıkarak.

Roam onun sözünü keserek, "Mezun olduktan sonra Lee için çalışacağım," dedi.

Tamam.

Tamam.

Stajyer olduklarında bu sorun değildi. Bilgisayar işleriyle uğraştılar ve ofisin (göreceli) güvenliğinde monitörleri izlediler. Gelecekte ekibin bir üyesi olmaları fikriyle başa çıkabilirdim. Hepsi fantezi.

Ama o zaman gerçek değildi. Soyunma odasında kendi kurşun geçirmez yeleği olan Roam değildi.

Buharın geldiğini hissettim.

Sniff, "Ve ben de orduya katılıyorum," diye duyurdu. Söylesene...

Ne?

Ordu mu?

Savaşan Birleşik Devletler Ordusu mu?

Resmiydi.

Buharlaştım.

Kesinlikle.

ON

GELECEK PARLAKTI

Shirleen

"Babe."
O Musa'ydı.

"Hayır," diye tersledim, oturma odamda volta atarken
kulağımda çalan telefonumu dinledim.

"Shirleen."

Arayan Sniff'ti.

"Unh-unh," diye ısırdım, hâlâ
dinliyordum. "Hadi, Shirleen."

O Roam'du.

Ona cevap vermek zorunda
değildim. Lee açtı.

"Hey, Shirleen. Her şey yolunda mı?"

"Oğullarımla gelecekleri hakkında bazı konuşmalar
yaptınız, ha?"

"Kahretsin," diye mırıldandı Lee.

"Evet, kahretsin. Benimle bu konuda konuşmayı mı düşünüyorsun?" Hararetle sordum.

Tekrar konuştuğunda sesi biraz şaşkın geliyordu. "Onlar zaten acemi. Bu konuda hemfikir olduğunuzu sanıyordum."

Sesim o kadar tiz çıkmıştı ki, "Sniff'e askere gitmesini sen söyledin!" dediğimde tüm kristallerimin paramparça olmaması mucizeydi.

"Shirleen-"

"Ordudayken düşman sana ateş eder Lee," diye onu eğittim.

"Biliyorum Shirleen, ordudaydım, hatırladın mı?" Lee geri döndü.

Bunu görmezden geldim.

"Ya da sizi kara mayınlarıyla falan havaya uçururlar."

"Sniff ile bu konuyu konuştun mu?" Lee sordu. "Evet, 'Orduya katılacağım' dedi. Sonra, ben 'Lee ve çocuklar bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyorlar.' diye paylaştı. İşte o zaman telefonumu aldım ve seni dışarı çıkarmak için aradım."

Lee alçak sesle, "Kendisine ait bir şey istiyor,"

dedi. Ve bu alçak ses dikkatimi çekti.

Lee bana bakmaya devam etti.

"Yıllardır Roam'un gölgesinde kaldı. Bundan kurtulmaya ihtiyacı var. Roam olmadan kim olduğunu bulmaya ihtiyacı var.

Kardeşi her zaman onun yanındaydı. Olmak istediği adam olması için doğru zemin hazırlandı, ancak şimdi bu yolda tek başına yürümek zorunda, böylece sonunda kim olursa olsun... bu onun olacak."

Lanet olsun, bu adamların mantıklı konuşmalarından nefret ediyorum.

"Ve Roam?" Kırparak söyledim. "O on sekiz yaşında, Lee, ve sen onunla kapışacak mısın?"

"Altı ay boyunca ofiste Brody ile çalışacağını biliyor. Jack ile çalışacak. Monty ile çalışarak toplanan istihbaratın nasıl taktik ve stratejiye dönüştürüldüğünü öğrenecek. İşlerin iş tarafını anlamak için seninle çalışmak."

"Bu da onu on sekiz buçuğın biraz üzerinde gösteriyor ve sizce iyi mi?" diye sordum.

"Hayır," diye karşılık verdi Lee. "O altı aydan sonra, her bir adam için üç ay gölge görevi yapacak. Hector, Vance, Mace, Luke ve son olarak ben. Önce görerek, sonra yaparak öğrenecek ve hazır olmadığı hiçbir şeye karışmayacak. Bu onun için ama aynı zamanda takımın korunması için. Ondan sonra Bobby ya da Matt'e vereceğim görevleri alacağı bir yılı var. Ben bunu yapabileceğimden ve onun tek başına çıkabileceğinden emin olana kadar partneri olmadan dışarı çıkmayacağı görevler. Bu da yaklaşık iki yıllık bir eğitim ve bir yıllık bir deneme süresi demek.

Hah.

Peka

la.

Kahr

etsin

.

Lee sözlerine şöyle devam etti: "Şunu da belirteyim, Sniff silahlı kuvvetlerden ayrılırsa ve benim takımımnda yer almak isterse, bunun garanti olduğunu biliyor." "Ordu ona bilmesi gerekenlerin çoğunu öğretecek ve biz de boşlukları dolduracağız. Ülkesine hizmet edeceğinden ve bana, ona ihtiyacım olan adam olarak döneceğinden hiç şüphem yok. Ve bu gerçekleştiğinde, Shirleen, onu ekibimde görmek için sabırsızlanacağım."

Hah.

Peka

la.

Kah

retsi

n.

"Bu sen bitti döşeme Ben dışarı Şimdi mi?"
Lee sabırsızca sordu.

"Bana söylemeliydin," diye ilan ettim.

"İkimizin de olmasını istediğimiz adamlar bunu yapmak istediler ve açıkçası ben de kabul ettim," diye karşılık verdi.

Huh.

Sikeyim.

Her
neyse.

"Roam son derece yetenekli bir yazar," diye paylaştım.

"Güzel. Görev raporlarını okumayı dört gözle bekleyeceğim," diye karşılık verdi Lee. "Şimdi işimiz bitti mi?"

"Tam bir baş belasısın Liam Nightingale," dedim ona.

"Bu duygunun karşılıklı olmasına sevindim. Artık işimiz bitti," diye mırıldandı.

Sonra da telefonu yüzüme kapattı.

Yavaşça telefonu kulağımdan çektim ve gözlerimi ona diktim.

"Bebeğim," diye fısıldadı Moses.

Gözlerimi ona diktim.

Birçoklarının yaptığı (ve yapması gerektiği) gibi arkasını dönmedi. Bana sırtıttı.

"Sana orduda olduğumu söylemedim mi?" diye sordu.

Gerçekten de bunu bana söylemeyi ihmal etti.

"Orduda mıydın?" Sniff sordu.

Musa ona döndü. "Evet. İyi bir seçim evlat." Tanrım!

"Buharlar geri geliyor," diye ilan ettim. Üç çift erkek gözü bana döndü.

Üçü de eğlenmişti, ancak ikisi aynı zamanda öfkeliydi.

Bu setlerden birinin arkasındaki beyin bir karar verdi.

Roam, Sniff'in gömleğinin kolunu tutup onu ön kapıya doğru çekerken dikkatini Moses'a vererek, "Görev başındasın," dedi. "Buharları ciddi. İyi şanslar," diye bitirdi.

Sniff, Roam'u takip ederken, "Buna ihtiyacın olacak," diye mırıldandı.

Moses sadece başını salladı, gülümseyerek onların gidişini izledi.

Mutfaktan ön kapıya giden geniş koridora doğru ilerledim.

"Nereye gidiyorsunuz çocuklar?" Ben seslendim.

"Dışarı," diye cevap verdi Roam ama daha bitirmemişti. Kapıda durdu ve bana doğru döndü. "Ve bilgin olsun diye söylüyorum, bu durumda bir adamın geceyi annemizle geçirmesine razı olacak durumda değiliz."

Sniff, "Kesinlikle aşağı değil," diye onayladı.

Ben tavanı incelerken Musa'nın arkamda durduğunu hissettim.

Ama biri diyebilir ki (o kişi benim) kesinlikle çok sevdim Oğlumun ağzından çıkan "annemiz" kelimesi.

Ön kapı açıldı ve oraya baktım.

"İyi ol. Doğru yap. İyi kararlar ver. Ve eve, annene sağ salim dön!" Sonuncuyu bağırarak söyledim çünkü kapı kapanıyordu. Kapı kapandıktan sonra sinirli bir şekilde "Şu çocuklar," diye mırıldandım.

Kolları beni sarmadan önce Musa'nın bedenine dönüşmeden önce bunu zar zor söyleyebildim.

Ellerimi pazularının üzerine koydum (telefonum hâlâ yanımda olduğu için tek elimle yapabildiğim kadarıyla) ve yüzüne baktım.

Gözleri benimkilerin üzerinde geziniyordu.

"İki kızım da doğduğunda odadaydım," diye garip bir şekilde paylaştı.

"Öyle mi?" Ben de sordum.

Bakışları sonunda benimkiler üzerinde durdu. "Yani bu hayatımda tanık olduğum en güzel üçüncü şeydi."

Olamaz.

Yine ağlamaya başlayacaktım.

Koluna vurdum ve "Beni ağlatacaksın" diye uyardım.

"Al bakalım. Bütün maskaran çoktan gitmiş. Artık kendini tutmana gerek yok."

Olamaz!

Ellerimi yüzüme kapattım ve telefonumla kendi lanet olası benliğime vurdum.

Tanrım, berbat haldeydim.

Yüzümü göğsüne bastırdı.

"O çocukların seni ne kadar sevdiğinin farkında mısın?" diye fısıldadı saçlarımin üst kısmına.

Öyleydim.

Kesinlikle öyleydim.

Cevap olarak ellerimi yüzümden çektim, kollarımı ona doladım ve yanağımı göğsüne bastırdım.

Onun kollarında olmak çok iyi hissettiriyordu, bu adama sarılabılırdım...

Sonsuzluk için.

"Evet," diye fısıldadım.

"Eğer biri bana, kadınımla ilk kez seviştikten sonra onun iki genç oğlu tarafından yakalanacağımı, kıyafetlerimi giymek ve ona yardım etmek için çırpınmam gerektiğini söyleseydi, az önce gördüklerime tanıklık etmem gerektiğini söyleselerdi bu darbeyi kabul ederdim."

Başımı geriye doğru eğdim, yanaklarımda rimel izleri vardı.

"Yüzüne vurdukları için üzgünüm,"

dedim. "Değilim," diye cevap verdi.

Ona gülümsedim.

Musa gülümseyerek karşılık verdi ve beni

sıktı. "Aç mısın?" diye sordu.

Kendimi biraz acıkmış

hissediyordum. Başımı

salladım.

Tekrar gülümsedi. "Yüzünü düzeltmek ister

misin?" Bu soruyu ciddi ciddi soruyor

muydu?

Tekrar başımı salladım.

"Git yüzünü düzelt bebeğim," diye seslendi sessizce, başını eğip ağzını benimkine değdirerek. "Ben bekleyeceğim."

Ağzımı sağ sırtına dokundurdum.

Sonra yüzümü düzeltmek için onun kollarından sıyrılıp odama gittim. Oraya gittiğimde banyom farklı görünüyordu.

Parlak ve yeniymiş gibi.

Etrafımdaki bu tür tuhaflıklara alışmak zorunda kalacağımı hissediyordum.

Yine de bilemezdim, hiç deneyimlemedim.

Ama benim tahminim, geleceğiniz parlak olduğunda her şeyin böyle görüldüğü yönündeydi.

SADECE BILGIN OLSUN.

Tahminimin doğru olduğunu görecektim.

EPILOG

BENİ INANDIRDI.

Musa

S Bir süre sonra.

"HEY."

Musa antreye açılan yan kapıdan içeri giren adama baktı.

"Hey, evlat," diye cevap verdi.

Roman, Moses'a doğru ilerlemeye başladı. Smokin ona çok yakışmıştı.

Roman yörüngesini değiştirdi, mabedin kapalı kapısına doğru ilerledi ve pencerelerden içeri baktı.

Moses, "Anladığım kadarıyla sen ve Julien'in şu anda mihraba doğru yürüyor olmanız ve benimle orada buluşmanız gerekiyor," diye gözlemledi.

Roman başını Moses'a doğru çevirdi ve "Ona bir mesaj gönderdim. Biraz zamana ihtiyacım olduğunu biliyor."

Musa nefesini burnundan içeri çekti.

O sırada Roman ona doğru yürüdü ve "Çok ağlıyor mu?" diye sordu.

"Daisy takma kirpiklerini üç kez takmak zorunda kaldı."

Dudaklarında bir gülümseme hayaleti oluştu.

Moses, "Ne söyleyeceksen söyle evlat, bugün yapılması gereken önemli işler var," dedi.

Roman öyle bir şekilde ona odaklandı ki Musa nefesini tuttu.

"Hiçbir şey ona zarar

veremeyecek." Ses tonu

tamamen değişmezdi. Moses'ın

boğazı düğümlendi.

"Onu ve kızınızdaki yapacağım çocukları ölene kadar seveceğim ve koruyacağım," diye devam etti Roman.

"Dolaşın," diye zorladı Musa.

"O benim için her şey demek," dedi Roman ona.

"Bunu saklamamışsın," diye cevap verdi Musa.

Ve Tanrı'ya şükürler olsun ki öyle

olmadı. Başından beri değil.

Roman başıyla onaylamadan önce Moses'ın yüzünü inceledi ve giriş kapısına doğru ilerledi.

Pencereden baktı.

"Onu böyle sevdiğin için teşekkür ederim," dedi sessizce.

Ön sıralarda oturan annesine bakıyordu. "Zor olmadı," diye cevap verdi Musa aynı tonda. Ve bu lanet olası gerçektir.

Roman ona döndü.

"Beni aşka inandırdı," diye paylaştı. Moses başıyla onayladı.

"Ve bana bunu nasıl yapacağımı öğretti," diye devam etti Roman.

Moses, Shirleen'in nasıl sevdiğini çok iyi biliyordu. O kadının ne kadar derin sevebileceğini öğreneli yıllar olmuştu.

"O zaman küçük kızım hak ettiğini bulacak." "Evet, hak ediyor."

Bu bir yemindi.

Musa ona doğru ilerledi ve elini kaldırarak geniş omzuna koydu.

"Oğlum, git," diye fısıldadı. "Git hadi. Kızımla evlen."

Roman elini kaldırdı ve Musa'nın boynunun yan tarafını tuttu.

Sert bir şekilde sıktıktan sonra elini bıraktı ve Roman geri çekildiğinde Musa'nın eli düştü.

Moses, Roman'ın yan salona açılan kapıya doğru yürümesini izledi.

İçinden geçti.

Kapı kapandı.

Musa dikkatini oradan Roman'ın bakmakta olduğu pencereye çevirdi.

Damadın annesi oğlunun tarafındaki sıraya oturmuş, başını çevirmiş, sıranın ucundaki kol dayanağının üzerine eğilmiş, gözlerini pencereden kocasına dikmişti.

Nerede oturacakları konusunda birkaç kez tartışmışlardı.

Shirleen Richardson oğlunun tarafını tutmaktan vazgeçmeyecekti.

Annesi kendi tarafında oturduğundan, kızı nişanlısının annesinin yanında oturan babasıyla birlikte tamamen aşağıdaydı.

"Oradan yüzümü göreceksin baba. Sırtımı değil," demişti ona.

Kararını vermişti.

Karısının başını yana eğmesini izledi.

O muhteşem 'fro'sunda hafif bir parıltı vardı. Çok güzel görünüyordu.

Ona gülümsedi.

Güzel yüzü yumuşadı, sonra kendini (tekrar) kaybetmemek için sertleşmeye zorladı ve o da gülümsedi.

Yüzünü öne dönmesini izledi.

Ancak o zaman kızının yanına gelmesini beklemek için uzaklaştı.

Kızının düğün günüydü ve Moses Richardson gergin değildi. Endişeli değildi. Hiçbir çekincesi yoktu.

Roman Jackson'ın kız arkadaşını kazanmak ve sonra da onu güvende tutmak için her şeyi yapacağını en başından beri biliyordu.

Hatta bunu kanıtlamıştı.

Hiç şüphesiz.

Bu yüzden Musa'nın tek bir çekincesi bile yoktu. O adamı oğlu gibi sevdi.

Ve Roman'ın kız arkadaşını mutlu edeceğini biliyordu.

Yine de, hepsini oraya getiren yolculuk boyunca, Musa kaçırılmalar olmadan da yapabilirdi.

Son

Rock chick

BONUS BÖLÜM

7\DI3EG
OY "TOBER I, 2023

BONUS İÇERİK

ONUN GELECEĞİ

Musa

"Sakin ol bebeğim," diye mırıldandı.

"Sakin olmak diye bir seçenek yok, adamım," diye cevap verdi kadını. Bu yorum üzerine arka taraftan hiçbir ses gelmedi.

Bu hem şaşırtıcı hem de şaşırtıcı olmayan bir durumdu.

En azından Julien'in her konuda söyleyecek, homurdanacak ya da en azından sözlü olarak sırtacak bir şeyi vardı.

Yine de Moses, birkaç hafta önceki mezuniyetinden ve orduya resmen katılmasından bu yana Julien'in çocukluğun son kalıntılarından da kaçtığını fark ediyordu.

Bir ay içinde eğitim kampına gidecekti. Belki de aklında daha ağır şeyler olduğu içindi. Belki de yüzleşmek üzere olduğu şeye hazırlanırken Nightingale Soruşturmaları'ndaki adamların öğretilerinin tamamen içine işlemesine izin veriyordu.

Belki de sadece büyüyordu.

Öte yandan Roman, yaklaşık on yıl önce büyümesini tamamladı.

"Senin hakkında ne hissettiğimi biliyorlar," diye hatırlattı Moses ona. "Ve onlar benim kızlarım. Bu iş nasıl kötü gidecek?"

Shirleen'in Navigator'unun direksiyonundaydı (Shirleen anahtarları ona verdiğinde ne Roman ne de Julien gözlerini bile kırpmadığına göre, ilişkilerinde bir geçiş töreni).

Yoldan Shirleen'e bir bakış attı ve onun kendisine yönelttiği bakışı gördü.

Tekrar yola döndü ve kıkırdadı. "Hiçbir şey komik değil, Musa," diye uyardı.

"Gergin ol tatlım," diye davet etti. "Onlarla yakında tanışacaksın, bu yüzden yakında üstesinden geleceksin."

Akşam yemeği için onun kızlarına katılacaklardı, yani o ve oğulları onun kızlarıyla ilk kez tanışacaklardı.

Önce sadece Shirleen'le buluşmaları yerine Jackson'ın tümüyle saldırması Alice'in fikriydi.

"Uz atmaya gerek yok baba," demişti sanki adamın IQ'su kırkmış gibi. "Bizimle bir paket olarak geliyorsun, değil mi? O da çocuklarıyla birlikte. Bir gecede her şeyi aradan çıkaralım. Bastien'in evinde."

Onun mantığını suçlayamazdı.

Yine de bunun bir kısmının Bastien'e gitmek istemesiyle ilgili olduğunu hissetti. Orası onun en sevdiği restorandı.

Annelerinin sırası o akşam sona ermişti. Judith'in kendi arabası vardı, bu yüzden onları Bastien'e götürecekti. Akşam yemeğinden sonra o kızlarıyla, Shirleen de oğlanlarıyla eve gidecek ve bir gün onunla birlikte eve çıkabilmek için ona taşınmayı teklif etmek için ne kadar beklemesi gerektiğini düşünerek geçirdiği zamana bir yenisini daha ekleyecekti.

Shirleen'in korkmuş gibi bir ses çıkardığını duydu ve bunun Bastien'in işareti görüldüğü için olduğunu biliyordu.

Bunu görmezden gelmeye karar verdi ve çocuklar da öyle yaptı. Ama dudaklarının kıvrıldığını hissetti.

Bir park yeri buldu ve hepsi dışarı çıktı.

Ancak Musa, Shirleen'e gidip ona sahip çıkma niyetinden vazgeçti.

Çünkü Roman bunu çoktan yapmıştı ve Julien, uzak durması gerektiğini paylaşmak için gözleri Musa'nın üzerinde nöbet tutuyordu.

Böylece o gece Moses'ın direksiyona geçme törenini geçmiş oldular. Ve kesinlikle son birkaç ay içinde çocuklar ona alışmaya başladıklarının ve annelerinin yanında olmasından hoşlandıklarının işaretlerini vermişlerdi.

Ama koruyucuydular.

Bunu onun için seviyordu.

Bir süredir onunla baş başa kalmışlardı ve hâlâ aralarındaki yeni adama alışmaya çalışıyorlardı.

Onlara ihtiyaçları olan zamanı verecekti.

Çok fazla almadıkları sürece.

Sonuç olarak, onu her zaman onlarla paylaşmak zorunda kalacaktı, ama verecek o kadar çok sevgisi vardı ki, bu bir sorun olmayacaktı.

Bu nedenle, Roman başını Shirleen'e doğru eğmiş ve onun boşluğunda annesine bir peptalk verirken Musa asılı kaldı. Annesi başıyla onayladı. O kadar alçak sesle konuştu ki Musa onu duyamadı. Kadın tekrar başını salladı. Roman daha fazla konuştu. Shirleen omuzlarını dikleştirdi ve çenesini kaldırdı.

İşte oradaydı.

Sonra Musa'ya döndü. "Pekala, hadi yapalım şu işi."

Musa ona gülümsedi ve sonunda yaklaştı. Kadının elini tuttu ve birlikte içeri doğru ilerlediler.

Kızlarının zaten orada olduğunu biliyordu çünkü Judith'in arabasını dışarıda görmüştü.

Ve bundan sonra olacaklara hazırlıklıydı çünkü kızları güzeldi ve oğlanları da erkekti.

Ancak, bunun nasıl olduğuna hazırlıklı değildi.

Shirleen ona her iki erkeğin de ayrımcılık yapmadığını, ama çoğunlukla Roman'ın beyaz kızlardan hoşlandığını söylemişti. Julien'in cazibesi ise siyalara yönelmişti.

Bu yüzden ilgisini çekecek kişinin Julien olacağını düşündü.

Ama Judith ve Alice'in oturduğu masaya doğru yürüdüklerinde Julien'in temkinli olduğunu fark etti,

Yüzünde mesafeli bir gülümseme vardı ve Shirleen'e korumacı bir şekilde yakın duruyordu.

Ancak Roman'ın bakışları Alice'e kilitlenmişti ve yıldırım çarpmış gibi görünüyordu.

Shirleen gergin olabilirdi ama bunu kaçırmadı.

Gözleri Musa'ya kaydı ve büyüdü.

Bu, kızları olan her erkeğin başına gelebilecek bir şeydi. Sanki ilk kez oluyormuş gibi değildi.

Ancak, Alice'inin aynı yıldırım tarafından çarpılmış gibi görünmesi ilk kez oluyordu. Şimdiye kadar, dünyada düzeltmesi gereken o kadar çok şey varken, erkeklere pek ilgi göstermemiştir.

Az önce bitti.

Lanet olsun.

Julien, "Pekâlâ, madem herkes birbirine bakmaktan sıkılmış görünüyor, o zaman ben yapayım," dedi. "Ben Julien. Bu kardeşim Roman. Bu da annemiz Shirleen."

Başparmağını sallayarak kardeşini ve annesini işaret etti.

Moses öne çıktı. "Bunlar da benim kızlarım, Judith ve Alice." İkisine de sırayla işaret etti.

"Merhaba," dedi Judith.

"Hey," diye fısıldadı Alice, gözleri hâlâ Roman'ın üzerindeydi.

"Hey," diye fısıldadı, sesi tek hecede öyle bir davet barındıran kadife gibi alçaktı ki Musa bile içine çekildiğini hissetti.

Lanet olsun.

Shirleen sıcak bir ifadeyle, "Tanıştığımıza memnun oldum kızlar," dedi ve aceleyle ekledi. "Hadi hepimiz oturalım."

Roman, Julien ve Moses, Shirleen'in sandalyesini taşımasına yardım etmek için birbirlerine çarptılar.

Judith güldü.

Alice iç çekti (hâlâ Roman'ı izliyordu).

Roman ve Julien geri çekildi ve Moses içeri girdi.

Yuvarlak bir masaları vardı, bu yüzden ilk başta Julien'in Alice'in yanındaki koltuğa kaymasından memnun oldu.

Ta ki Roman, Shirleen'in diğer tarafındaki koltuğa oturana kadar, bu da en küçük çocuğuyla doğrudan göz teması kurması anlamına geliyordu.

Moses, Shirleen ile göz teması kurdu.

Yüzündeki ifade benim hatam olmadığını söylüyordu!
ve bunun olabileceğini bilmiyor değildik!

Onunla uzun süredir birlikte değildi ama yine de bunu okuyabiliyordu.

Judith yürüdü içinde. "Yani, uh, sen iş için
a özel soruşturma firması?"

Bunu Shirleen'e sordu, bu nedenle aynı anda üç "Evet" yanıtı aldığı anda irkildi.

"Sen iş için a özel soruşturmalar sağlam mı?"
Alice, Roman'a doğru nefes aldı.

"Evet," diye cevap verdi.

"Vay canına, bu harika," dedi.

"Evet," diye onayladı sinsi bir gülümsemeyle.

Moses tekrar başını çevirdi, eğildi ve Shirleen'in omzunun üzerinden bakarak kulağına fısıldadı: "Öldür beni."

Onun yumuşak kahkahasını duydu.

Şimdi hiçbir şeyin komik olmadığını düşünen oydu.

Arkasını döndüğünde Judith'in dikkatinin onun üzerinde olduğunu gördü. O ve Shirleen. Ama onun bakışlarını yakaladığında, hızla gözlerini kaçırdı.

Bunu nasıl okuyacağını bilmiyordu, bu yüzden o anda başka seçeneği olmadığından öylece bıraktı.

Julien, "Rocky Mountain bölgesindeki en iyi ekip," diye övünüyordu.

"Adlarını duymuştum," diye araya girdi Judith. "Onlar hakkında yazılmış kitaplar var, değil mi?"

"Okumanıza izin verilmeyen kitaplar," diye uyardı Musa.

"Her neyse baba," diye mırıldandı ve kız kardeşine yan gözle bakarak onu kastetti.

İki genç kız, yan gözün ne anlama geldiğini biliyordu. Kesinlikle.

"Orada ne yapıyorsun?" Alice Roman'a sordu.

"Ben ofis müdürüyüm," diye araya girdi Shirleen, böylece Roman ultra havalı kabadayılığıyla Moses'ın en küçüğünü bylemeye devam edemedi.

Judith, Shirleen'e belli belirsiz bir gülümsemeyle, "Eminim bu ilginçtir," dedi.

"Kesinlikle yle, güzel Şey," diye yanıtladı Shirleen.

Judith'in gülümsemesi daha az belirsizleŐti ve babasına doğru kaydı.

Doğru, tamam.

O gülümseme çok iyiydi.

Sunucu içki sipariŐlerini almak için geldi.

"Herkes ne yiyecek?" Moses servis görevlisi gittiğinde sordu.

Roman ve Julien daha önce hiç oraya gitmemiŐlerdi, bu yüzden ne istediğine çoktan karar verdiğini bilmesine rağmen Shirleen gibi onlar da menülerini incelemek için onun iŐaretini aldılar. Kadını konu menüler olduğunda internetten araştırma yapmakta iyiydi.

O andan itibaren işler yoluna girdi, çünkü Julien gerçekten de büyüdüğünü göstermişti. Ya da en azından Musa'nın İsa'da okuduğu Şey buydu, dostum, sakın ol! Romalılara doğru bakıyordu.

Bu bakışları okuyan Roman, neler olduğunu ve hem iyi hem de kötü olan önemini tekrar kontrol etti.

Güzel, çünkü Moses artık kızının Shirleen'in oğluna özlem dolu bakışlarına tanıklık etmek zorunda değildi.

Kötü, çünkü Roman artık o bakışlara karşılık vermiyordu, bu yüzden Alice aniden ilgisini kaybettiği için kafası karışmış görünüyordu.

Belki de bu yüzden, başlangıç yemekleri servis edildiğinde, gözüne çarpan çocuk hakkında daha fazla şey öğrenmeye çalıştı.

"Meraklı olmak istemem ama bu işte hepimiz birlikteyiz ve babam bize sizin evlatlık olduğunuzu söyledi." Julien'e tatlı bir gülümseme verdi ve ekledi, "Yani, bu biraz da açık, bilirsiniz."

Julien de gülümsedi. "Evet."

"Biz kaçaklardık," diye açıkladı Roman, dikkati Alice'in üzerindeydi.

Dikkati doğrudan ona kaydı, sonra tamamen hareketsiz bir şekilde oturdu ve ona baktı.

Judith'in bakışları babasına kaydı.

Shirleen'in eli Moses'ın kalçasının etrafında

kıvrıldı. "Vuruldum," diye devam etti Roman.

Judith'in nefesi kesildi.

Alice elini masanın üzerine koydu, sanki kendini sabitlemesi gerekiyordu yoksa sandalyesinden düşecekti.

Shirleen'in tırnakları kalçasına battı.

"Hastaneden çıktığımda," diye devam etti Roman, "Shirleen beni yanına aldı. Sniff benim için çoğu kişiden daha kardeştir.

Kan kardeşiyiz, yani ben nereye gidersem o da oraya gider, ya da tam tersi. Yani o da buraya taşındı. Biz ona aşık olduk, o bize aşık oldu, hepimiz ailemizi resmileştirmeye karar verdik. İkimiz de on sekiz yaşına girdik ve bunu resmileştirdik. İşte böyle oldu."

Bu noktada Shirleen, Musa'nın üzerindeki elini çekti ve diğer elini Roman'ın masanın üzerinde duran koluna koydu.

"Sniff kim?" Judith masanın üzerinden babasına fısıldadı. Başını yana salladı, Julien'in yoluna. Başını salladı.

"Neden vuruldun?" Alice sessizce Roman'a sordu.

Cevap veren Julien oldu.

"Takıldığımız barınakta sosyal hizmet görevlisi olan bir bayanla aramız çok iyi. Uzun hikâye ama peşinde bazı kötü adamlar vardı, biri onu öldürmek istiyordu. Fırsatını buldu ve Roam kendini kurşunlardan birinin önüne attı."

Alice iki elini de boğazının dibine doğru kaldırdı. Şimdi Judith de Roman'a bakıyordu.

Musa bir iniltiyi bastırdı, çünkü bu tür bir bağlılık gösterisi, belki de zamanın geri kalanı boyunca en küçüğünden aynı şeyi kazanacaktı.

"Beni yakaladı ama yine de onu yakaladı. Onu iki kez vurdu. Sadece Law hayatta kalan biri, o yüzden hayatta kaldı," diye mırıldandı Roman, şimdi sözlerine bir parça utanç karışmıştı.

Alice, "Görünüşe göre sen de hayatta kalmayı başarmışsın," dedi.

"Sadece Law bana nasıl yapılacağını öğrettiği için," diye yanıtladı. Shirleen'e baktı. "Ve Shirleen de öyle."

"Sosyal hizmet görevlisi Law mı?" Judith sordu.

"Jules. Law onun sokak adı," diye yanıtladı Julien. "Kendime onun adını verdim çünkü Shirl-Ike hiç de fena bir isim değil, üstelik bir isim bile değil."

Judith güldü. Alice gözlerini Roman'dan ayırdı ve o da güldü.

Shirleen gözle görülür bir sıkma hareketinden sonra elini Roman'ın kolundan çekti ve yemeğe devam etti.

"Ve sen de orduya mı katılacaksın?" Judith Julien'e sordu, neyse ki onları sadece en küçüğünün Roman'a daha derinden aşık olmasına hizmet edecek bir konuşmadan çıkardı.

Julien, "Önümüzdeki ay yola çıkıyor," diye yanıtladı.

Başlangıçlar ve tatlılarla daha normal bir şekilde idare ettiler ve bu sayede Moses, kızların Shirleen'in eşsiz sıcaklık ve şımarıklık karışımına karşılık verdiğini görmekten memnun oldu.

İşleri bittiğinde ailesi onu arabalarına kadar geçirdi ve Shirleen iki kızını da kucakladı. O da

iki oğluyla da tokalaştı. Kızları da babaları Shirleen'i yolcu koltuğuna oturtmadan önce dudağından öptüğünde mutlu görünüyorlardı.

Roman şimdi direksiyonun başındaydı.

Ancak Moses ve kızları arabaya binene kadar kaldırımından çekilmedi.

Shirleen iyi çocuklar yetiştirdi.

Parasını o ödemişti, bu yüzden bebeğini başka birinin kullanması Judith'i çıldırtsa da direksiyona Moses geçti.

"Ee?" diye sordu, koltuğu ayarladıktan sonra Navigator'ın arkasına geçerek, Judith'i çıldırtan başka bir şey daha yaptı.

"Ondan çok hoşlanıyorum!" Judith haykırdı ve babasının az önce onun koltuğunu ayarladığını düşünürsek, bunda ciddi olmalıydı. "Afrosu çılgınca. Çok havalı. Siyahların saçında çok fazla güzellik var ve o da tamamen bununla ilgili."

Bunu tartışamazdı çünkü o da aynı şekilde hissediyordu.

"Alice?" Bunu arka koltuğa doğru yöneltti.

"Onları çok seviyor," dedi Alice.

"Tabii ki öyle," diye yanıtladı Musa. "Onlar onun çocukları." "Hayır, yani Julien, belli ki onun değil, ama eğer

kör olsaydınız, bunu asla bilemezsiniz. Sanki onunmuş gibiler. Onları evlat edinmiş gibi değil."

"Öyle," diye onayladı Musa.

"Bunu ben de fark ettim," dedi Judith. "Gerçekten çok tatlıydı. Masaya ilk geldiğinde Julien'in ona iyi davranmamız için bizimle konuşacağını sanmıştım."

"Korumacılar," diye mırıldandı Moses.

"Onun için bunu sevdim. Oğullar annelerine karşı koruyucu olmalı. Tıpkı kız çocuklarının babalarını koruduğu gibi," dedi Judith.

"Aynen öyle tatlım," diye onayladı Moses.

Bunun üzerine konuyu kapattılar ve Moses onlara daha fazla baskı yapmanın iyi bir fikir olmadığını düşündü. Bir akşam yemeği idi. Birbirlerini tanımak için yapmaları gereken çok şey vardı. Shirleen güzel, zeki, komik, iyi kalpli ve verecek çok fazla sevgisi olan bir kadındı. Kızları ruhlarına kadar iyi kızlardı.

Zamanları vardı.

Her şey harika olacaktı.

Bununla birlikte, ilk buluşmanın sona ermesinden memnundu. Kızlarını seviyordu ve Shirleen tanıdığı en iyi kadındı ve belli etmese de o da gergindi.

Onları eve götürdü ve yerleşmelerini sağladı. Ev değiştirme işini halletmişlerdi, her seferinde içini kemiren bir şeydi bu. Ama bu hayatlarının bir parçasıydı. Bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu ve yapmayacaktı da, çünkü alternatifler

Ya onları almayacaklardı ya da annelerinin yanında kalacaklardı ki böyle bir şey olmayacaktı.

Yatak odasındaaydı, Shirleen'i arayıp akşamla ilgili görüşünü almak üzereydi ki kapı çalındı.

"Evet?" diye seslendi.

Judith kapıyı açtı ve başını uzatıp baktı. "Biraz konuşabilir miyiz baba?"

"Her zaman," diye cevap verdi ve onu yatağına oturmaya davet etmek için kolunu uzattı.

Kadın ona doğru gelirken, adam hanelerin birleşmesini göz önünde bulundurdu.

Stapleton'daki evini sevmiştir. Bir sürü yeşil alan vardı. Küçüktü, yeni inşa edilmişti, bu yüzden bakımı çok azdı. Judith'e evin dekorasyonunda serbestlik tanımişti, bu yüzden kız arkadaşı her yerdeydi.

Buna yatak odası da dahildi, seçtiğı uzun, siyah yatak başlığı her iki taraftaki yatağı da aşüyordu. Ayrıca her iki tarafta kitaplar ve diğer şeyler için bölmeler, önlerinde diğer şeyleri koymanız için serbest yüzen raflar ve bölmelerin üzerinde, kitabınızın üzerine veya yoldan çekebilmeniz için sallanan kolları olan yerleşik altın lambalar vardı.

Tepedeki çıkıntıya Afrika'dan esinlenmiş havalı bir sanat eseri ve bazı aile fotoğrafları yerleştirmişti.

Ve bir sürü yastığını yaslaması için ona talimat verdiği koyu kahverengi deri desteğı bulmuştu.

yatağı yaparken başını koydu. Yatağı satın aldığıında o desteğı pek beğenmemiştı ama şimdi iyi göründüğünü inkâr edemezdi.

Öte yandan, Shirleen'in en az bin metre kare daha fazla yeri vardı ve burası onun damgasını taşıyordu. İhtişam, tavır ve yüzünüze bakıp beni olduğum gibi kabul edin tarzı. Bu tarzı seviyordu. Onu seviyordu. Onun mekanında olmayı seviyordu.

Ne karar verdiklerini görmek ilginç olacaktı.

"Seni annem hakkında uyarmalıyım," diye duyurdu Judith, ikisi de yatakta otururken, Moses bir bacağını şiltenin üzerine koymuş, tüm dikkatini ona vermek için ona dönmüş, Judith ise bağdaş kurmuş, ona doğru eğilmişti.

Onun, yeni aşık olmuş kız kardeşine çanak tutmasını bekliyordu, anneleri hakkında onu uyarmasını değil.

Kahretsin.

"Neler oluyor tatlım?" diye sordu, anneleri için duyduğu sabırsızlığı sesinden uzak tutmaya çalışarak.

"Açıkçası Bastien's için daha güzel giyinmemiz gerekiyordu, öyle de yaptık, o da fark etti ve nedenini sordu, ben de... Bilmiyorum. Ona neden söylediğimi bilmiyorum. Bu benim kararımdı. Sanırım ona söyledim çünkü ondan bir şeyler sakladığımızda aptallaşıyor."

En büyükleri olan Judith, annesinin saçmalıklarını daha çok fark ediyordu.

Alice'in kurtarması gereken yuvalarından düşmüş yavru kuşlar ve oyun parkında azarlaması gereken zorbalılar vardı. Bunu fark etti. Ama derisinin altına işlemesi Judith'in yaptığından daha uzun sürdü.

"Annene aptal dememelisin tatlım," diye nazıkçe azarladı Musa.

"Bazen aptalca davranıyor, baba. Bunun adı ne ise o olmalı."

Haksız değildi. Kızının annesinden bu şekilde bahsetmesini istemiyordu ama artık sekiz yaşında değildi. Neredeyse büyümüştü. Her geçen gün, olacağı kadın olmaya biraz daha yaklaşıyordu. Her ne kadar onları sonsuza dek bebekleri olarak dondurmak istese de, kızının her kim olacaksa ona dönüşmesine izin vermek zorundaydı.

Bu düşünceyle telefonu çaldı. İkisi de ekranda Shirleen Arıyor yazdığını gördü.

"İki saniye," dedi kız arkadaşına, sonra telefonu açtı. "Bebeğim, Judith'le konuşuyorum. Seni sonra ararım."

"Tamam, hayatım. Muhtemelen aklında olduğu için söylemek istedim, burada her şey yolunda. Ama yakında konuşuruz," diye cevap verdi ve adam, kendisi yapmadan önce ona ihtiyacı olanı veren kadının bağlantısının kesildiğini duydu.

Evet, Shirleen'le eve nasıl döneceğini bulmalıydı.

Telefonu yere bıraktı.

"Onu senin için seviyorum," diye fısıldadı Judith.

Göğsünün ısındığını hissetti. "Tatlım."

"Biz burada değilken yalnız olmandan nefret ediyorum. Sen yalnız kalamayacak kadar iyi bir adamsın."

Pekala, bu kadar yetişkin baba ve yetişkin kız saçmalığı yeter.

Kızı çapraz bacaklarından çekip çıkardı ve onları yatağa yerleştirdi; kendisi büyük yastıklarına ve deri desteğine yaslanmıştı, kızı da başını omzuna koyarak yanına sokulmuştu.

"Konuş benimle," diye talep etti.

"Tamam, anneme seninle, yeni kız arkadaşın ve oğullarıyla buluşacağımızı söyledim. Arabada bu konuyu konuştuktan sonra Alice bunun doğru bir şey olduğuna karar verdi. Yani, belli ki onunla tanışmamızı istediğine göre, bir süre buralarda olacak."

"Öyle," diye onayladı.

"Yani annem eninde sonunda öğrenecek." "Öğrenecek."

"Ve sanırım bu konuda çok kızgın." İç çekti.

Ayağa kalktı ve ona baktı. "Ama tekrar söylüyorum baba, aptalca. O başka bir adamla evli. Neden hayatına devam edemiyor?"

"Bilmiyorum tatlım," diye mırıldandı, cevapları bilmemekten nefret ediyordu ve eski sevgilisine kızgındı çünkü onu hâlâ o duruma sokacak fırsatlar buluyordu. Elindeki

"Sen ve kız kardeşinin bunu olduğu gibi okuyacak kadar akıllı olmanıza sevindim. Shirleen, Julien ve Roman'la bu kadar tatlı ve ilgili olmanıza da bayıldım."

"Özellikle de Alice, Roman'la birlikte," diye mırıldandı, yaşlı adama geri döndü, sesi eğlenmiş gibiydi ve bu Musa'yı eğlendirmese de kızının eğlendiğini duymak hoşuna gitmişti.

"Evet," diye
homurdandı. Kadın
kıkırdadı.

Onu bir kez daha sıktı. "Ve işin özü, annenin bu konuda yapabileceği hiçbir şey yok."

"Bu, yapacak bir şeyler hayal etmeyeceği anlamına gelmez."

"Belki öyle, ama bu senin sorunun değil. Benim de değil. Onun sorunu."

"Bunu senin sorunun haline getirmeye
çalışabilir." Tanrım, onun küçük kızı.

"Beni dinle tatlım," diye ısrar etti. "Bunu üstlenme. Kesinlikle bir şey olmadan önce değil. Sonra da olmaz. Yaz mevsimindeyiz. Yaptığın staj var ve bunun dışında tek konsantre olman gereken eğlenmek ve genç olmak. Gelecek yaz mezun olacaksın ve üniversiteye hazırlanacaksın, sonra üniversiteye gireceksin, sonra büyüyeceksin ve hayatına başlayacaksın. Ondan sonra hayatın içinde olacaksın ve faturalarını ödemek için para kazanmaya çalışacaksın.

ve ilerlemenin yolunu bulmak. Beni uyarmıştın. Bunun için seni seviyorum. Ama artık işin bitti. Duydun mu beni?"

"Seni duyuyorum, baba."

"Kız kardeşini buraya getirip film izlemek ister misin?"

Başını yukarı kaldırdı. "Wakanda Forever?"

"Bunu zaten görmemiş miydik?"

"Eğer birini seçmezsek, Alice bize Judas and the Black Messiah'ı tekrar izletecek. Harika bir film ama mutlu bir sona ihtiyacımız var."

"Bumerang mı?" diye sordu.

Kadın başını salladı.

"Ev Partisi mi?"

Gözlerini devirdi, sonra tekrar başını salladı. "Nefes Vermeyi Beklerken?"

"Tanrım, baba, yeni milenyuma gir."

Ona sırtıttı. "Sen seç. Git kardeşini getir. Ve patlamış mısır. Shirleen'e film gecesi yapacağımızı mesaj atmam gerek, yarın onu arayacağım."

Onun üzerinden atladı ve yataktan zıpladı.

Kapıda döndü ve "Siz ikiniz bana karşı birleşip Poetic Justice'i tekrar izletemezsiniz" diye uyardı.

"O film bir klasiktir."

"On yedi kez gördük." "Belki..."

dört," diye karşı çıktı.

"Her neyse, Girls Trip'i izleyeceğiz," diye karar verdi ve kapıdan dışarı fırladı.

Lanet olsun.

Bunu görmemişti.

Kadına, onay damgasını aldığını, her şeyin yolunda olduğunu, bir film çektiklerini ve onu yarın arayacağını mesaj attı.

Girls Trip'in puanına ve fragmanına bakarken, "Bunu senin için seviyorum bebeğim" diye geri döndü. Dediğim gibi, burada da her şey yolunda. Yarın konuşuruz.

Bu yüzden kızları, bu sefer ikisi birden, geri döndüğünde gülümsüyordu.

Sonra Shirleen'den tavsiye içeren bir mesaj daha aldı.

Şu film... belki greyfurt sahnesini ileri sarabilirsin.

Lanet olsun.

Bunu beklemiyordu.

Uyarıya rağmen.

İyi bir dönem geçirmişlerdi. Uzun zamandır böyle bir şey olmamıştı.

Yine de, eğer böyle bir şey olacaksa, en azından yaydan bir atışla başlayacağını düşünebilirdi.

Kızların annelerinin yanına döndükleri ilk gün kapı çalınmadı.

Ya da... gün değil.

Akşam, o ve Shirleen mutfakta birlikte yemek hazırlarken.

Yemek saatinde kimse seni rahatsız etmemeli. Çılgın eski karın bile.

Shirleen ona baktı ve silahlı ve ofise girmeye niyetli biri olduğunda kilitleme protokolünü bildiği bir yerde çalıştığı düşünülürse (o kitaplarda okuduğu için her şeyi biliyordu, ama o da doğruladı), karşılaşmak üzere olduğundan farklı türde bir tehlikeye tepki vermeye koşullanmıştı.

Ve çekiç darbesine verdiği yanıt buydu.

"Yvonne," diye açıkladı.

"Oowee," diye mırıldandı, güzel, kahverengi gözleri büyüyordu.

Ona Judith'in uyarısından bahsetmişti. Fazla bir şey söylememişti ama gözleri cehennem ateşiyle parlıyordu. Bunu dizginledi ve sadece dertleşti. Bu onun tek başına olduğunu paylaşma yolu değildi, bu onun katlanması gereken bir çileydi. Yvonne'u durdurmak için onun kadar güçsüz olduğunu paylaşmanın yoluydu, bu yüzden söyleyecek fazla bir şey yoktu.

Çekiç sesleri devam etti. O muhteşem gözler daha da büyüdü.

Moses yaklaştı ve dudaklarını onunkilere yapıştırdı. "Ben hallededeğim."

"Desteğe ihtiyaçın olursa, el bombası olan birini tanıyorum," diye teklif etti ve yakından bakınca gözlerindeki sıcaklığı, mizahı ama aynı zamanda endişeyi görebiliyordu.

İşte o zaman bu kadına aşık olduğunu anladı.

Bu duygunun içine yerleşmesine izin verdi ve bir şekilde kapıdaki sesler kesildi, etraflarındaki her şey bulanıklaştı ve bu dünyada sadece o ve Shirleen vardı, başka hiçbir şey yoktu.

Başını yana eğdiğinde ve bakışları sorgulayıcı bir hal aldığında Moses kendini toparladı.

"Tex'i hazırda beklet," diye şaka yaptı, onun gücünün içine sızdığını ve daha fazlasını hissetti.

Hayatta kalan biri değildi ama bunu ona da veriyordu.

Gözlerindeydi. Bir süredir öyle olduğunu fark etti.

Onun gibi hissediyordu.

Birdenbire Yvonne'un kapıda olması umurunda bile olmadı, Shirleen'i bırakıp onunla ilgilenmek zorunda kaldığı kısım hariç.

"Anladım," diye cevap verdi ve bu kelime biraz soluk soluğaydı.

Ama yine de Shirleen şaka yapıyor da olabilirdi ya da Tex aşağıya, ön kapıya indiğinde onu arayabilirdi.

Pişmanlıkla onu bıraktı ve bunu yaptı, içinde duracak kadar açtı, elini içerideki topuzun üzerinde tuttu.

"Bu saçmalığı gerçekten bitirdiğimizi sanıyordum, Yvonne."

"Anladığım kadarıyla kızlarımızı başka bir kadınla tanıştırmışsınız."

"Bir süredir boşanıyoruz," diye hatırlattı ona.

"Demetri ile işler ciddiye bindiğinde, onunla ne zaman buluşacaklarını sana söyledim."

"Sen yaptın. O zamanlar çok daha gençtiler. Ve bana sorun olup olmadığını sormadın. Bana bunun olacağını söyledin."

"Ve bu bir fark yaratıyor mu?"

"Benim için öyle."

"Belli ki."

Kahretsin, bu boktan çok yorulmuştu.

"Yvonne, yukarıda aldığım tavukla ilgilenmem gerekirken neden burada durmuş seninle konuşuyorum?"

"Çünkü sana gösterdiğim nezaketi bana göstermediğin için mutlu değilim."

Onu hissetti, bu yüzden omzunun üzerinden merdivenlere baktı.

Shirleen sahanlıkta duruyordu. Merak değil. Kadını onun arkasındaydı.

Çenesini ona doğru kaldırdı.

Kollarını önünde kavuşturdu.

"İçeride mi?" Yvonne'un sesi daha yüksek perdeden geliyordu.

Dikkatini ona geri verdi ve bir adım atarak onu geri çekilmeye zorladı.

Kapıyı arkasından kapattı.

"Doğru, bu konuşmanın yapılması gerekiyor," diye başladı Moses. "Endişeleriniz için beni arayabilirdiniz ama bunun yerine bir durum yaratmak istediniz. Bu durumu ele almak için, evet. Biriyle görüşüyorum. Evet, ciddi bir durum. Hayır, bu seni ilgilendirmez. Hayır, onu ve adamlarını kızlarımızla tanıştıracacağım konusunda seni uyarmadığım için bana kızmaya hakkın yok. Beni bilirsin. Birileriyle çıktım. Başka kadınlarla görüştüm. Hiçbirini Judith ve Alice ile tanıştırmadım çünkü o şekilde hayatımda değillerdi, bu yüzden onları kızlarımın hayatlarının bir parçası yapmadım. Ben o tür bir adam değilim, kesinlikle o tür bir baba değilim. Bunu sen de biliyorsun. O yüzden sana bir açıklama borçlu değilim. Ve hayatında hiçbir etkisi olmayacaksa, kızlarımızla bir şey paylaşacağımı sana bildirmek zorunda değilim."

"Sanırım bu konuda farklı görüşlerimiz var," diye karşılık verdi.

"Ne düşündüğün umurumda değil."

Başını bir darbeden kaçır gibi geriye attı. Moses ona saldırmaya devam etti.

"Burada olduğunuza göre, bu son durumu ele aldığıma göre, artık başka bir Şeye karışmayacağımı size söyleme fırsatı veriyor. İki güzel, akıllı, tatlı kızımız var. Hepsi bu kadar. Neredeyse hepsi büyüdü. Eminim yapmamız gereken bazı konuşmalar olacaktır. Ama bunların dışında sen kendi hayatını yaşa, ben de kendi hayatımı ve benden bu kadar."

"Yapamazsın-"

"Yapabilirim, Yvonne. Beni test et," diye uyardı. "Burada kalıp kapımı yumruklarsan bir daha benimle konuşamazsın. Sana konuşmayı bitirdiğimi ve eve gitmen gerektiğini söyledikten sonra neden kapımı yumrukladığını bir kanun memuruna a ıklayacaksın. Bunu açıkça belirteceğim. Konuşmam bitti. Eve gitmen gerekiyor. Böyle devam edersen, yasaklama emri  ıkarttıracağım."

Nefesi kesildi.

"şaka yapmıyorum. Ciddiyim. Beni test edin. Ama şunu söyleyeyim, bu testi ge seniz de ge meseniz de sizin sorumluluğunuzda."

Bunun  zerine döndü, içeri girdi, kapıyı kapattı ve kilitledi.

Son kısmı, kapıyı a tığında geri sıçrayan Shirleen'e bakarak yaptı.

"Sen yapamadım dur kendin, olabilir
Sen?" o diye sordu, dudaklarının seğirdiğini hissederek.

"Adamımın arkasını kollamam
gerekiyordu." "Gizlice

dinleyerek mi?"

"Tatlım," diye kollarını ona bağıladı ve merdivenlere doğru ilerlediler, "bu çok ateşliydi." Onun derin sesini taklit etti. "Geçsen de kalsan da seninle. İyi bir veda vuruşu."

Dudaklarının seğirmesi durdu çünkü kıkırdıyordu. "Onaylamana sevindim."

"Bence tavuk bekleyebilir. Shirleen'in, baskı altındayken sakın ve toparlayıcı olduğu ve hala kış tekmelediği için onu sadece sözlü olarak tebrik etmek için erkeğiyle çarşafının arasında biraz zamana ihtiyacı var."

Oturma odasına geçtiklerinde hâlâ kıkırdıyordu ama onları mutfağa yönlendirmede.

Yatak odası en üst katta olduğu için onları bir sonraki merdivene yönlendirdi.

"Bir kızı şımartıyorsun," diye fısıldadı, gözleri onun üzerindeydi ve ateş etmişlerdi.

"Her şeyin senin için olduğunu söylemek istiyorum ve her şeyim seninle olacak bebeğim. Ama bu aynı zamanda benim için."

"Emin olabilirsin."

Bunun üzerine kahkahayı
patlattı. Ama kızın işi
bitmemiştir.

"Yine de Tex'i arayıp el bombalarıyla birlikte geri dönmesini söylemem için bana beş dakika vermeniz gerekebilir."

Şaka yapıp yapmadığını bilmese de Musa'nın kahkahası daha da yükseldi.

Shirleen'in ne kadar komik olduđunu ve bundan sonra ne yapacaklarını dűşündűđű için, geçmiřinde ona musallat olmaya çalıřan çirkin bir bűlűműn kapısını kapattıđını fark etmedi bile.

Bunu yaptıđında da kapıyı yumruklamadı, geleceđine yatađına kadar rehberlik ederken onu hűlű geçmiřine geri gűtűrmeye çalıřıyordu.

Moses yatađına uzandı ve gűmleđini giymiř olan Shirleen'in banyodan yatađa dođru yűrűyűřűnű izledi.

Tavuk, yeřillik, patates pűresi ve et suyundan sonraydı.

Biraz televizyon izledikten sonraydı.

İkinci raunttan sonraydı.

Ve onu gűmleđinin içinde, o uzun, biçimli bacakları sergilenirken gűrűnce, onu bűtűn gece ayakta tutabilmek için yeniden yirmi ű yařında olmayı diledi.

Yorganı geriye attı.

Bir gecelik, temiz bir çift kűlot ve sabah tuvalet malzemelerini koyduđu bűyűk çantasından yűrűngesini tersine çevirdi ve ona geldi.

Bir dizini yatađa koydu ve ona katıldı, yaklařtı, bacaklarını birbirine doladı, ancak űn kolunun űzerinde oturdu

yatakta yatıyordu.

"Üstünü değiştirmen gerek bebeğim," dedi ona. "Bir keresinde senin gömleğinle uyuyakalmıştım, hatırladın mı? Düğmeler çarşaflara takılıp duruyordu."

"Bir saniye, konuşmamız gerek."

İfadesi, birlikte geçirilen soğuk bir gecenin ardından, sevişme sonrasındaki huzurlu halinden uyanık haline dönüştü.

"İyi misin?"

"Çocuklarla tanıştım. Oğullarına hürmeten burada, seninkinde değil, yatıya kalmaya teşvik ettik. Sen ve çocuklar kızlarımla tanıştınız. Yvonne ile olan bir duruma kulak misafiri oldunuz."

Gülümsedi.

Dudaklarının tekrar seğirdiğini hissetti ama konuşmaya devam etti.

"Bugün, siz gelmeden önce, sizin için iki çekmece ve biraz dolap alanı boşalttım."

Kaşları havaya kalktı.

"Artık çantanda gecelik yok," diye ilan etti. "Giderken biraz getir. Tuvalet malzemelerini de ikiye katla."

"Ooo, adamım. Tuvalet malzemelerini ikiye katlıyorum. Rock Chicks'e söylemek için sabırsızlanıyorum. Parti verecekler."

Güldü.

"Hayır, gerçekten," diye iddia etti. "Bir parti düzenleyecekler. Kaju fıstığı ve her şey." Daha yakına sokuldu. "Ama birinin battaniye içinde domuz yapmasını

sağlayacağım."

Onun yalan söylemediğini bilmesine rağmen gülmeye devam etti. Bir araya geldiklerinden beri RC'leri Shirleen'in Bir Erkeği Var partisi düzenlemekten alıkoyuyordu, şimdi de onları pamuk ipliğine bağlıyordu.

Adam ciddileşti, bir kolunu kıza doladı ve onu kendine çekti.

"Bir sonraki adımın zamanı geldi, bebeğim." "Ben varım."

Yavaşça nefes aldı, kızın bulunduğu noktadan mutluydu, ona bu kadar kolay verdiği için mutluydu.

"Öyleyse, sırada, ve şimdi konuşmuyorum. Biz hazır değiliz. Çocuklar hazır değil. Ama hazır olduğumuzda ne yapacağımızı bilmemiz için bunu konuşmuş olmamız gerekiyor."

"Yani, kim diğerine taşınmak için harika beşiğinden vazgeçecek?"

Aynı fikirde olmalarına bayılıyordu. "Demek istediğim buydu," diye onayladı.

"Tamam, söylemeliyim ki Moses, benim evim çocuklarımın sahip olduğu tek güvenli yuva. Judith'in burayı senin için süslediğini biliyorum ve muhteşem bir yer. Belki benim evimi seçersek ona bir bütçe verebiliriz ve o da benim oturma odamı yeniden dekore edebilir." Bunu düşündü. "Ve belki yemek odamı da."

Bunu teklif etmesi de hoşuna gitmişti.

Öyle bile olsa.

"Büyük bir evin var, Shirleen. Sen ve ben, tüm çocuklar yakında gideceği için, o kadar büyük bir yere ihtiyacımız yok. Julien orduya katılacak ve muhtemelen bir daha asla eve geri taşınmayacak." Oğlunun kendisini terk edeceği düşüncesiyle gözlerinden geçen bulutu izledi, bu yüzden bir sonrakine geçmekte gecikmedi. "Roman da muhtemelen bir süre daha buralarda olacak ama uzun sürmeyecek."

Başını salladı. "Şimdiden bir arabanın peşinatı ve bir dairenin depozitosu için para biriktiriyor. Lee ile eğitim görüyor ama eğitimde bile Lee iyi para veriyor. Bir ya da iki yıl için bir oda arkadaşına ihtiyacı olabilir ama beni çoktan uyardı, özgürlüğünü istiyor."

"Tamam, yani..."

Asılı kalmasına izin verdi.

Onu eline aldı. "Yani, Noel. Şükran Günü. Onların doğum günleri. Benim doğum günüm. Dört Temmuz. Nihai eşler ve bebekler. On beş yıl boyunca evim diyebilecekleri güvenli bir alanları olmadığında, önümüzdeki on beş yıl boyunca evlerinin orada olduğunu, bayramlarda ve her ne olursa olsun onları beklediğini bilmelerini istiyorum."

"Haklısın," diye mırıldandı.

"Özür dilerim," diye

fısıldadı. "Neden?" diye

sordu adam.

"Belli ki çekinceleriniz var."

"Hayır, sadece oğullarınız gitmiş olacak, ama odalarını olduğu gibi tutmak isteyeceğinizi hissediyorum ve Alice ile üç yıl daha lisede, Judith ile bir yıl ve üniversiteden eve döndükleri yazlar var."

"Seni anlıyorum," diye cevap verdi. "Ve burada her ikisinin de kendi odaları var. Ama benim evimde Judith üst kattaki misafir odasını kullanabilir. Alice için de alt kattaki hurda odasını kullanabiliriz."

"Roman'ın odası alt katta değil mi?"

Dudakları yukarı kıvrıldı. "Tamam, belki Judith alt katta, Alice de üst katta olur."

"Onlarla konuşmaya ne dersiniz?" diye önerdi. "Bu yarın olmayacak. Sen eşyalarını yeni çekmecelerine koy, tuvalet malzemelerini iki katına çıkar, biz de Judith mezun olana kadar bekleyelim, belki tatillerde ve yazları Judith üniversiteden eve döndüğünde birlikte yatmaya razı olurlar."

"Benim planlı

adamım." Sırıttı.

Eğildi ve onu öptü.

Geri çekildiğinde eliyle o n u n yüzünü kavradı ve başparmağıyla yanağını okşadı.

"Yvonne aradıktan sonra iyi olduğuna emin misin?"

"Yaşlı Yvonne, ben kapıyı yüzüne kapattıktan sonra kapıyı tekrar yumruklayacaktı. Belki bu sefer beni duymuştur."

"Belki." Sesi emin değil gibiydi.

"Önemli değil."

Shirleen, "Seni kızdırırsa kızdırır," diye karşı çıktı.
"Judith'i kızdırırsa kızdırır."

"Judith üzülüyor çünkü ben üzülüyorum. Eğer ben üzülmeysem, ki" diyerek onu sıktı, "bebeğim, üzülmem için bir neden yok. O zaman dediğim gibi. Önemli değil."

Diğer kolunu ona doladı ve vücuduna doğru çekti.

"O geçmişte kaldı," diye fısıldadı. "Geleceğim kollarımda ve tek odak noktam bu. Öyle mi?"

"Evet," diye fısıldadı

karşılığında. "Seni seviyorum,

Shirleen Jackson."

O kelimeleri hiç söylememiştir.

Bu yüzden, onun içinde erirken kahverengi gözleri ateşlendi ve sıcak kaldı.

"Ben de seni seviyorum, Moses Richardson."

Bir elini kızın boynunun dibine doğru kaydırđı ve onu kendine çekti.

Ve Musa geleceğini kucakladı.

Geleceği de onu kucakladı.

\$ rísten7\$rsÍtÍetJ.neÍ
HF I' YÉ3 fí I' r iM a s B E gT lz E L LI xi3 EU TH n n

Rock ÈhicD'den önceki zamana gidin ve
Fiot. Runch bir şeydi ve okudu
Rmw.k: 'lick preqr'pl..

Rock Chick Yeniden
Uyanıyor Daisy Ar'd
Marc'us'un Öyküsü.

ROCK CHICK REAWAKENING HAKKINDA DAHA FAZLA BİLGİ EDİNİN

RockChick Yeniden Uyanış Hisseler ve masal.
Daisy'yi neredeyse kırarak olan yıkıcı olay.

Denver'ın en saygın iş adamlarından ve Denver yeraltı dünyasının en korkulan suç patronlarından biri olan Marcus Sloan'ı, kendisinininkini çalan kadının kalbini kazanmak için nihayet harekete geçmeye zorlar.

Rock Chick Serisi'nin 8.5. Kitabı, sevilen karakter Daisy ve onun ballı aşk demeti Marcus'un hikayesini paylaşmak için zamanda geriye yolculuk yapan bir novella.

[Rock Chick Reawakening kitabından bir alıntıyı okumak için buraya tıklayın.](#)

ROCK CHICK YENİDEN UYANIŞ

PROLOGUE

Kaleler İnşa Etmek

Daisy

"Sen bir delisin!"

"Ağzımı sikine doladığımda böyle düşünmemiştin!"

"Çünkü konuşmak için kullanamadın!"

"Kıçımı öp!"

"Artık değil, bebeğim. İşimiz bitti."

"Sanki umurumda."

"Kablolu TV faturanı ödemek için emeceğin kimse kalmadığında umursayacaksın."

Gözlerim kapalıydı. Karanlık odamda, ikiz yatağımda sırt üstü yatıyordum.

Annem bahçe satışından aldığı için yatağım topak topaktı ama bunu hissetmiyordum.

Odam küçüktü ve o kadar da güzel kokmuyordu, bu daha çok halıdan geliyordu. Şunun gibi kokuyordu.

ilk taşındığımız zamanlardan kalma. Annem hiçbir şey yapmaya zahmet etmedi ve şikayet ettiğimde bana kızdı, bu yüzden üç kez kendim temizlemeye çalıştım. Ama o koku bir türlü gitmiyordu.

Ben de kokuyu almadım.

Kelimeleri duyabiliyordum ama koridorun hemen aşağısından geliyor olsalar da ben başka bir yerdeydim.

Kaleler inşa

ediyordum. "Oraya

gitme!" "Siktir git."

"Sana söylüyorum, oraya gitme!"

Yatak odamın kapısı açıldı ve gözlerim de açıldı, inşa ettiğim güzel kale eriyip gitti.

Kokuyu alabiliyordum.

Topakları

hissedebiliyordum.

Odanın yakınlığını, ince duvarlarını, solmaya yüz tutmuş, yer yer yırtılmış duvar kâğıtlarını, hiç açmadığım tavan lambasını hissedebiliyordum çünkü hatırlamak istemediğim bir gecede kapağı kırılmıştı ve şimdi ışığı açtığımda çok parlak oluyordu.

"Daisy, tatlım?" diye seslendi.

Kapıya doğru baktım.

Odamın ve salonun karanlığından kaynaklanan gölgeler içindeydi. Tek ışık odamdan geliyordu.

başka bir yerde, muhtemelen yatak odasında, çünkü gerçekten geç olmuştu.

Uzun boyluydu, bira göbeği vardı ama geniş omuzları da vardı.

Omuzlarını sevdim. Ve gözlerini. Bana baktıklarında hep parıldarlardı. Anneme kızdığına bile bana bakardı ve sanki çirkinliği zorla dışarı atmış gibiydi, bu yüzden bana verdiği tek şey sadece parıltıydı.

Ve benimle konuşurken hep o yumuşak sesini kullanırdı.

Her zaman, annemle kavga ederken bile, az önce olduğu gibi.

"O kapıdan uzak dur!" diye bağırdı annem ve onu kenara iterken gölgeli adamın sarsıldığını gördüm.

Geri geldi, elini kaldırmış, parmağını yüzüne doğrultmuştu. "Sakin ol," diye ısırdı.

Gözlerimi kapatmak istedim ama yapamadım. Böyle zamanlarda asla yapamazdım. Böyle zamanlarda kale inşa etmek imkânsızdı. Bundan adım gibi emindim.

Denediğime göre.

Başını bana doğru çevirdi.

"Gitmem gerek kızım. Bir şeye ihtiyacın var, tek yapman gereken-" "Bir boka ihtiyacı yok!" diye tersledi annem.

Başını tekrar ona çevirdi. Tereddüt etti. ve Derin bir nefes aldığı anda vücudunun nasıl hareket ettiğini izledim.

Sonra tekrar bana baktı.

"Özür dilerim tatlım," diye fısıldadı.

Ben de öyle.

Küçüktüm, sadece on yaşındaydım ama neden üzgün olduğunu anlamıştım.

Ama o benden daha üzgün değildi.

"Ona üzgün olduğunu söylüyorsun. Bana çöpmüşüm gibi davranıyorsun ve ona üzgün olduğunu mu söylüyorsun?" Anne bağırdı ve gölgeli adam tekrar sarsıldı çünkü anne onu tekrar itmişti.

İçeri uzandı, yatak odamın kapısının tokmağını tuttu ve çekti.

O da böyle şeyler yapardı, çok, çünkü çok kavga ederlerdi. Ben görmeyeyim diye yapmaya çalıştı. Koridordan gelir ve kapımı kapatırdı. Ya da onlar kavganın ortasındaiken ve ben oturma odasında ya da mutfaktayken bana sessizce "Belki de odana gitmelisin tatlım ve şu kapıyı kapatmalısın, tamam mı?" derdi.

Ama asla benim duyamayacağım şekilde yapamazdı. Bununla birlikte, ortadan kayboldu.

Ama yapmadı.

Sesi hâlâ bana doğru geliyordu.

"Bu kadar mı? Öylece gidiyor musun?" Ondan ses çıkmadı.

Ama ondan daha fazlası.

"Ciddi olamazsın. Ciddi olamazsın!" Cevap vermedi.

"Sen tam bir pisliksin. Tam bir pisliksin." O bir pislik değildi.

O iyi biriydi. Tek iyi olan.

Ya da en azından tanıştığım tek iyi kişiydi.

Ona vurmadı. Bana vurmadı. Bunların ikisini de babam çekip gitmeden önce yaptı ve onu bir daha hiç görmedik. Ve başkaları da yaptı (o ve ben).

Onun parasını çalmadı (babam bunu da yaptı). Bana cildimi tuhaf hissettirecek şekilde bakmadı (babamın bunu yapmaması iyiydi). Evdeki tüm yiyecekleri yemedi ve annemin tüm birasını ve viskisini içmedi ve sonra evde hiç yiyecek, bira ya da viski olmadığından şikayet etmedi ve annem hurda arabasına binip ona daha fazlasını almaya gidene kadar onu arkasından sürmedi (ve evet, babam da bunu yapmıştı).

O türler bundan çok daha uzun süre ortalıkta kaldı. Çok uzun süre.

Ama asla o kadar uzun

sürmedi. Hep gittiler.

Babamın yaptığı gibi.

Ve onları hiç özlemedim.

Evet, babam bile.

Ama pırıl pırıl gözleri, yumuşak sesi ve bana tatlım diye seslenişini özleyecektim, sanki ben öyleymişim gibi değil, ama sahip olduğu şey buydu. Tatlı bir kalp.

Hayır, o türden çok fazla yoktu. Annem için değil.

Benim için yoktu.

"Stretch!" diye bağırdı. "Buraya geri dön, S t r e t c h !
Buraya gel!"

Ön kapı çarptı.

"Siktiğimin orospu çocuğu!" Annem çığlık
attı. Gözlerimi kapattım.

Kendimi uzaklara bıraktım.

Ve kalemi inşa etmeye yeniden başladım.

"Güneyli bir kadının sofrası her zaman hazırdır."

Bayan Annamae, en güzel porselenler, pırıl pırıl kristaller, parlayan gümüşler ve ortasına krem güller yerleştirilmiş açık mor-mavi ortancalarla dolu büyük yemek masasının bulunduğu güzel yemek odasında benimle konuşuyordu.

Bastırılmış keten bir masa örtüsü üzerinde duran bir şarj cihazının üzerinde duran bir tabağın üzerinde oturan tutucusundaki bir peçeteyi düzeltti.

"Eğer şanslıysa," diye devam etti Bayan Annamae ve masanın karşısında durarak ellerimin parmaklarını

Bayan Annamae'nin yanındayken her zaman yaptığım gibi uzun bir sandalyenin arkasına sarılmış, kulak kesilmiş bir halde onun masanın etrafında zorlukla hareket etmesini izledim. Genç bir kadın değildi. Çocuklarını ve kocasını kaybetmiş ve hayatına tek başına devam etmek zorunda kalmış olsa bile yenilmiş biri de değildi. "Mevsimlere göre değiştirebilir. Noel porselenlerim var." Soluk mavi gözleri bana döndü ve yüzündeki kırıksıklıklar bir gülümsemeyle yer değiştirdi. "Ama siz bunu gördünüz, değil mi Bayan Daisy?"

"Evet, hanımefendi."

Ve vardı. Bayan Annamae Noel'de evini çok güzel dekore ederdi. Bana etrafı gezdirmek ve kendi pişirdiği Noel kurabiyelerinden bir kutu vermek için her zaman gelmemi isterdi.

Annem iki yılı aşkın bir süredir Bayan Annamae için çalışıyordu. Bu şimdye kadar aldığı en uzun işti. Genelde bundan çok daha kısa sürede kovulurdu.

Bayan Annamae'nin onu sevdiği ya da iyi iş çıkardığı ve düzenli bir ev tuttuğu için değil (ki öyle değildi, Bayan Annamae'nin değil ve kesinlikle bizim de değil) günlük kızı olarak tuttuğunu düşündüm. Annemin sık sık geç kalması, sık sık akşamdan kalma olması, sık sık hastalanması ya da "erkek arkadaşlarından" birinin Bayan Annamae'nin büyük, zarif malikanesine gelip kargaşa çıkarması hoşuna gittiği için de onu yanında tuttuğunu sanmıyordum.

Hayır, Bayan Annamae'nin onu bu yüzden tuttuğunu sanmıyordum.

Bayan Annamae'nin annemi neden tuttuğunu bilmiyordum.

İyi bir Güneyli kadın olduğu gerçeği dışında.

Bayan Annamae arka bahçeye bakan büyük pencereye dönerek, "Buraya gel çocuğum," diye seslendi.

Doğrudan ona doğru ilerledim.

Oraya vardığımda, cılız, damarlı elini omzuma doğru kaldırdı ve orada dinlendirdi.

Hafif ve sıcak hissettirdi.

"Bahçesinde çalışıyor, iyi bir Güneyli kadın," diye paylaştı, gözleri hala pencereden dışarı bakıyordu. "Kendi çiçeklerini keser, onları kendi sofrası için düzenler."

Evimizde hiç çiçek yoktu. Geçen yaz yaşanan kuraklık sırasında bahçenin ölmesi ve büyük bir toprak ve çalı yığınının dönüşmesi aslında iyi oldu. Büyümemiş olması daha iyi görünüyordu. Sanki orada birileri yaşıyordu ama umurlarında değildi. Orada kimse yaşamıyormuş ve kimse yaşamak istemiyormuş gibi görünmek yerine.

Ev sahibi kabul etmedi. Bu konuda annemin yüzüne çok vurdu. Ama annem onu her zaman olduğu gibi görmezden geldi. Komşuların kavgalar hakkında şikayet etmesi ya da müziğini çok yüksek sesle çalması gibi, ki bu da her açıdan çok fazlaydı.

"Buzdolabında her zaman tatlı çay ve şeker var" dedi bana.

Başımı salladım, renkli bahçesinden ona baktım ve bana yaslanıp ağırlığını verirken omzumdaki elinin baskısını hissettim.

Güçlü durdum ve onu aldım. Bana vermesi gerekirse tüm ağırlığını alırdım. Bayan Annamae'yi işte bu kadar seviyordum. Annem nasılsa o da öyleydi, erkekler nasılsa onlar da öyleydi, okuldaki çocuklar nasılsa onlar da öyleydi, öğretmenler, dükkândaki tezgâhın arkasındaki kadın.

Herkesi.

Evet, Bayan Annamae'de tüm sevdiklerim vardı çünkü onlara vermeme izin verecek başka kimse yoktu.

Bu durum annemin onunla Bayan Annamae'nin evine sık sık gelmeme izin vermemesine üzülüyordu, her ne kadar Bayan Annamae ben geldiğimde çok mutlu oluyormuş gibi davransa da. Kalbimin derinliklerinde bunun anneme yardım ettiğim ve tuvalet temizliği gibi iğrenç işleri yaptığım için olmadığını biliyordum. Ama bu işleri annemden çok daha iyi yapıyordum, böylece Bayan Annamae evi gerçekten de parasını ödediği şekilde tutuyordu.

Yine de annem sık sık gelmeme izin vermezdi. Okuldayken bile eve tek başıma yürümek zorunda kalırdım.

O işini bitirene kadar orada tek başıma kaldım (ve sonra tekrar dışarı çıktığında yine tek başıma kaldım).

Bunun nedenini ben de bilmiyordum, ama düşünmesi bile kötü olsa da, annem Bayan Annamae'nin benden hoşlanmasından hoşlanmıyordu.

Bunu anlamamıştım. Annem, Bayan Annamae'nin bana bir hanımefendinin olması gerektiğini söylediği gibi sessiz ve saygılı olsaydı, çok daha fazla insan onu severdi.

Annemin kimsenin onu sevmesini umursamadığını düşünmeye başlamıştım. O kadar ki, onu sevmemelerini tercih ederdi, böylece insanlarla hiç uğraşmak zorunda kalmazdı.

Bayan Annamae, "Ne işle meşgul olursanız olun, bir ziyaretçi gelir, onlara kapınızı açar, evinize davet eder ve aç ayrılmamalarını sağlarsınız," diye devam ederek dikkatimi tekrar çekti.

Annemin parasını sigara ve içkiye harcadığı ve çocuğuna pek yiyecek almadığı evimde bunu yapmak kolay değil.

Bir iş bulup para sahibi olacağım ve bunu istediğim her şey için kullanabileceğim günü iple çekiyordum. Kesinlikle sigara ve içki için kullanmayacaktım. Süslü elbiseler, ayakkabılar ya da el çantaları için de kullanmayacaktım.

İyi bir Güneyli kadın gibi evimi koruyacaktım. Bahçem mükemmel olacaktı. Evim

düzenli olurdu. Ve buzdolabında her zaman tatlı çay ve yiyecek olurdu.

Bayan Annamae'ye "Evet, hanımefendi," dedim.

Parmaklarının omzumda kıvrıldığını hissettim ve ona bakıyordum ama yine de bakışlarının üzerimde keskinleştüğinden adım gibi emindim.

"İyi bir Güneyli kız okulda dikkatini verir." Diğer elini şakağına götürdü, sonra uzandı ve bırakmadan önce alnımın ortasına dokundu. "Güneyli bir kadının senden daha zeki olduğu gerçeğini burnuna sokmasına gerek yok. Ama hata yapma, senden daha zeki olacak."

Başımı salladım.

Daha yakına kaydı ve gözleri içimi yakıyormuş gibi hissettim.

"Kendine bir erkek çocuk bulduğunda, çocuk, senin için kapıyı tutar. Ondan önce bir odaya girersin. Seni arabasına güvenle bindirir. Bir restorandaysanız, size en iyi manzaralı koltuğu verir. Siz ayağa kalktığınızda o da ayağa kalkar. İhtiyaç duyduğunuzda size elini uzatır. Ve eğer matkapla bir dokunuşun varsa ve onu kullanmak için can atıyorsan, o zaman kullanırsın kızım. Ama eğer yoksa ve banyona asman gereken kancalar varsa, o zaman senin için bu işi halleder ve hiç lafı dolandırmadan ya da geciktirmeden yapar."

"Evet, hanımefendi," diye fısıldadım, daha önce hiç tanımadığım böyle bir çocuğun mucizeleri içimi tuhaf hissettiriyordu.

"Size gelince, Bayan Daisy, kendinize dikkat edin," diye devam etti. "Saçınızı yaptırmadan, yüzünüzü düzeltmeden ve küpelerinizi takmadan evden çıkmayın." Omzumu okşadı ama sonra tekrar sıkıca kavradı. "Yaşlandıkça tarzını bulacaksın. Ve kimsenin sana bunun ne olduğunu söylemesine izin verme. Sen her zaman iyi bir kız olacağını bildiğim bir şekilde iyi bir kızsın. Bununla gurur duy. Duruşun iyi. Çene yukarı. Gururunu göster, şekerim. Nasıl gelişirse gelişsin olduğun kişi ol ve kimsenin seni aşağılamasına izin verme."

Tanrım, ama iyi bir kız olduğumu söylemesi hoşuma gitti.

Kimsenin beni kesmesine izin vermemeyi düşünmek daha zordu. Bu her zaman oluyordu. Buna alışmaya karar vermiştim.

Elini güzel, çiçekli elbisesinin cebine sokmak için omzumu bıraktı.

Beyaz fiyonklu, küçük, lacivert bir kutu çıkardı. Sert ve hızlı bir nefes aldım.

"Ve son olarak Bayan Daisy, iyi bir Güneyli kadının her zaman incileri vardır," dedi yumuşak bir sesle.

Kutudan Bayan Annamae'ye baktım ama gözlerim yaşardığı için bulanıktı.

"Bayan Annamae." Sesim titrek çıkıyordu. Kutuyu bana doğru kaldırdı.

"Daisy, bir hediye sunulur, alırsınız, minnettarlığınızı ifade edersiniz ve daha sonra bir teşekkür notu yazarsınız."

talimat verdi.

Başımı salladım ve kutuyu aldım.

Yayı çektim ama üstünü açarken avucumun içinde tuttum.

İçinde, narin bir altın zincir üzerinde, şimdiye kadar gördüğüm en güzel, en zarif şey, inci taneleri asılı duruyordu. Kremsi parıltıları gözümü kamaştırdı. Ortadaki en büyüğüydü, her iki yana doğru gittikçe biraz daha küçülüyordu.

"Hayatının her yılı için bir tane, çocuğum," dedi Bayan Annamae ve ben de onları saydım.

O haklıydı.

On üç kişi vardı. Ve

ben on üç

yaşındaydım.

O gün.

Doğum günümdü.

"Şimdi, bu seti olması gerektiği gibi tutmak için, on beş yaşına geldiğinde bana gel ve sonraki iki inciyi ekleyeceğim, dengeleyeceğim," diye paylaştı.

Bakışlarım onunkilere kaydı. "Bayan Annamae," diye tekrarlardım, sesim hâlâ boğuk çıkıyordu.

Ve aniden, daha önce hareket ettiğini hiç görmediğim bir hızla yüzüme doğru eğildi.

"Bunu annenden sakla. Duydun mu Bayan Annamae?"

Başımı salladım,
hızlıca yaptım. Onu
duydum.

Oh evet, yaptım.

"Doğru zaman geldiğinde onları giyersin. Onlar senin, Daisy. O yüzden doğru zaman geldiğinde takarsın." Sesi yumuşamadan ama daha az güçlü olmadan önce öyle büyük bir nefes aldı ki aldığını gördüm. "Onlar senin, çocuğum. Zamanı geldiğinde onlara nasıl ihtiyacın olursa olsun, onlar senin."

Bununla ne demek istediğini anlamamıştım ama o kadar ciddiydi ki başımı sallamak ve yine hızlıca yapmak en iyisi gibi geldi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Yüzündeki öfke kayboldu ve başını yana eğdi. Yumuşak, beyaz saçları bir melek gibi penceresinden giren güneş ışığını süzerek topuzun içinde geriye doğru savrulurken, bir elini kaldırıp perçemimi alnıma doğru yanlamasına tararken gülümsedi.

"Her kızın güzel şeylere ihtiyacı vardır, her kızın ne olursa olsun biraz ısıltıya ihtiyacı vardır, ama her Güneyli kızın incilerine ihtiyacı vardır," diye fısıldadı.

"Daisy!" Annem evin içinde bir yerden bağırdı.

Sıçradım.

Bayan Annamae gözlerini kapattı. Kırıksıklıkları kaşlarını çatmasıyla birlikte yeniden yer değiştirdi, sonra gözlerini açtı, bana baktı ve sessizce konuşarak, "Eminim annenin iyi

Ama Şunu s  leyeyim, G  neyli bir kadın
Bağır."

Tekrar başımı salladım.

O da başıyla onayladı. "Git anneni bul,  ocuğum."

Bir adım uzaklaştım, bir adım daha attım ve d  nmeye
başladım. Ama durdum ve geri d  nd  m.

"Bayan Annamae?"

"Buradayım, Daisy." Ne
dedim ben?

Hayır.

S  lemek istediklerimin hepsini nasıl s  yledim?

Kelimeler boğazımda d  ğ  mlenip kaldı. "Daisy!
Neredesin?" Annem bağırdı.

"Biliyorum," dedi Bayan Annamae ve y  z  ndeki ifadeden
bir mucize eseri ben s  ylemeden tam olarak ne s  ylemem
gerektiğini bildiğini anladım. "Şimdi annenin yanına git,
Çocuğum."

Bir kez daha başımı salladım, boğazımdaki his
g  zlerimin ıslanmasına neden oldu.

Yutkundum, derin bir nefes aldım, elimi g  zlerime
g  t  rd  m ve kutuyu kot pantolonumun cebine soktum.

Sonra d  nd  m ve yavaşça yemek odasından  ıktım. Bir
hanımefendi gibi.

Bayan Annamae'nin evinden eve dönerken arabasına bindiğimizde annem, "Sanırım biraz pasta ve dondurma ya da başka bir şey isteyeceksin," diye mırıldandı.

"Hayır, anne. Sorun yok."

"Şimdi de o pasif agresif saçmalığını yapıyor," diye mırıldanıp duruyordu annem, şimdi kendi kendine, bir nevi. Aynı zamanda bana da.

Ağzımı kapattım.

Annem dükkanda durmadı.

Sonunda, annem DuLane's Roadhouse'a gitmek için hazırlanırken ben de doğum günü yemeğim için kendime sucuklu sandviç yaptım.

Ama o gittikten sonra sandviçlerimi televizyonun karşısında yedim ve bunu inciler takarak yaptım.

Ve üç gün sonra, Annem Bayan Annamae ile birlikte işini kaybetti, çünkü işe (geç) gitmişti ve Bayan Annamae'nin gece uyurken sessizce vefat ettiğini gördü.

Quick Swap'tan cebimde parayla ayrıldım.

Doğruca otobüs durağına gittim.

Bir bilet aldım ve dışarıdaki banka oturdum, iki valizim botlarımın yanında kaldırımdaydı.

Otobüs geldi.

Şoför eski püskü, ikinci el bavullarımı otobüsün altına attı ve ben de bindim.

Orada çok fazla insan yoktu, ki bu iyi bir şeydi. Kendimi arkadaşça bir ruh halinde hissetmiyordum ve Bayan Annamae bana bir bayanın bir yabancıyı hemen arkadaş yapabileceğini öğretmişti... ve yapmalı da.

Arka tarafta, cam kenarında bir koltuk seçtim.

Başımı duvara yasladım ve dışarı baktım, göremiyordum.

Otobüsün çalıştığını duydum ve kaldırımdan uzaklaştığını hissettim.

O sırada gözümünden süzülen ıslaklığın yanağımdan aşağı yuvarlandığını da hissettim. Sonra diğer gözümünden biraz daha.

Kendime izin verdim. Sadece bir süreliğine. Bunu yaptım, elimi kaldırdım ve parmaklarımı son iki yıldır her gün taktığım incilerin artık olmadığı boynuma dokundurdu.

Quick Swap'talarmış.

Onlara ihtiyacım olduğu zaman gelmişti.

Bayan Annamae'nin aldırmayacağını biliyordum. Artık onu anlıyordum. Pek çok şeyi anladım. Çoğunu anlamamış olmayı diledim.

Gitmişlerdi, ondan kalan tek şey. Onları bana on üçüncü yaş günümde vermişti ve ben de on dokuzuncu yaş günümde rehin bırakmıştım.

Onları özlerdim.

Ama onu özlediğim kadar değil.

Ağlamayı bırakma vakti geldiğinde, kendimi bıraktım. Sahte derisi çatlamış çantamı açtım ve mendilimi çıkardım (çünkü Güneyli kadınlar mendil taşırdı). Pudra kâğıdımı da çıkardım. Gözlerimi kuruladım ve dikkatlice, otobüsün hareketlerine göre sallanarak (ama bunu bir süredir yapıyordum ve bu konuda iyiydim) makyajımı düzelttim.

Her şeyi çantama geri koydum, kucağımda tuttum ve ön camdan uzun otobüse baktım.

Batıya doğru gidiyorduk.

Uzun bir yolculuk olacaktı.

Başımı koltuğa yasladım ve gözlerimi kapattım.

Otobüs kilometrelerce yol alırken zaman geçirmek için kaleler inşa ettim.

[Rock Chick Reawakening kitabınızı satın almak için buraya tıklayın](#)

\$ risten7\$rs\$st\$etJ.neI
HF I' Yr3 fi l' r iM a s B E gT lz E L LI xi3 EU' TH n n

Thee Rock Chicks spin-of serisi sizi
hayallerinizdeki erkeklere benzeyen ya da
benzemeyen erkeklere götürebilir.

Gizemli Adam.
Hawk'ın hikayesi Gwen kickr oP th"
Rüya Adam Serisi

KRISTEN ASHLEY'DEN DAHA FAZLA OKUMAK İSTER MİSİNİZ?

RÜYA ADAM SERİSİNİ DENEYİN

Gizemli Adam

Rüya Adam Serisi Birinci Kitap

Gwendolyn Kidd, muhteşem küçük siyah elbisesiyle kozmopolit içerken hayallerinin erkeğiyle tanışır. Sonra onu evine götürür. Sonra yalnız uyanır. Ancak hayalindeki erkeği kaybettiği korkusu, gecenin köründe her gece daha fazlası için geri gelen gizemli bir adamla ilişkiye dönüşür. Bunun gerçek bir şeye dönüşeceğini umarak ona izin verir.

Ama onun adını bile bilmiyor.

Gwen çılgın ilişkilerini bitirme kararıyla uğraşırken, cehennemden gelen kız kardeşi, Ginger'ın en iyi arkadaşı ziyarete gelir ve Gwen'i, kız kardeşiyle akıllanmazlarsa ikisinin de öleceği konusunda uyarır.

Gwen'in neler olup bittiğine dair hiçbir fikri yoktur ama Ginger'ın tuhaflıklarına alışkındır ve sorunu kız kardeşinin motorcu erkek arkadaşının kapısının önüne koymaya karar verir. Kötü bir seçim. Kaos Motosiklet Kulübü'nün seksi motorcu başkanının dikkatini çeker. Kısa bir süre sonra da

Denver polis dedektifi, DPD'nin Ateşli Adam takviminin kapağında yer alıyor. Ve son olarak Denver Underground radarına büyük, gürültülü bir ping ile çarptı.

Bu da Gwen'in Gizemli Adamı Cabe "Hawk" Delgado'nun onu güvende tutmak için devreye girmesi gerektiği anlamına geliyor. Ancak Hawk gün ışığında Gwen'in bir dozunu aldığında, sonunda Gwen ile gerçek bir ilişki istediğine karar verir.

Ancak Gwen, gün ışığında sert, otoriter, açık sözlü Hawk'ın dozunu aldığında, işinin bittiğine karar verir.

Böylece, Hawk Gwen'e kendine has yöntemiyle kur yaparken ve Gwen yangın bombalarından, araba çarpmalarından, kaçırılmalardan, motorcu seksi kızların ve muhteşem polis dedektiflerinin sıcak takiplerinden kurtulurken ve Hawk'ın onu uzak tutmasının kalp kırıcı nedenini keşfederken Komando ile Cosmo Girl'ün kafa kafaya mücadelesi başlar.

Tüm bunlar olurken, Gwen kız kardeşinin başının ciddi bir belada olduğunu fark eder ve kimi hayatta tutacağına karar vermek zorundadır: cehennemden gelen kız kardeşini mi yoksa hayallerinin erkeğini mi?

[Gizemli Adam'dan bir alıntıyı okumak için buraya tıklayın.](#)

GİZEMLİ ADAM

Önsöz

Gizemli Adam

Yorganın vücudumdan aşağı kaydığını hissettim, sonra sırtımın küçük kısmında bir elin hafiflediğini. O kadar sıcaktı ki, sanki damarlarında dolaşan kan sıradan bir erkeğin kanından daha hızlı akıyordu.

Eğer bu doğru olsaydı, beni şaşırtmazdı.

Gözlerimi açtığımda karanlıktı. Beni ziyaret ettiğinde her zaman karanlık olurdu.

O geldiğinde yaşadığım her an gibi bir an yaşadım. Akıl sağlığımın yerinde olduğu bir an. Aklımın gözlerimi kapatmamı, ağzımı açmamı ve ona gitmesini söylememi söylediği bir an.

Ama yapsaydım, yapacağını biliyordum. Tek kelime etmezdi. Geldiği gibi sessizce giderdi.

Ve asla geri dönmeyecekti.

Ama bu yapılması gereken doğru şeydi. Yapılması gereken akıllıca şey.

Yapılacak en mantıklı şey.

Ve bunu yapmayı düşünüyordum. Tanrı şahidim olsun, düşünüyordum. Her seferinde yapmayı düşündüm.

Sonra ağırlığının yatağa vurduğunu ve vücudunun benimkinin yanında uzandığını hissettim. Beni kendisine doğru çevirdi. Konuşmak için ağzımı açtım. Ben daha mantıklı bir şey yapamadan, ağzı benimkinin üzerindeydi.

Ve sonraki iki saat boyunca hiç düşünmedim.

Ama hissettim. Çok hissettim.

Ve hepsi de iyiydi.

*****

Gölgesi odaya girdiğinde hava hâlâ karanlıktı.

Yatağa uzandım ve onun hareketlerini izledim. Hiç ses çıkarmadı. Çok garipti. Kıyafetler hışırdıyordu ama onun dışında sessizlik vardı.

Bir gölge olarak bile, erkeksi bir zarafeti olduğunu gördüm. Güçlü, erkeksi bir zarafet. Bu da garipti. Gizemli erkeğimi kıyafetlerini giyerken izlemek, eğer böyle bir şey varsa, belalı, maço bir dans izlemek gibiydi. Tabii ki, ziyarete geldiğinde yatak odam dışında böyle bir şey yoktu. Hayır, gitmeye hazırlanırken.

O kadar etkileyiciydi ki bilet satmalıydım. Ama satarsam, paylaşmak zorunda kalacağım. Muhtemelen zaten Denver'ın yarısıyla paylaştım, hepsi kendi özel şovlarını aldılar. Bu zaten kafamı yeterince karıştırıyordu, bir de onun gelmiş olması. Ben onun boşalmasına izin verdim, o da beni boşalttı ve sonra kendisi boşaldı. Sonra, sık sık, bu gece olduğu gibi, tekrarladı.

Yatağa doğru ilerledi ve ben de onu izledim. Eğildi. Elinin sıcaklığını dizimde hissettim, parmakları dizimin arkasında kıvrılıyordu. Kalçamı hafifçe öptü, dudakları tenimin üzerinde gezinerek karıncalanmasına neden oldu. Sonra yorganı vücudumdan belime kadar kaydırды ve orada bıraktı.

Çoğunlukla karnımın üzerindeydim ama kısmen de yan yatmışım. Kolum bükülmüş, elim yastığın üzerinde yüzümün altında sıkışmıştı. Vücudu o yöne doğru hareket etti, parmakları saçlarımin altından kayarak hafifçe geriye doğru çekti ve dudakları kulağıma geldi.

"Sonra bebeğim," diye
fısıldadı. "Sonra," diye
fısıldadım.

Başı sonsuz derecede hareket etti ve dili oraya dokunmadan önce dudakları kulağımin arkasındaki deriyi sıyırdı. Bu benim de tenimin karıncalanmasına neden oldu, öyle ki tüm vücudum titredi.

Yorganı omzuma kadar çekti. Sonunda
döndü ve gitti.

Ses yoktu, kapı açılıp kapanmıyordu bile. Öylece gitmişti. Sanki hiç orada olmamış gibi.

Çılgınca.

Bir süre yatak odamın kapısına baktım. Bedenim sıcak, doygun ve yorgun hissediyordu. Zihnim aynı şeyi hissetmiyordu.

Sırt üstü döndüm ve yorganı çıplak bedenimin üzerine çektim. Gözlerimi tavana diktim.

Adını bile bilmiyordum.

"Tanrım," diye fısıldadım, "ben tam bir srtğm."

Birinci Bölüm

D-e-a-d, l

Ertesi sabah evdeki ofisimde bilgisayarımın başında oturuyordum.

alışıyor olmalıydım. Önümüzdeki iki hafta içinde üç teslim tarihim vardı ve çalışmaya daha yeni başlamıştım. Serbest alışan bir editrdm. Saat başına para alıyordum ve eğer o saat alışmazsam para alamıyordum. Beslemem gereken bir boğaz vardı, kendiminkini. Giydirmem gereken bir bedenim vardı, her türlü giysiye seven, onları arzulayan bir beden, bu yüzden alışkanlığımı beslemek zorundaydım yoksa işler kötüye gidebilirdi. Kozmopolit bir bağımlılığım vardı ve kozmopolit ucuz değildi. Ve tamir ettirdiğim bir evim vardı. Bu yüzden para kazanmam gerekiyordu.

Tamam, bu tam olarak doğru değildi. Evimi tamir etmiyordum. İşin bir kısmını babam yaptı. Geri kalanını arkadaşım Troy yaptı. Yani başkalarına tamir etmeleri için suçladığım, yalvardığım ve duygusal şantaj yaptığım bir evim olduğunu söylemeliyim.

Ama yine de onarılması gerekiyordu ve dolaplar ve fayanslar Dolap ve Fayans lkesi'nden evime gelip "Seninle yaşamak istiyoruz Gwendolyn Kidd, bizi duvarlarına yapıştır!" demediler.

Bu sadece ryalarımnda oluyordu, ki çok sayıda, çoğu gündüz dş olan rüyalarım vardı.

Tam o anda, bilgisayarımın başında otururken, bir topuğum koltukta, çenem dizimde, gözlerim pencereden

dışarı bakarken, ben

Gizemli Adam'ımı, Büyük MM'yi düşünüyordum. İlk buluşmamızı değiştirmeyi hayal ediyordum. Daha zeki, daha komik ve daha gizemli olmayı. Daha çekici ve ilginç olmak.

Onu keskin zekamla, sohbet yeteneğimle, siyaset ve dünya olaylarını akıllıca tartışma becerimle anında tavlardım. Mütevazı hayırseverlik hikayelerimi anlatırdım ve tüm bunları ömür boyu akıllara durgunluk veren orgazmlar vaat eden baştan çıkarıcı bakışlarla süsleyerek bana olan sonsuz aşkını ilan etmesini sağlardım.

Ya da en azından adını söyle.

Onun yerine, tanıştığımızda sarhoştum ve kesinlikle bunların hiçbirisi değildi.

Kapı zilimin çaldığını duydum, bir zil sesi ve ardından bir tıkırtı ve güzelleşmeye başlayan ayrıntılı hayalimden çıkmaya başladım.

Kalktım ve ofisimden üst kattaki koridora doğru yürüdüm, Troy'u arayıp altılı paket ve ev yapımı pizza için kapı zilimi tamir edip etmeyeceğini sormak için yine aklıma bir not aldım. Ancak bu onun sinir bozucu, mızımız, sürekli dırdır eden yeni kız arkadaşını da getireceği anlamına gelebilirdi, bu yüzden fikrimi değiştirdim ve babamı aramaya karar verdim.

Merdivenlerin dibine vardım ve Fix Up Chic tarzında dekore edilmiş oturma odamın durumunu görmezden gelerek içeri girdim. Başka bir deyişle toz bezleri, boya fırçaları, elektrikli aletler, pek de elektrikli olmayan aletler, teneke kutular ve tüpler

Neredeyse her şey, hepsi karmakarışık ve toz tabakasıyla kaplıydı. Ellerim başıma gitmeden, parmaklarım saçlarımı sıkmadan ve ağzım çığlık atmadan bölgeden geçmeyi başardım, ki bunu ilerleme olarak saydım.

Her ikisi de muhteşem vitraylarla donatılmış iki dar duvarla sınırlandırılmış giriş yoluna geldim.

İki yıl önce, o vitray benim felaketim oldu.

İki yıl önce, Gizemli Adam'ımla tanışmadan yaklaşık altı ay iki hafta önce, bu harap ve yıkık eve tek bir adım atmış, vitrayları görmüş, emlakçıya dönmüş ve "Ben alıyorum" demiştim.

Emlakçının yüzü aydınlanmıştı.

Henüz eve bile girmemiş olan babam gözlerini göğeye çevirdi. Duası uzun sürdü. Dersi daha uzun sürdü.

Yine de evi satın aldım.

Her zamanki gibi, babamı dinlemeliydim.

Yan taraftaki dar pencereden kapıya baktım ve kız kardeşimin arkadaşı Darla'nın dışarıda durduğunu gördüm.

Kahretsin.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Ben Darla'dan, Darla da benden nefret ediyordu. Onun orada ne işi vardı?

Kız kardeşimin gizlenip gizlenmediğini ya da belki de çalılıkta saklanıp saklanmadığını görmek için arkasına baktım. Ginger ve Darla'nın üzerime atlayıp beni merdivene bağlamalarını ve evimi yağmalamalarını beklemiyordum. Karanlık hayallerimde Ginger ve Darla günlerini böyle geçiriyordu. Bunun gerçekten uzak olmadığına ikna olmuştum. Şaka yapmıyorum.

Darla'nın gözleri pencereden bana doğru geldi. Yüzü buruşmuş, siyah göz kalemi, allığı ve dudak kalemi dudak parlaticısıyla tamamen farklı bir tonda olmasaydı güzel olabilecek bir şeyi o kadar da güzel yapmıyordu.

"Seni görüyorum!" diye

bağırdı. İçimi çektim.

Sonra kapıya gittim çünkü Darla evin altını üstüne getirecekti ve ben komşularımı seviyordum. Sabahın on buçuğunda kapımın önünde dikilip evi inleyen cehennemden çıkmış bir motorcu sürtüğe ihtiyaçları yoktu.

Kapıyı açtım ama fazla ileri gitmedim ve elimi kapı kolunun üzerinde tutarak kapı ile pervaz arasında durdum.

"Hey Darla," diye selam verdim, dostça görünmeye çalışıyordum ve çabamdan oldukça memnundum.

"Siktir et 'hey', Ginger burada mı?" Darla

cevap verdi. Gördün mü!

Günlerini yağmalayarak geçirirdi.

Çaba sarf etmem gerekti ama gözlerimin dolmasını engelledim.

"Hayır," diye cevap verdim.

"O burada, bana söyleyen iyi edersin" diye uyardı, sonra arkama baktı ve bağırdı, "Ginger! Kaltak, eğer oradaysan hemen buraya gelsen iyi edersin!"

"Darla!" "Sesini alçalt!" diye bağırdım.

Boynunu büktü ve ayak parmaklarının üzerinde zıplayarak bağırdı, "Ginger! Ginger, seni çılgın, aptal, kaltak! Kaldır kışını da buraya gel!"

Kapıyı iterek dışarı çıktım, onu geri ittim ve arkamdan kapattım, "Cidden, Darla, kapa çeneni! Ginger burada değil. Ginger asla burada olmaz. Bunu biliyorsun. O yüzden kapa çeneni ve git."

"Sen kapa çeneni," diye karşılık verdi. "Ve akıllı ol. Ona yardım ediyorsun..." Elini kaldırdı, parmağını bana doğrulttu, başparmağını yukarı doğru uzattı ve sonra başparmağını eğerek yanaklarını şişiren ve dudaklarını titreten bir silah sesi çıkardı. Gözlerindeki o ciddi bakış ödümü patlatmasaydı bir an durup sözlü ses efektlerinde ne kadar iyi olduğunu düşünebilirdim.

Bu yüzden, sahip olduğundan şüphelendiğim tek gerçek yeteneği için onu tebrik etmek yerine, "Ne?" diye fısıldadım.

Elini bıraktı, motosiklet botlarının üzerinde ayak parmaklarının ucuna kalktı, böylece göz göze geldik ve yumuşak, korkutucu bir sesle, "D-e-a-d, öldü. Sen ve o, akıllanmıyorsunuz. Beni anladın mı?"

Sonra aptalca bir soru sordum çünkü bu soru sık sık soruluyordu ve her zaman tek bir cevap vardı. Cevap evetti.

"Ginger'ın başı bir tür belada mı?"

Darla bana sanki bir vidam gevşemiş gibi baktı. Elini kaldırdı, ses efektli silah hareketini yaptı, parmağını kafama doğrulttu. Sonra arkasını döndü ve hızlı adımlarla ön merdivenlerden aşağı indi.

Ön verandada durmuş ona bakıyordum. Üzerinde dar bir atlet, fermuarı açık, siyah deri bir motosiklet ceket, kısa, yıpranmış bir kot etek -ki bu eteği giymek çeşitli eyaletlerde hem moda hem de terbiye açısından suç sayılıyordu- siyah file çoraplar ve motosiklet botları olduğunu dalgınlıkla fark ettim. Dışarısı kırk derece civarındaydı. Atkısı bile yoktu.

Kafamın geri kalanı kız kardeşim ve Darla'nın ses efektiyle meşguldü.

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.

****

Arabayı sürerken kendime bunun iyi bir plan olduğunu söylemeye çalışıyordum. İlk planımın, Darla gittikten sonra eve döndüğümde doğrudan telefona gidip babamı aradığım planın doğru plan olduğunu ve bu planın çöp olduğunu biliyordum.

Ama babam ve karısı Meredith bir süre önce Ginger'ı evlatlıktan reddetmişlerdi. Bu olaydan yaklaşık on saniye sonraydı.

Jamaika tatilinden eve dönmüşler ve kızlarını gördüklerinde mutlu ada tatili havalarını kaybetmişler. Oturma odasında dizlerinin üzerine çökmüş, başı çıplak göğüslü bir adamın bacaklarının arasındaydı, adamın kot pantolonu açıktı ve adam sızdığı için başı kanepenin arkasına düşmüştü. Ginger aldığı şeyin etkisindeydi ve yaptıklarının onu hiçbir yere götürmediğinin farkında bile değildi.

Bu arada, evin geri kalanı gibi oturma odası da bir felaketti.

Bu hikâyeden de anlayabileceğiniz gibi, babamı Ginger'ın karıştığı başka bir olaya dahil etmekten nefret ediyordum. Özellikle de bu elimdeki en kötü hikâye olmadığından, sadece babam ve Meredith için sonuncusuydu. Şu anda kaygısız, Ginger'sız bir yaşam sürüyorlardı ve ben de bunu bozmak istemiyordum.

Bu yüzden babamı aramadım.

Onun yerine Ginger'ın erkek arkadaşı Dog'u düşündüm. Dog bir motorcu çetesinin üyesiydi ve Dog olabildiğince kabaydı. Ama Dog'la tanışmıştım. Dog'u sevmiştim. Dog komikti ve kız kardeşimden hoşlanıyordu. Onun yanında farklıydı. Çok değil, ama en azından kabul edilebilirdi.

Tamam, Dog muhtemelen bir suçluydu. Ne kadar ironik olsa da, Ginger üzerinde iyi bir etkisi vardı ve böyle şeyler pek sık görülmezdi. Asla. Yirmi beş yıldır. Ginger'ın biricik arkadaşı Darla'dan Ginger'ın başının beladan biraz daha kötü olduğuna dair ipuçları alıyordum.

Normal olarak, öncelikle bu konuda bir şeyler yapmam gerekiyordu. İkincisi, bu Ginger olduğuna göre, takviye çağırılmalı ya da daha iyisi, sorunu onların kapısına bırakmalıydım.

Köpeğe gir.

Broadway'deki oto yedek parça dükkanına gittim ve caddede bir yer buldum. Dog'u tanımadan ve dolayısıyla buranın muhtemelen bir motorcu çetesinin hain işleri için paravan olduğunu anlamadan önce bile bu dükkânı biliyordum.

Adı Ride'dı ve oradan alışveriş yapmamın başlıca nedeni her yerde alışveriş yapmak için bir bahane bulabilmemdi. Ama Ride harikaydı. İçinde harika şeyler vardı. Cam silecek sıvımı oradan almıştım. Geçen yıl oradan yeni araba paspasları aldım ve bomba gibiydiler, süper araba paspasları, şimdiye kadar aldıklarımın en iyisiydi. Ve yirmili yaşlarımdayken ve birçok evremden birini geçirirken, arabamı pezevenkleştirmek için oraya gittim ve kabarık, pembe bir direksiyon simidi kılıfı ve dikiz aynamdan asmak için ışıltılı, pembe bir Playboy Tavşanı şeysi aldım.

Herkes Ride'ın arka tarafta üç bölmeli bir garajı olduğunu biliyordu ama bu garaj normal arabalar ve motosikletler için değildi. Özel yapım arabalar ve motosikletler içindi ve dünyaca ünlüydü. Arabalar ve motosikletler yapıyorlardı ve son derece havalıydılar. Burası hakkında 5280 dergisinde bir makale okumuştum. Film yıldızları ve ünlüler oradan araba ve motosiklet alıyorlardı ve resimlerden bunun nedenini anlayabiliyordum. Bir tane istiyordum ama yüz binlerce

dolarım yoktu, bu yüzden istediğim şeyler listemde biraz alt sıralardaydı.

Tiffany'nin elmas bileziği bir çift Jimmy Choo ayakkabının hemen altındaydı.

Arabamdan indim ve kıyafetimin iyi olduğunu umarak Ride'a doğru kaldırımında yürüdüm. Saçlarımı başımın arkasında bir kız gibi at kuyruğu yapmıştım, düşük bel kot pantolon, alçak topuklu botlar ve motorcu ceketimi giymiştim. Benimki Darla'nınki gibi değildi. Sıkıntılı taba rengi bir deriydi, yüksek belinin etrafında biraz kapitone vardı, kısa, sıcak tutan kürkle astarlanmıştı ve kollarında altı inçlik kabarık bir kürk tutamı vardı. Çok seksi olduğunu düşünmüştüm ve aldığım fırsat daha da seksiydi. Ancak, kabarık kürk konusunda emin değildim. Motorcuların hayvan haklarıyla ilgilendiğini sanmıyordum. Bunun kardeşliklerine bir hakaret olduğunu düşüneceklerini ve beni boğazlayabileceklerini düşündüm.

Welp! Hiçbir şey riske atılmadı, hiçbir şey kazanılmadı.

Omuzlarımı dikleştirdim, büyük mağazaya girdim ve ön taraftaki uzun tezgâha yöneldim. Bazen burası tıklım tıklım olsa da tek bir kasa vardı. Cep telefonu bende olmadığından, niyetim Dog'a nasıl ulaşabileceğimi bilen biri olup olmadığını sormaktı. Tezgâhın diğer tarafında uzun boylu, iri yarı, boydan boya mürekkepli, uzun sarı saçlı Dog'u görmeyi beklemiyordum. Tezgâhın kendi tarafında iri yarı, kaba saba bir motorcu, dışarıda ise üç kişi vardı ve ben içeri girer girmez hepsi bana döndü.

"Hey Köpek," diye seslendim gülümseyerek, ona doğru yürüdüm ama gözleri bana kayınca durdum.

Uh-oh.

Gözleri kısıldı ve yüzü, bana bir bakışının onu son derece sinirlendirdiği gerçeğini gizlemeye yaklaştı.

"Altıma sıçma," diye hırladı. Altıma işemeden önceki nanosaniyeyi, aldığım bir buçuk saatlik kendini savunma dersinde öğrendiğim hareketleri hatırlamaya çalışarak geçirdim.

Ben cevap vermeyip kıpırdamayınca Dog tekrarladı, "Buraya gelip beni sikme."

"Seninle taşak geçmiyorum," dedim çünkü geçmiyordum. Kaşları havaya kalktı. "Seni o amcık mı gönderdi?"

Uh-oh yine. Köpek c-kelimesini kullanıyordu. C-kelimesinin Biker Club Land'de İngilizce konuşulan dünyanın geri kalanında olduğu gibi istenmeyen bir kelime olmadığından şüpheleniyordum ama yine de çok şey ifade ediyordu.

Ben daha konuşmadan Dog konuştu. "Seni o gönderdi. Tanrım, Gwen. Tek bir uyarın var, kadın. Kafanı kışından çıkar, o tatlı kuyruğunu çevir ve buradan... git..."

Vay canına. Köpek tatlı bir kuyruğum olduğunu düşündü. Beni korkutuyordu ama tamamen itici de değildi, bu yüzden bunun hoş bir şey olduğunu düşündüm.

Elimdeki konuya odaklandım, derin bir nefes aldım ve ilerledim. Tüm motorcular alarma geçti, daha doğrusu korkutucu motorcu adam alarma geçti, ben de hareket etmeyi bıraktım.

Sonra Dog'a dedim ki, "Beni Ginger göndermedi."

Dog, "Sana iyi davranıyorum bebeğim, git," diye cevap verdi.

"Hayır, gerçekten yapmadı. Darla bu sabah geldi ve beni korkuttu. Bunu o yaptı." Elimi kaldırdım ve ses efektli silah hareketini yaptım, benim silah patlamam onunki kadar iyi değildi ama devam ettim. "Ciddi görünüyordu, ben de Ginger'ın iyi olduğundan emin olmak için seni kontrol edeyim dedim."

Dog hemen, "Ginger iyi değil," diye karşılık verdi. "Ginger iyi olmaktan çok uzak."

Gözlerimi kapattım. Sonra iç çektim. İç çekme hareketini yüksek sesle yaptım. Ablam bana çok iç çektirdiği ve pratik yaptığım için bu konuda iyiydim. Sonra gözlerimi açtım.

"Anladığım kadarıyla artık birlikte değilsiniz," diye tahmin ettim. "Hayır bebeğim, değiliz," diye onayladı Dog.

Lanet olsun.

"Şimdi ne yaptı?" Ben sordum.

"Bilmek istemezsin," diye yanıtladı Dog.

"Polis onun peşinde mi?"

"Muhtemelen."

Onu inceledim. Sonra da "Ama başı bu yüzden belada değil, değil mi?" diye sordum.

"Ginger'ın her türlü sorunu var, bebeğim. Ama polisler peşindeyse, bu onun için en son endişe kaynağı olur."

"Aman Tanrım," diye fısıldadım.

"Bu doğru," dedi Dog ve sonra gözleri omzumun üzerinden kaydı.

Neye baktığını görmek için dönüyordum ki derin ve tok bir sesin "Kimsiniz?" diye sorduğunu duydum.

Sonra onu gördüm.

Motorcu erkeklerden hoşlanmazdım ama bu adam için cidden Harley tarafına geçebilirdim.

Uzun boyluydu. Geniş ve yırtık pırtıktı ve bunların hiçbirinde "ish" yoktu. Kollarında ve boynunda o kadar çok dövme vardı ki hemen yakından incelemek, kataloglamak ve belki de haklarında kitap yazmak istedim. Saçları tuzlu ve biberliydi, ağırlıklı olarak biber, karabiber ve biraz dalgalı uzun ama çok uzun ya da çok dalgalı değildi. Aynı şekilde, çenesinden motorcu havasında biraz uzunca sarkan tuzlu ve biberli keçi sakalındaki biber de çok havalıydı. Yanaklarının tıraş olma ihtiyacı birkaç gün geçmişti ve bu da ona çok yakışıyordu. Mavi gözlerinin etrafındaki bronz tende solgunluk yayılıyordu.

Onu tanımlamak için sadece iki kelime vardı:
Biker Yummy.

"Hey," diye fısıldadım ve gözleri omzumun üzerinden Köpek'e bakarken bana kaydı ve tüm vücudum ürperdi.

Sonra mavi gözleriyle vücudunu taradı ve tekrar ürperdi.

Gözleri benimkilere kilitlendi ve çakıllı sesi hırladı,
"Hey."

Bir ürperti
daha. Yowza!

"Tack, o iyi. Benimle birlikte," dedi Dog. Vücudum sarsıldı ve döndüğümde onun tezgâhın etrafından dolanıp bana doğru geldiğini gördüm.

"Öyle miyim?" diye sordum ve Dog'un bakışları beni olduğum yere sabitledi ve tek kelime etmeden "Kapa çeneni!" dedi.

Çenemi kapattım ve Motorcu Ateşli'ye döndüm.

"Sheila onu tanıyor mu?" Biker Hottie sordu.

Yanımda duran Dog'a bakmak için döndüm. "Sheila?"

"Kaç orospuya ihtiyacın var?" Biker Hottie devam etti.

"O benim kadını değil kardeşim, o bir arkadaş. O iyi biri," diye cevap verdi Dog.

"Pekâlâ. Peki kim o?" Biker Hottie, nam-ı diğer Tack, itti.

"Adı Gwen," diye cevap verdi Dog. Tack bana baktı ve ben donakaldım.

Sonra dudaklarının usulca adımı söylemek için hareket edişini izledim. "Gwen."

Bir ürperti daha.

İsmimi her zaman sevmişimdir. Her zaman güzel olduğunu düşünmüştümdür. Tack söyleyince bayıldım.

"Peki sen kimsin, Gwen?" diye sordu bana doğrudan. "Ben... Dog'un bir arkadaşıyım," dedim.

"Bunu tespit ettik, sevgilim," diye beni bilgilendirdi. "Oğlumu nereden tanıyorsun?"

"O Ginger'ın kız kardeşi," dedi Dog hızla. Tack'in güçlü yapılı gövdesinin tamamı anında gerildi ve bu o kadar korkutucuydu ki nefes almayı unuttum.

"Bana parayı bırakmaya geldiğini söyle, kardeşim," diye fısıldadı Tack, vücudunu tutuş şekli kadar, hatta daha fazla korkutucu olan bir sesle.

"Ginger'la araları pek iyi değil," diye açıkladı Dog. "Dediğim gibi, o iyi biri. İyi bir insan."

"O düşmanın kanı, Dog," diye fısıldadı Tack. Uh-oh-uh-oh-uh-oh.

Düşmanın kanı olmak istemiyordum, kimsenin düşmanı değil ama özellikle bu adamın düşmanı olmak istemiyordum. Seksiydi ama aynı zamanda korkunçtu.

İşleri yoluna koyma zamanı, hemen.

Çantamı omzumdan çekip açtım ve mırıldandım: "Ginger. Tam bir baş belası. Barbie'lerimin tüm saçlarını kestiği günden beri başımın belası. Üç yaşındaydı. Barbie bebekler için çok büyüktüm ama onlar benimdi. Onları rahat bırakamaz mıydı? Saçlarını kesmek de neyin nesi?"

Dog'a baktım ve dedim ki, "Sanırım psikopatlar böyle yapar. O zaman anlamalıydık. Üç yaşında, elinde makas, kargaşaya ve kalp kırıklığına neden oluyor." Çantamı karıştırıp çek defterimi bulduktan sonra kalem ararken gevezeliğe devam ettim ve "O her zaman, her zaman kötü bir tohumdu" dedim.

Çek defterimi çıkardım, çevirdim, açtım, kalemimi akıllıca tıkırdattım, ucunu çekin üzerine koydum ve Tack'e baktım.

"Pekâlâ, sana ne kadar borcu var?" Öfkeyle sordum, Ginger'ın kefaletini tekrar ödemekten mutlu değildim, özellikle de işin içinde para ve öfkeli motorcular varken.

Bu noktada Tack'in bana baktığını ve artık korkutucu olmadığını fark ettim. Gülmek ister gibi bakıyordu. Bu iyi bir bakıştı.

Onun yakışıklılığını, ifadelerini ya da yüzündeki (ve saçındaki, dövmelelerindeki ve vücudundaki) diğer şeyleri görmek istemedim. Eve gitmek, kurabiye hamuru yapmak ve yemek istiyordum. Hepsini.

"Eee?" Tersledim.

"İki milyon üç yüz elli yedi bin yüz yedi dolar," diye yanıtladı Tack. Çenemin gevşediğini hissettim ve koyu renk keçi sakalının çevrelediği beyaz gülümsemesi şaşkınlıkla beynimin bir köşesine çarptı. "Ve on iki sent." diye bitirdi.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım.

Tack başını çek defterime doğru eğdiğinde hâlâ gülümsüyordu. "Bunu tek satırda alabileceğini düşünüyor musun, şeftaliler?"

"Aman Tanrım," diye tekrarladım.

"Ağız ağıza mı ihtiyacın var?" Tack eğilerek sordu. Bir adım geri çekildim, ağzımı kapattım ve başımı salladım. "Utanç verici," diye mırıldandı arkasına yaslanarak.

"Kız kardeşimin sana iki milyon dolardan fazla borcu mu var?" Fısıldadım.

"Evet," diye yanıtladı Tack.

"İki milyon doların üzerinde mi?" Teyit etmek için tekrarladım. "Evet," diye onayladı Tack.

"Bir muhasebe hatası yapmadınız değil mi?" Umutla sordum.

Tack'in gülümsemesi daha da genişledi ve beyazlaştı. Sonra büyük, dövmele kollarını geniş, yırtık göğsünde kavuşturdu ve başını salladı.

"Belki de bu dövizdir ve unutmuşsunuzdur. Peso olabilir mi?" Ben önerdim.

"Hayır," diye karşılık verdi Tack.

"O kadar param yok," dedim ona zaten bildiğini tahmin ettiğim bir şeyi söyleyerek.

"Tatlı ceket, şeftali, ama bunu tahmin ediyordum," diye cevap verdi.

İyi haber, kürk tutamları onu vazgeçirmemişti. Kötü haber ise, kız kardeşimin ona iki milyondan fazla borcu vardı.

Dolar.

"Sanırım bu kadar parayı toplamam biraz zaman alacak," diye açıkladım ve "belki de sonsuza kadar," diye bitirdim.

"Bekleyecek sonsuz zamanın yok, sevgilim," diye karşılık verdi, hâlâ öyle kocaman sırtıyordu ki, kahkahayı patlatsa bile bu beni şaşırtmazdı.

"Anlamıştım," diye mırıldandım, kalemimi tıkladım, çek defterimi kapattım, ikisini de çantama tıktırdım ve aklımı kaybettim.

Yani, aklımı kaçırmak için bir nedenim vardı ve bu nedenin bir adı vardı.

Ginger Penelope Kidd.

Dog'a baktım ve bilmek istedim, "Neden ben? Neden mi? Masum bir şekilde doğdum ve yedi yıl sonra, zap! Tanrı beni cehennemden gelen kız kardeşle lanetledi. Seninle kıkırdayan ve makyaj sırlarını paylaşan bir kız kardeş istemek çok mu fazla? Harika bir indirim bulduğunda seni hemen arayan ama sana çok yakışacağını bildiği harika fırsatları saklamak için rafları karıştıran bir kız kardeş istemek çok mu fazla? Hem Steve McGarrett'a sapıklık yapıp hem de bir Camaro'nuz olmasını dileyebilmeniz için gelip sizinle birlikte yeni Hawaii Five-O'yu izleyecek bir kız kardeş istemek çok mu fazla? Çok mu? Çok mu?" Bağırarak bitirdim.

"Gwen, bebeğim, bence sakinleşmelisin," diye mırıldandı Dog ve yemin edebilirim ki yüzünde beni kendi iyiliğim için bayıltıp bayıltmamayı düşündüğünü okuyabiliyordum.

"Sakin mi?" Bağırdım. "Sakin mi?" Tekrar bağırdım. "Size iki milyon dolardan fazla borcu var. Barbie'lerimin saçlarını kesti. Büyükanнемin ölüm döşegindeyken bana verdiği yaka mikrofonunu çaldı ve esrar almak için rehin verdi. Şükran Günü yemeğinde sarhoş olup elini erkek arkadaşımın pantolonuna soktu. Erkek arkadaşım dürüst biriydi, kiliseye giderdi ve Ginger'ın maskaralıklarından sonra... pantolona elini sokması sadece doruk noktasıydı, onu banyoda kokain çekerken de yakaladı... ailemin deli olduğunu, muhtemelen cezai olarak deli olduğunu düşündü ve bir hafta sonra benden ayrıldı. Dürüst ve geriye dönüp baktığımda muhtemelen sıkıcı biri olabilirdi ama o zamanlar ondan hoşlanıyordum!" Şimdi çılglık atıyordum. "O benim erkek arkadaşımdı!"

"Peaches," diye seslendi Tack ve bedenim ona doğru döndüğünde benim alanıma girdiğini gördüm.

Başımı arkaya eğdim ve "Ne?" diye tersledim.

Elini kaldırdı, parmakları boynuma dolandı, sonra yüzünü yüzüme daldırdı ve "Bebeğim, sakın ol" diye fısıldadı.

Mavi gözlerine yakından baktım ve anında sakinleştim.

"Tamamdır," diye fısıldadım.

Gözleri gülümsedi.

Vücudum titredi.

Eli boynumdayken bunu hissettiğini biliyordum ve parmakları etimin derinliklerine doğru kıvrıldığında bunu daha iyi anladım.

Gözlerinde öyle bir şey parladı ki, onun göremediği ama benim hissedebildiğim bir yerde ürperdim. Hem de çok.

Gitme zamanı.

"Muhtemelen plazma ve bir böbrek satabilirim ama bunun bile bana yeterli parayı getireceğini sanmıyorum, bu yüzden kız kardeşimi bununla ilgilenmesi için bırakabilir miyim?" Kibarca sordum, elinin gücünden hareket etmek istiyordum ama bunu yapmaktan korkuyordum.

"Kimse sana Ginger için bıçak çekemez," dedi sessizce.

"Tamam," diye cevap verdim.

"Ya da hiç," diye devam etti.

"Um..." Mırıldandım. "Tamam." Bunu söyledim çünkü kimsenin bana Ginger için ya da hiç bıçak çekmesini istemiyordum ve bunu büyük bir şekilde istemiyordum.

Parmakları boynumun derinliklerine doğru kıvrıldı ve beni biraz yukarı çekti, böylece neredeyse ayak parmaklarımın üzerindeydim ve yüzü daha yakındı. Çok daha yakın. Çok yakın. Titretecek kadar yakın.

"Sana ne söylediğimi anladığını sanmıyorum." Hâlâ sessizce konuşuyordu. "Bu Ginger meselesi kızışıyor, radara giriyorsun, benim adımı anıyorsun, tamam mı?"

Olamaz. Bu kulağa iyi gelmiyordu. Bir motorcu çetesine iki milyon dolar borçlu olmaktan daha kötü görünüyordu. Ve bundan daha kötü pek bir şey olmadığından şüpheleniyordum ama varsa bile Ginger onları bulurdu.

"Um... 'Evet' diye soruyorsan, 'Evet, seni anlıyorum', o zaman hayır, seni anlamıyorum," dedim ona dürüstçe çünkü Tack ile dürüstlüğün en iyi politika olduğunu düşünüyordum.

"Pekala, şeftaliler, demek istediğim, bir durumla karşılaşırsanız, benim adımı anın. Bu koruma anlamına gelir. Şimdi beni anladın mı?"

"Şey... sayılır," diye cevap verdim. "Ama neden böyle bir duruma düşeyim ki?"

"Kız kardeşinin yaşadığı yer boktan, yaşamadığı yer boktan, her yer boktan. Buraya geldin ve hiçbir fikrin yoktu. Başkaları..." durakladı, "seni benim gibi sevimli bulmayabilirler."

"Tamam," diye fısıldadım, bir yandan beni sevimli bulması hoşuma giderken bir yandan da babamı aramama ya da mesela uçağa atlayıp Fransa'ya gitmeme kararımdan pişmanlık duyuyordum. "Eğer... senin adını kullanmak zorunda kalırsam... bu ne anlama geliyor?"

"Bana borçlusun demek."

Vay be.

"Sana ne borçluyum?"

Sırıttı ama cevap vermedi. Oh

be!

"Sana ne borçluyum?" Tekrar ettim.

"Motosikletime binip seni bu durumdan kurtarmam lazım, sonra konuşuruz."

"İyi olacağıma eminim," diye ona güvence verdim ve bunu gerçekleştirme umuduyla kısa bir dua ettim.

Sırtışı daha da büyüdü.

Sonra beni bıraktı ama çantamı kolumdan kaydırды ve ben daha sesimi çıkaramadan çantamı karıştırmaya başladı. Ona izin vermeye karar verdim. Bana zaten dokunmuştu ve bunun tekrar olmasını istediğimden emin değildim. Tepkimin ne olacağından emin değildim ama kemiklerini zıplatmanın olasılıklar listesinde üst sıralarda yer aldığından emindim. Ayrıca çantam için beni yenebileceğini düşündüm, bu yüzden istediğini almasına izin verecektim. En iyi dudak parlatıcım o çantadaydı ama o noktada, eğer onu orospularından birine vermek istiyorsa, gitmesine izin vermeye hazırdım.

Cep telefonumla geldi, çevirerek açtı, başparmağı düğmelere bastı, çevirerek kapattı, çantama bıraktı, sonra tekrar koluma taktı.

"Numaram sende var, sevgilim. İhtiyacın varsa kullan. İhtiyacın yok ama yine de kullanmak istiyorsan, tereddüt etme. Şimdi, anladın mı?"

Çantamı omzumda daha da yukarı kaldırdım ve başımı salladım. Anlamıştım. Sevimli olduğumu düşünüyordu.

Bir ürpertiye daha karşı koydum.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Gwen," dedi yumuşak bir sesle.

"Evet," diye fısıldadım, "sonra." Sonra Dog'un bana sırttığını görmek için döndüm ve "Sonra" dedim.

"Görüşürüz bebeğim," diye cevap verdi Dog, sanki beni daha sonra görecekmış gibi bir tavır takınarak, bir kez daha ürpermek için kendimi zor tuttum.

Arkamdaki sessiz motorcu çocuklara döndüm, hepsinin gülümsediğini gördüm, bunu onların korkutucu olmasından daha korkutucu buldum, bir elimi kaldırdım ve "Görüşürüz" dedim.

Çenemi kaldırdım ve bir tane de "Görüşürüz hayatım." dedim. Sonra da oradan çıktım.

[Mystery Man'in kopyasını almak için buraya tıklayın](#)

YAZAR HAKKINDA

Kristen Ashley, Rock Chick, Colorado Mountain, Dream Man, Chaos, Unfinished Heroes, The 'Burg, Magdalene, Fantasyland, The Three, Ghost and Reincarnation, The Rising, Dream Team ve Honey serilerinin yanı sıra birçok bağımsız romanın da dahil olduğu seksenden fazla aşk romanının New York Times çoksatan yazarıdır. Hem bağımsız hem de geleneksel olarak kitap yayınlayan melez bir yazardır, kitapları on dört dile çevrilmiştir ve beş milyondan fazla kitap satmıştır.

Kristen'in Law Man adlı romanı en iyi Romantik Gerilim dalında RT Book Reviews Reviewer's Choice Ödülü'nü kazanmış, bağımsız olarak yayınlanan Hold On adlı romanı RT Book Reviews en iyi Bağımsız Çağdaş Romans dalında aday gösterilmiş ve geleneksel olarak yayınlanan Breathe adlı romanı en iyi Çağdaş Romans dalında aday gösterilmiştir. Kristen'in Motorcycle Man, The Will ve Ride Steady (Romance Reviews'dan Reader's Choice ödülünü kazandı) adlı kitapları Goodreads Choice Ödülleri'nde Romantizm kategorisinde finale kaldı.

Gary'de doğan ve Brownsburg, Indiana'da büyüyen Kristen, Purdue Üniversitesi'nin dördüncü kuşak mezunudur. O zamandan beri Denver'da, İngiltere'nin Batı Ülkesi'nde yaşadı ve şimdi Phoenix'te ikamet ediyor. Bağımsız yayıncılık kariyerine başlamadan önce on sekiz yıl boyunca hayır kurumu yöneticisi olarak çalıştı. Şimdi tam zamanlı olarak yazıyor.

Türü romantizm olsa da, Kristen'in tüm romanlarında hakim olan temalar dostluk, aile ve güçlü bir kız kardeşliktir. Bu amaçla ve okurlarına destekleri için teşekkür etmenin bir yolu olarak Kristen, okurlarına geri vermek ve güçlü bir kadın topluluğunu teşvik etmek için tasarlanmış bir dizi program olan Rock Chick Nation'ı yarattı.

Rock Chick Nation'ın misyonu, en iyi hayatınızı yaşamak, gerçek benliğinize sadık kalmak, güzelliğinizin farkına varmak ve son olarak, ister arkadaşlarınız ve aileniz olarak yanınızda olsunlar, ister binlerce mil uzakta ve kim olduklarını bilmiyor olun, kız kardeşinizin arkasını kollamaktır.

RC Nation'ın programları arasında Kristen'in kız kardeşliği bir araya getirmek için düzenlediği partiler ve buluşmalarla dolu hafta sonları olan Rock Chick Rendezvous, Kristen'in aday gösterilen kadınlar için özel bir gece düzenlediği akşamlar olan Rock Chick Recharges ve Kristen'in okurlarının aday gösterdiği kâr amacı gütmeyen kadın kuruluşları için fon toplayan devam eden bir program olan Rock Chick Rewards yer alıyor. Kristen'in Rock Chick Ödülleri bağışta bulundu

yüzlerce . binlerce . dolar için Yardımseverlik
ve bu sayı artmaya devam ediyor.

Kristen, eserleri ve Rock Chick Nation hakkında daha fazla
bilgiyi KristenAshley.net adresinde okuyabilirsiniz.

AYRICA KRISTEN ASHLEY TARAFINDAN

Rock Chick Serisi:

Rock Chick

Rock Chick

Kurtarma

Rock Chick Redemption

Rock Chick Renegade

Rock Chick Revenge

Rock Chick Reckoning

Rock Chick Regret

Rock Chick Revolution

Rock Chick Yeniden

Uyanıyor Rock Chick

Yeniden Doğuyor Rock

Chick Rövanş

The 'Burg Series:

Senin

İçin

Huzur

İçinde

Altın İz Gönül

Oyunları Söz

Bekle

Kaos Serisi:

Rüzgâra Sahip Ol

Fire Inside
Ride Steady
Ateşin İçinden Yürümek
Hatırlanacak Bir Noel Zorlu
Yolculuk
Rüzgar Gibi Vahşi
Ücretsiz
Vahşi
Ateş
Vahşi
Rüzgar

Colorado Dağ Serisi:

Kumar Tatlı
Rüyalar
Lady Luck
Breathe
Jagged
Kaleydoskop
Bounty

Rüya Adam Serisi:

Gizemli Adam
Vahşi Adam
Kanun Adam
Motosikletli
Adam Sessiz

Adam

Rüya Takım Serisi:

Rüya Yapıcı

Rüya

Kovalayıcı

Dream Bites Yemek

Kitabı Dream Spinner

Rüya Bekçisi

Hayal Diyarı Serisi:

En Çılgın Hayaller

Altın Hanedanlık

Fantastik

Kırık

Güvercin

Gece Yarısı

Ruhu

Karanlıktaki Gossamer

Hayaletler ve Reenkarnasyon Serisi:

Sommersgate House

Lacybourne Malikanesi

Penmort Kalesi

Masal Canlanıyor

Şanslı Yıldızlar

Bal Serisi:

Derin Uç

En Uzak Sınır En

Büyük Risk

Magdalene Serisi:

Yükselen

İrade

Aradaki Zaman **Mathilda,**

Süper Cadı: Mathilda'nın

Gölgeler Kitabı

Mathilda Karanlık Lord'un Yükselişi

Misted Pines Serisi

Sisteki Kız

Ormandaki Kız

Ay Işığı ve Motor Yağı Serisi:

The Hookup

Yavaş Yanma

Yükseliş Serisi:

Her Şeyin Başlangıcı Plan

Başlıyor

Sonun Şafağı Yükseliş

Nehir Yağmuru Serisi:

Tırmanıştan Sonra

Tırmanıştan Sonra Özel Baskı

Dinginliğin Peşinde

Sıçrama Yapmak

Eşleşmeyi Yapmak
Çekme ile Mücadele
Etmek

Üç Seri:

Güneş Gökyüzünden Düşene
Kadar Her Şeyimle
Vahşi ve Özgür

Bitmemiş Kahraman Serisi:

Şövaly
e
Creed
Baskı
nı
Deacon
Sebring

Vahşi Batı MC Serisi:

Hala Ayakta
Duman ve Çelik

Kristen Ashley Yazarının Diğer Kitapları:

Cennet ve
Cehennem
Güvenli
Oynuyor
Üç Dilek
Karmaşık

Gevşek Uçlar
Hızlı Şerit
Birlikte Mükemmel

Gerçek olamayacak kadar iyi

